

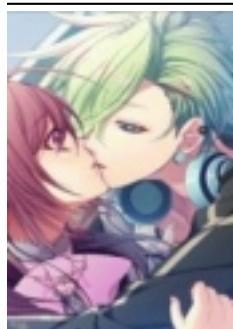
[12 Chòm Sao] Thích Thì Yêu Thôi

Contents

[12 Chòm Sao] Thích Thì Yêu Thôi	2
1. Chapter 1: Gặp Lại	2
2. Chapter 2:kiểm Tra Thần Thánh	5
3. Chapter 3: Có Chút Năng Trong Tim	8
4. Chapter 4: Đi Chơi (p1)	9
5. Chapter 5: Đi Chơi (p2)	9
6. Chapter 6: Khám Phá Đèn (đi Chơi P3)	11
7. Chapter 7:khám Phá Đèn (đi Chơi P4)	13
8. Chapter 8: Rung Động (đi Chơi P5)	16
9. Chapter 9: Là Gì Của Nhau? (đi Chơi P6)	18
10. Đôi Điều Bực Bội	20
11. Chapter 10: Người Đó Là Ai?	20
12. Chapter 11:xen Vào	24
13. Chapter 12:trong Lòng Có Ai?	26
14. Chapter 13: Trong Lòng Có Anh Và Em!	28
15. Chapter 14: Người Mới	30
16. Chapter 15: Cái Gì Đây?	33
17. Chapter 16: Hotboy Xuất Chiêu	34
18. Chapter 17:hotboy Xuất Chiêu (p2)	35
19. Chapter 18: Black Valentine	37
20. Chapter 19: White Valentine	38
21. Chapter 20: Tạm Biệt...	38
22. Chapter 21: Cậu Còn Nhớ Tổ Chứ?	40
23. Chapter 22: Tình Cảm Vẫn Như Cũ Chứ?	43
24. Chapter 23:liệu Anh Và Em Còn Nhớ?	45
25. Chapter 24: Gặp Lại Sẽ Ra Sao? (p1)	57
26. Chapter 25: Gặp Lại Sẽ Ra Sao? (p2)	61
27. Chapter 26: Suy Nghĩ Của Mỗi Người	65
28. Chapter 27: Thâm Tâm	67
29. Chapter 28: Bước	71
30. Chapter 29:hãy Để Anh Rời Xa Em..	73
31. Chapter 30: Vực Sâu	76
32. Chapter 31: Sợ	78
33. Chapter 32: Vì...?	81
34. Chapter 33: Vậy Hãy Để Em Ở Bên Anh	84
35. Chapter 34:nếu	87
36. Chapter 35: Tìm	88
37. Chapter 36: Cho Em Biết Tình Cảm Đây Có Đếm Được Không?	92
38. Chapter 37: Liệu Chúng Ta Có Thể...?	97
39. Chapter 38: Một Lần Nữa	100
40. Chapter 39: Duyên?	103

41. Chapter 40: Ích Kỷ Vì Yêu Sao?	106
42. Chapter 41: Đừng Tự Ý Nữa!	108
43. Chapter 42:cầm Cẩn	112
44. Chapter 43:định Kiến Và Quá Khứ	114
45. Chapter 44:quyết Định	116
46. Chapter 45:chấp Nhận?	119
47. Chapter 46:thanh Xuân (sư Tử-bạch Dương)	123
48. Chapter 47: Âm Thầm (cự Giải-ma Kết)	124
49. Chapter 48:sao Băng (song Tử-bảo Bình)	124
50. Chapter 49: Lặng Lẽ Yêu (xử Nữ-nhân Mã)	125
51. Chapter 50: Không Hẹn (thiên Yết-song Ngự)	126
52. Chapter 51: Niềm Tin (kim Ngưu-thiên Bình)	127
53. Chapter 52:yêu Anh Em Sẽ Mặc Áo Cưới	128

[12 Chòm Sao] Thích Thì Yêu Thôi

Giới thiệu

Author:Gin Fic:(12 chòm sao) Thích thì yêu thôi Length:Longfic Category:Hài hước,tình cảm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/12-chom-sao-thich-thi-yeu-thoi>

1. Chapter 1: Gặp Lại

Hôm nay là ngày khai giảng cho năm học mới. Cũng như bao trường khác Star cũng có buổi khai giảng “tĩnh ngữ” với bài diễn văn dài 2 tờ A4 và lời dặn dò của thầy hiệu trưởng,cô hiệu phó dành cho các lớp từ năm 1 tới năm 3. Buổi khai giảng dài tận 3 tiếng đồng hồ sau tiếng trống khai giảng thì các học sinh mới được đi lên lớp.

Các học sinh xếp từng hàng theo lớp mà đi nhưng khi tới hành lang thì mạnh dứa nào dứa nấy bước

Nó cũng lặng lẽ đi tìm lớp học,nó dừng lại trước tấm bảng có hàng đồng danh sách lớp. Nó đứng dò một hồi cũng tìm ra được lớp của nó.

Lớp 10A1

Nó bước vào lớp khẽ thở dài có lẽ nó là đứa cuối cùng xem danh sách lớp trong cái trường này và cũng là đứa tới trễ nhất trong cái lớp này

Nó kéo cửa lớp ra khẽ cúi đầu

-thưa cô em đến trễ-nó lễ phép

-em tên gì?-cô giáo nhẹ nhàng hỏi

-Bạch Dương ạ-Nó trả lời

-được rồi em vào lớp đi-cô khẽ gật đầu

Nó bước vào tìm 1 chỗ trống gần cuối lớp đặt cái cặp nặng trĩu xuống đất rồi kéo ghế ngồi

-được rồi,cô xin tự giới thiệu cô tên là Thiên An giáo viên dạy toán cô sẽ lag chủ nhiệm của lớp vào năm nay-cô Thiên An mỉm cười nói

Tiết sinh hoạt chủ nhiệm cứ thế kéo dài đến 1 tiếng nó buồn ngủ muốn gục trên bàn ngủ lắm nhưng không được. Nó không ngờ sau khi nghe bài diễn văn dài 2 tờ A4 của hiệu trưởng/phó bây giờ phải nghe 1 đồng nội quy của trường

“Thật đúng là 1 ngày chán mà”

Nó nghĩ trong lòng rồi thở dài

-ê Dương-có ai đánh vào vai nó khiến nó giật mình quay xuống là Thiên Bình

-ủa mày học trường này hả?-Bạch Dương mắt sáng rõ

-ừ,nhà tao không chuyển đi nữa 4 đứa kia cũng học ở đây nó ngồi ngủ bên kia hết ráo rồi kia-Thiên Bình chỉ tay về 4 cô gái đang gục xuống bàn

-nhóm mình lại hội tụ-Bạch Dương có vẻ vui hơn

-có nhóm của Sư Tử nữa-Thiên Bình

-cái gì?!--Bạch Dương nhăn mặt

-oan gia ngõ hẹp-Thiên Bình cười khổ

-sao không ưa cứ gặp 4 năm trung học chưa đủ sao?-Bạch Dương chán nản

-chúng ta vẫn phải đấu với nhóm họ dù biết lúc nào nhóm mình cũng xếp thứ 2-Thiên Bình chán nản

-gì mà ế ỏ vậy-Bạch Dương

-cậu nghĩ đi 4 năm cấp hai lúc nào 6 người họ cũng đồng hạng 1 còn mình chỉ đồng hạng 2,đó là chỉ tính nhóm thôi nha chứ xếp theo thứ tự thì tớ luôn đứng thứ 8 chắc bao giờ vượt nổi Ngưu,còn cậu thì 2 nhưng Sư thì là nhất khối,hazzz đấu tới đấu lui vẫn vậy tớ mãi thua Kim Ngưu còn cậu luôn thua Sư Tử-Thiên Bình cất giọng ngán ngẩm

Bạch Dương không nói gì thêm vì nhỏ biết Thiên Bình nói đúng có lẽ tụi nó sẽ đứng nhất khối mỗi năm ở trung học nếu không có họ. Nhưng nó đâu dễ bỏ cuộc như vậy nó vẫn sẽ đấu với Sư Tử tới khi nào thắng thì thôi

Tiếng chuông kết thúc tiết cuối cùng cũng vang lên tụi nó ủa ra sân

-hello hè mấy cưng sao nà-Cự Giải cười toe toét

-hè sao rồi mấy chế-Thiên Bình

-cũng bình thường-Bạch Dương trả lời chán nản

-tớ thì đi ngủ là tuyệt nhất hè nên công việc làm thêm cũng không mấy bận rộn-Song Ngư

-hay tụi mình chuyển sang làm chung 1 chỗ ha-Nhân Mã đề nghị

-cũng được-cả bọn đồng ý

-ê ê cái bọn đó làm gì mà nhốn nháo lên ghê vậy?-Bảo Bình chỉ về cái đám ồn ào

-ai biết đâu chắc là coi cái gì đó-Cự Giải cũng ngó ngó

-là bọn Sư Tử-Thiên Bình đánh vào vai Bạch Dương

-lại gặp oan gia,thật khổ mà-Cự Giải ỉu xìu

-ê mà công tử nhà giàu sao lại vào đây-Bảo Bình quay sang hỏi
 -năm ngoái nghe nói họ được trường Henjudo chọn đó-Song Ngư nói
 -vậy sao lại ở đây?-Nhân Mã thắc mắc
 -kệ đi thích học ở đâu thì học quan tâm làm gì-Bạch Dương hần học
 -hình như họ lại chỗ mình kìa-Bảo Bình chỉ
 -chào các cô nàng hạng 2-Kim Ngưu trêu chọc
 -Kim Ngưu tôi cho cậu ăn đập bây giờ-Thiên Bình nhìn Kim Ngưu
 -ngon tới đây nắm lùn di động-Kim Ngưu lè lưỡi trêu làm Thiên Bình giận đỏ mặt
 -lâu không gặp con dê nhỉ?-Cự Giải liếc Ma Kết
 -ờ chắc con của vẫn chưa bị ai luộc chứ hả?-Ma Kết đáp lại
 -muốn ăn của cũng đâu phải dễ-Cự Giải đá lại
 -xời thử là biết-Ma Kết nhếch mép
 -như cậu xếp hàng nhá-Cự Giải bửu môi
 -ngựa điên vẫn khoẻ chứ hả?-Xử Nữ huỳnh vào vai Nhân Mã
 -cái tên NỮ kia biết đau không?-Nhân Mã hét lên
 -nè nè ngày nào bà còn gọi tôi là NỮ thì ngày đó còn ăn đập nhiều lắm-Xử Nữ ranh mãnh
 -đúng là tên đàn bà thì người cũng đàn bà mà-Nhân Mã gầm gừ
 -xời tên Mã hèn gì như ngựa ít ra tôi còn là người-Xử Nữ liếc xéo Nhân Mã
 -gru...tôi cho cậu chết Xử Nữ-Nhân Mã rượt Xử Nữ chạy đi đâu đó
 -khoẻ chứ Cá nường-Thiên Yết
 -tất nhiên là khoẻ nhưng tôi là SONG NGƯ không phải CÁ NƯỚNG-Song Ngư nhấn mạnh
 -thì Song Ngư có nghĩ là cá bộ cậu không hiểu tên mình hả?-Thiên Yết ranh mãnh
 -cậu là con bọ cạp điên khùng-Song Ngư gân họng lên cãi
 -nói chuyện với người khùng thì chắc cậu bình thường ha-Thiên Yết đắc ý
 -cậu..cậu...-Song Ngư đuối lý
 -sao?-Thiên Yết
 -sao thì lên trời mà lấy-Song Ngư bực mình
 -tội ghê cái không lại-Thiên Yết trêu người
 -không thèm chấp thôi-Song Ngư hất tóc
 -xời ơi có chấp cũng không lại đâu-Thiên Yết ấn đầu Song Ngư
 -cậu là đồ khó ưa
 @&đ8đ3&&:!3@&:đ3
 Thế là hai người ngồi nói qua lại
 -ê bình nước bể khoẻ không?-Song Tử
 -chưa chết-Bảo Bình nghiêng răng
 -vậy ráng đấu thắng tôi nhá-Song Tử đắc ý

-chờ đó tiểu tử-Bảo Bình ghiền răng ken kết
 -ờ tôi luôn chờ bà mà-Song Tử cười
 -sến súa-Bảo Bình
 -thì bà bảo chờ đó tui nói ờ tôi luôn chờ bà có gì sai?-Song Tử ngây ngô
 -không sai,đồ tiểu tử thói-Bảo Bình gầm gừ
 -sáng mới tắm nha má-Song Tử héch mũi
 -kệ ông-Bảo Bình hất mặt
 -đồ Bình nước bể
 -đồ tiểu tử thói
 @&&đ3!.88!33**%.€^*Ö!|*’f
 -đầu tiếp?-Sư Tử
 -ừ-Bạch Dương lạnh lùng trả lời
 -ngày mai có bài kiểm tra nếu các cậu thắng tụi này thì muốn gì cũng ok còn thua thì phải nghe theo bọn
 này-Sư Tử ra điều kiện
 -chơi không?-Kim Ngưu hỏi
 -nếu nhảm không nổi thì bỏ nha-Xử Nữ từ đâu xuất hiện
 -chơi thì chơi sợ gì-Nhân Mã
 -Dương cậu tính sao?-Bảo Bình
 -muốn chơi không?-Bạch Dương hỏi cả đám
 Tụi nó liền gật đầu
 -ừ chơi thì chơi-Bạch Dương gật đầu
 -vậy hẹn mai ha-Ma Kết nói rồi cả đám con trai đi chơi còn tụi con gái ngồi ở đó
 -tối nay phải ôn bài mới được-Nhân Mã hùng hực phấn khởi
 -thắng nổi không ta-Song Ngư lo lắng nhìn mọi người
 -chắc chắn thắng mà-Cự Giải động viên
 -fighting-cả bọn
 Tối hôm đó cả đám con gái lao đầu vào học bài còn tụi con trai thì...
 NGỒI CHƠI XOI NƯỚC!

2. Chapter 2:kiểm Tra Thần Thánh

Sáng thứ 3

-hôm nay thi tới mấy môn chắc tui chết sớm quá mấy bà ơi-Bảo Bình ôm đầu
 -ráng đi bà thông thái lắm mà-Cự Giải động viên
 -tôi không biết có thắng nổi tên tiểu tử đó không nữa-Bảo Bình thở dài

-cứ tự tin lên đi-Bạch Dương mỉm cười
 -thôi tới giờ rồi lên phòng thi thôi,lát gặp
 Rồi tụi nó mỗi đứa mỗi phòng,giờ thi cực kì căng thẳng vì bài thi khó hơn tụi nó tưởng hazzz khổ rồi đây.
 Thôi kệ cứ làm đi gì tới thì tới
 4 tiếng đồng hồ trôi qua cuối cùng tụi nó cũng được tự do
 -làm được không mấy chế?-Song Ngư hào hứng hỏi
 -được nhưng không biết ngày mai sao đây còn văn,sinh,sử và địa mà-Nhân Mã vươn vai
 -chưa đâu nha còn tổng điểm lại chia trung bình không biết được không nữa-Bảo Bình thở dài
 -ê nhìn nhóm tụi nó kia,có vẻ khoẻ quá hể-Song Ngư chỉ tay vào 1 nhóm nam cười đùa
 -ơ mà Bạch Dương đâu rồi? sao lâu ra thế ta?-Thiên Bình ngó quanh
 -không lẽ nó tử nạn phòng thi rồi à?-Nhân Mã chóng tay lên đầu
 -tử cái gì tôi còn sống đây-Bạch Dương từ đâu chui ra
 -hết hồn bà-Nhân Mã huých vai vai Dương
 -thi sao gái?-Bảo Bình lon ton lại gần
 -tốt-mặt nó tự tin hẳn
 -chà chà tự tin vậy-Cự Giải khoác vai Dương
 -còn mấy bà ok không?-Bạch dương
 -cũng được-cả bọn
 -cũng được? Là sao?-Bạch Dương
 -thì cũng được mà không biết được hay không-Song Ngư
 -cứ thả lỏng đi-Bạch Dương cười trấn an
 -còn ngày mai nữa cố lên mấy chế iu ơi-Nhân Mã phấn khởi
 -ok thôi

Ngày kiểm tra thứ 2

Vẫn tiếp tục là 4 tiếng vừa căng thẳng muốn đứt thần kinh vừa nhàm chán muốn ngủ ngay lập tức
 Phòng thi của Bảo Bình thì căng thẳng bởi môn Sử
 Phòng thi của Cự Giải thì muốn ngủ với địa
 Phòng thi của Song Ngư muốn chết với sinh
 Phòng thi của Bạch Dương và Nhân Mã thì thà chết còn hơn với Văn
 Sau 4 tiếng dài như thế kỉ tụi nó mới được thả ra
 -chời ơi mệt quá chiều còn đi làm thêm nữa-Cự Giải thở dài
 -đau cả lưng-Bảo Bình đấm đấm vào lưng
 -vậy mà có những người thoải mái ấy chứ đời đúng bất công-Song Ngư giật mép môi
 -số phận-Nhân Mã
 -ê mà mấy bầy bè hôm nay tặng ca đó-Thiên Bình báo tin như sét đánh ngang tai chúng nó

-gì cơ? Tăng ca á?-Cả bọn

-ừa hôm nay làm tới 10h30 mới xong-Thiên Bình gật đầu

-giết tôi đi chờ ời-Song Ngư than vãn

-ông chủ đã cố gắng giết giờ cho mình rồi vì sắp đến Noel chỗ mình thường tổ chức lễ đông khách lắm-Thiên Bình

-thì cũng phải cố thôi,ơ mà Bạch Dương đâu rồi nó chả bao giờ ra sớm hơn tụi mình-Bảo Bình ngó quanh

-nó bảo đi mua nước-Nhân Mã

-ra tới rồi kìa-Cự Giải chỉ về hướng 1 cô gái đang bưng 5 ly nước

-tui phụ cho-Cự Giải lại cầm ba ly

-uống đi mấy má-Bạch Dương

-chà hôm nay ngày gì vậy bây-Bảo Bình cầm ly nước lắc lắc

-không, thì xong thì phải ăn mừng-Bạch Dương cười

-ăn uống đi chiều nay tăng ca-Nhân Mã nói giọng ỉu xìu

-yên tâm đi ông chủ sẽ cho ăn tối không bỏ đói đâu-Thiên Bình cười tít mắt

—————Buổi tối tại quán bánh ngọt Cat—————

-có khách kìa mấy đứa-ông chủ gọi

-giờ giờ này mà còn khách á?-Bạch Dương quay sang

-ai vậy trời-Bảo Bình rửa tay rồi đi lên

Nó nhìn qua bàn gần cửa sổ

“Là bọn Song Tử”

Nó chạy vào nói với đồng bọn

-tụi Song Tử á-Bảo Bình

-gì cơ tụi nó đi đâu ra đây vậy trời,chỗ làm thêm mà cũng gặp oan gia nặng vía quá-Song Ngư thở dài

-để tui tiếp cho-Cự Giải bước lên

-quý khách dùng gì?-Cự Giải đặt menu xuống bàn

-chà cậu mặc đồ trong phục vụ trong dễ thương á nha-Ma Kết chọn

-kệ tui nga-Cự Giải lườm

-nè nè thái độ với khách là không được nha-Ma Kết tiếp tục chọn

“Nếu ông chủ không ở đây thì tôi chắc chắn sẽ cho cậu ăn đập”-Cự Giải nhử thăm cô ráng nhin dòn cơn tam đình xuống

-cho 3 ly capuchino,3 ly mocha nha,6 bánh chocolate-Xử Nữ cười gọi món

Cự Giải giật menu đi vào trong

-bực mình quá đi ai ra thì ra đi nha tui không ra đâu-Cự Giải ngồi phịch xuống ghế

-tui đi cho-Bạch Dương cầm khay đi lên quây bánh

-Bình nhi cho tở 3 ly capuchino với 3 ly mocha nha-Bạch Dương nói

-ừm-Thiên Bình bắt đầu pha chế

Sau một hồi Thiên Bình và Bạch Dương dọn bánh và nước lên

-chà Dương nhi và Bình nhi cũng ở đây à?-Kim Ngưu nhìn

-ờ nhưng đừng gọi tôi bằng Bình Nhi-Thiên Bình liếc Kim Ngưu

-thích thì gọi-Kim Ngưu

-ông thích nhưng tôi không-Thiên Bình bắt đầu cãi

-bà mới nói tôi thích nên tôi nói còn bà không thích là chuyện của bà-Kim Ngưu lè lưỡi trêu chọc

Thiên Bình bực mình đi vô

-Bạch Dương hẹn ngày mai nha-giọng Sư Tử tuy lạnh nhưng có phần châm chọc

-biết rồi-Bạch Dương quay đi

-chà mấy cô nàng phục vụ ở đây sau này tới dài dài mới được-Thiên Yết bật cười

-ừ,tất nhiên rồi-Song Tử cho bánh vào miệng

-ê bánh ngon đó chứ-Song Tử tấm tắc khen

-nghe nói là Bảo Bình làm đó nha-Xử Nữ

-sao biết?-Song Tử ngó người

-ủa ông quên năm ngoái bà làm bánh đãi cả lớp cuối năm trung học à-Xử Nữ

-ờ nhớ rồi món đó không quên được nga-Song Tử gật gù

-nếu mai mình thắng thì tha hồ ăn dài dài mấy bà này làm bánh thì ngon không ai bằng-Ma Kết ranh mãnh

-ahahahahahahaha

Cả đám cười lên khiến tụi bên trong nổi máu xung thiên

-gì cơ làm cho mấy ổng ăn hả? Mơ đi-Bảo Bình nhăn mặt

-đúng rồi mơ đề-Nhân Mã hất tóc

-bổn cô nương đây nghĩ sao làm cho tiểu nhân các người ăn-Cự Giải phẩy tay

-cái đó còn tùy ngày mai các chế à-Song Ngư cười trù

-nhất định phải thắng tớ không chấp nhận tình trạng làm bánh không công đâu-Cự Giải nghiêng răng

-ra tính tiền kìa mấy đứa-ông chủ gọi

-CHÚ TÍNH ĐI!-Tui nó bỏ vào trong

Ông chủ thở dài ra tính tiền

“Chờ ơi tui là chủ hay nó là chủ vậy ta”

3. Chapter 3: Có Chút Nặng Trong Tim

Sáng trường Star đông đúc nghe thông báo hạng kiểm tra vừa rồi

-Sau đây là 12 người có điểm thi xuất sắc nhất trường có số điểm từ 95 trở lên

-Bảo Bình hạng 12: 95

-Song Tử hạng 11:95,8

-Nhân Mã hạng 10:96,4

-Xử Nữ hạng 9:96,9

-Thiên Bình hạng 8:97

-Kim Ngưu hạng 7:97,5

-Song Ngư hạng 6: 98,3

-Thiên Yết hạng 5 : 98,9

-Cự Giải hạng 4: 99

-Ma Kết hạng 3: 99,5

-Hạng hai là....

Hai con người cuối cùng người hồi hộp người bình thản

-là Bạch Dương :99,8

“Cái gì?”

-hạng nhất là Sư Tử:100

Tiếp đó là TOP 20 học sinh giỏi từ 94 tới 80

Thầy hiệu trưởng tiếp tục đọc

4. Chapter 4: Đi Chơi (p1)

Sáng sớm tại nhà của Bạch Dương

-Tiểu Dương mau dậy đi con-tiếng gọi của mẹ Bạch Dương là cô tỉnh giấc,cất âm điệu ngái ngủ lên thật chán nản-Dạ,con dậy rồi

Bạch Dương ngồi chờ người ra thêm 5' thì mới tụt xuống khỏi giường lê cái thân vào nhà wc

-Bạch Dương à nhanh lên con trễ học bây giờ-Mẹ Dương lên tận phòng kêu vì thấy nó lè mè hết 20' rồi

-vâng-lúc này Bạch Dương mới chịu thay đồng phục hết 15' (Sao con này lè mè ghê vậy trời

5. Chapter 5: Đi Chơi (p2)

Ngày đi chơi

Các học sinh đang tập trung tại trường để chuẩn bị lên xe đi chơi. Sân trường đông nghẹt học sinh nhốn nháo,háo hức,bàn tán mọi thứ.

-mấy ông đâu rồi ta?-Song Ngư quay qua hỏi đôi mắt vẫn nhìn quanh trong không gian đông người

-chả biết nữa kêu đứng đây mà không thấy-Cự Giải lắc đầu ngồi xuống ghế đá ngay đó

-mệt thiệt đàn ông con trai gì đâu mà giờ đây thun v--Nhân Mã than thở

-để tui gọi thử coi sao-Thiên Bình lấy máy ra gọi cho Kim Ngưu

-alo man xề ố,mấy ông đang “cắm trại” nơi nào vậy hả?-Thiên Bình nhăn giọng

-tụi tui bị kẹt giữ sân,mấy bà cứ yên vị đó đi-Kim Ngưu nói với giọng mệt và khó thở

-à...ờ mà ông có sao không vậy? Giọng nghe kì quá-Thiên Bình hình như lo lắng cho Ngưu

-không sao,tại ngộ quá thôi tắt nha-Kim Ngưu nói rồi cúp máy

Thiên Bình định quay lại thì nói thì thấy 5 đứa kia nhìn cô với cặp mắt KINH DỊ

-gì vậy mấy má????-Thiên Bình ngớ mặt

-chà chị Bình lo anh Ngưu quá hà-Bảo Bình ranh mãnh cười

-chời ơi tui tưởng bà ghét ổng lắm chứ-Song Ngư bay vào

-thôi bớt đi hỏi thăm tí cũng không được sao?-Thiên Bình thấy khó chịu với những lời trêu chọc ấy

-thôi đừng ghẹo bà nữa không lát nữa là chúng ta có thể hái vài thúng cà chua hoặc ớt đó-Bạch Dương nói giúp Thiên Bình nhưng đồng thời cũng chọc cô vào cái

-nè Tiểu Dương cậu đang bệnh hay trêu ấy hả?-Thiên Bình nhăn mặt nhìn con bạn đang cười ẩn ý

-không biết nữa-Bạch Dương nhún vai

-cậu thật là con người thích gọi đòn đó-Thiên Bình xấn tay áo

-định hành hung nhau à?-Bạch Dương cũng hùng hổ

-hành hung cậu làm gì lỡ Sư Tử bấm tở ra thì sao?-Thiên Bình được dịp móc lại

-cái đó là chuyện của cậu-biết nói thêm sẽ trúng cậu nên Bạch Dương đành ngán gọn

-thôi được rồi mấy cô nương #ngungcailon-Bảo Bình tách 2 người

-mấy ổng lết tới rồi kìa-Nhân Mã có vẻ hơn hớn chạy tới Xử Nữ

-cái mùi tình ái đầu đây-Song Ngư vừa liếc Nhân Mã vừa cười tủm tỉm với mấy đứa bạn

-vừa troai là bỏ bợn nhỏ?-Cự Giải lắc đầu

-người ta có câu mắt loai choai tìm troai bỏ bạn mà-Bạch Dương nhún vai buông ra 1 câu bá đạo

-văn với chả thơ,tào lao-Nhân Mã ức chế lên tiếng

-vừa thấy bóng dáng bạn Nữ là bạn Mã chạy ngay tới đó tào lao chỗ mô?-Thiên Bình cãi

-xong chưa mấy người,cái miết-Kim Ngưu lắc đầu

-thôi đi mấy chế ơi-Song Tử phản khởi

-số xe-Sư Tử quay sang Xử Nữ

-123-Xử Nữ

-số đẹp vãi-các sao

Sau đó họ di chuyển lên xe

-muốn ngồi mô?-Ma Kết hỏi Cự Giải

-cuối xe đi-Cự Giải chỉ bằng ghế cuối xe

Thống nhất xong cả hai te te đi xong

-cái quất đờ lợn tụi nó chỉ biết chọn cho nó thôi sao-Thiên Yết giật mép môi,ba gạch đen xuất hiện trên mặt

-có mùi tình yêuuuuuu-Bảo Bình

-thôi kiếm chỗ đi-Ma Kết nói rồi mấy đứa kiếm chỗ ngồi

Sau khi yên vị trên bàn thờ nhâm trên xe

6. Chapter 6: Khám Phá Đèn (đi Chơi P3)

Nếu bên phòng của mấy thằng bữa nhân như cái chợ thì phòng bánh bèo lại im lặng và nhường nhịn nhau 1 cách ghê hồn rất rất và rất là ghê hồn

Bạch Dương-Thiên Bình

-ê tui tắm đây-Thiên Bình cầm đồ bước vào phòng tắm

-ờ hớ...-Dương gật cho có

Sau khi bạn Bình vào phòng tắm được 10' thì...

-ĐẬU PHỘNG CÓ MA-tiếng hét thất thanh của con Bình vọng ra từ phòng tắm. Nó quần vội khăn chạy ra ngoài thấy con bạn đang vẫn nằm xe phim và đó là phim rất dễ thương nhìn cưng lắm biết gì hôm? Nói cho biết...

-ĐẬU PHỘNG MI COI PHIM KINH DỊ TẮT NGOÀI THÔI SAO TẮT PHÒNG TẮM CỦA TA?????-Thiên Bình mặt như bà la sát xúng tới

-tui thích-Bạch Dương vẫn tỉnh bơ và chả thèm để ý tới con bạn đầu đang bốc hỏa kia mà chỉ dán mắt vào tv ngắm nhìn chuy ma xinh là thôi

Còn Thiên Bình thì biết dù có ca bài ca con cá hay cần nhần nó thì nó cũng không care mà còn cô chỉ tổ mang danh tự kỷ mà thôi. Nên lủi thủi vào nhà tắm bật đèn tắm tiếp

Song Ngư-Bảo Bình

Phòng này rất là yên ả vì hai bọn này chả quậy quọ chi nhiều chỉ là...

-SONG NGƯ TẮM LỆ ĐI TÍNH CẮM TRẠI Ở TRÔNG LUÔN SAO?-Bảo Bình đập mạnh cửa phòng tắm

-cái gì cũng phải từ từ-Song Ngư bình thản vọng ra khiến Bảo Bình không tức ứa máu không được

-con lạy mẹ ra đi tu sắp chết rồi này bà tên Cá chứ phải Cá đâu sao sống nước hoài vậy hả?-Bảo Bình vẫn kiên nhẫn kêu ca

-cho tui 5' đi-Song Ngư vẫn bình thản

-bà biết bao nhiêu cái 5' rồi không hả? Bà vô phòng tắm 2h đồng hồ rồi đó biết không? Bà ngủ hay mọc rễ rồi hả?-Bảo Bình máu nóng dồn não

-tui cho bà 2' không ra tui tắt đèn để bà ở trông đó nha-Bảo Bình bây giờ chỉ còn cách chơi bĩ này mới lòi được con người sống nước kia ra

-ê...đừng ra liền ra liền-Song Ngư quỳnh lên

Còn Bảo Bình thì đặc ý khi thấy cánh cửa nhà tắm mở ra cùng con người mặt mày bực bội bước ra

-vậy phải được không? Đợi hù dọa mới ra chi cho cực vậy-Bảo Bình dũi cọt rồi bước vào phòng tắm để lại Song Ngư mang đầy ắp ức

Nhân Mã-Cự Giải

Nhân Mã đang lo nhoi vừa chơi vừa ăn bánh rồi để mấy chai nước lung tung khi bạn Giải từ phòng tắm đi ra không để ý và một chuyện kinh thiên động địa xảy ra với Cự Giải là đã trao tặng nụ hôn nồng thắm cho đất mẹ một cách thiết tha

Còn bạn Mã do không để ý lý do nên ngây ngô quay qua:

-ủa sao nay nằm có nét quá vậy-Nhân Mã đưa ánh mắt ngây thơ nhìn Giải

-tại mấy chai nước và bịch bánh có nét của bà đây này-Cự Giải hùng hổ chỉ vào mấy bịch bánh,chai nước đang nằm lẩn lẩn trên sàn nhà

-thì bà phải biết để ý chứ-Nhân Mã vẫn ngang

-ý cái đầu bà con gái ăn cho gọn cái coi-Cự Giải bực mình đến đỏ mặt đỏ mày
-biết rồi biết rồi khổ lắm nói mãi-Nhân Mã gật đầu lia lịa
-đi tắm đi lát ra ngoài chơi á-Cự Giải vừa thu dọn bãi chiến trường vừa nhắc Nhân Mã vẫn đang cầm đầu chơi game
Vừa nghe đến chơi là cô nàng buông bỏ máy game chạy liền vào phòng tắm để lại Cự Giải với nét mặt đơ như mới ăn bơ xong

Tại khi đền Judoru

12 người đang tụ tập tại 1 ngôi đền trên núi

-ra đây chi vậy mấy chế???-Cự Giải liếc đôi mắt dè chừng nhìn cảnh vật xung quanh lạnh lẽo

-nghe đồn ngôi đền này có ma-Ma Kết nhìn vào ngôi đền tối

-ơ thể dẫn nhau đến đây làm gì????-Cự Giải máu nóng lên não nghĩ sao cô sợ ma mà con đưa lên chỗ này

-thì vô coi có gì vui-Ma Kết mặt bình thản đến ngây ngô

-mà ở đây có ma thật?-Bảo Bình quan sát ngôi đền thấy không có gì lạ trừ bề ngoài bị bỏ hoang

-nghe nói ở đây lúc trước có 1 cô gái tự vẫn rồi ám ngôi đền này nên mọi người bỏ đi hết-Thiên Yết kể về lịch sử huy hoàng của ngôi đền

-mấy ông định xem coi nó có thật không chứ gì?-Song Ngư tỏ vẻ chán

-ừ,nếu mấy bà đi không?-Kim Ngưu mặt vui vẻ háo hức

-đi thì đi sợ gì-Nhân Mã hiếu thắng gật đầu

-rồi sao cũng được nhưng có ai rành địa hình bên trong không?-Bạch Dương vừa hỏi ánh mắt vẫn không rời khỏi cái cửa bên trong là 1 không gian tối tăm

-có GPS này-Sư Tử đưa điện thoại ra

Thế là cả bọn dẫn nhau vào trong cái đền tối đó ánh sáng duy nhất là từ cái điện thoại Ip6s của các bạn nam

-ê nói nghe cái này nè-Song Tử

-gì??

-bật chế độ máy bay cho đỡ hao pin-Song Tử nói 1 câu vô cùng liên quan

-TRỜI ƠI-các sao la lên cóc cho hần 1 cái lên đầu

Còn Song Tử thì đi hái sao ngay sau đó

-ê bây giờ mình sẽ đi đâu?vô đền hay ra vườn trước-Thiên Bình chỉ vào đền và ngoài vườn

-đền trước đi ha-Xử Nữ đề nghị

Cả đám gật đầu đồng tình bước vào đền. Bên trong hoang tàn với cánh cửa đã mục,gãy và vài bước tượng phật đã bị mạn nhện giăng kín dày đặc

-trong này bốc mùi ảm quá-Bảo Bình lấy tay che mũi

-đeo khẩu trang vào-Anh Xử lòi đầu ra 1 đồng khẩu trang y tế trước sự bàn hoàng của bàn dân thiên hạ

-đúng là Xử Nữ có khác-Bạch Dương đeo khẩu trang gật đầu kháng phục trước mức độ phòng bẩn của anh

-chuyện anh là chuẩn bị kĩ càng ai như các chú,không có anh là các chú chỉ chết vì thối thối-Xử Nữ tự hào đắc ý

Các bạn ấy tuy muốn cầm dép lao đập vào các bản mặt thẳng chả lăm nhưng vì chả có ơn chóng thôi nên tụi nó cho qua

Sau khi đeo khẩu trang vào 12 người bước sâu vào căn phòng trong đền, bên trong đều ảm thấp, nước đọng lại từ mưa ảm vào gỗ khiến ảm ướt rêu xanh mọc bám vào vách tường đen khiến không gian thêm ghê rợn

-mà cái cô đó chết ở đâu vậy?-Bảo Bình thì thầm với Song Tử

-ở phòng đọc kinh á-Song Tử trả lời

-ê trong này ghê quá-Song Ngự nói với Thiên Yết

-chính vì ghê mới đi-Yết buông ra 1 câu tỉnh ruồi

-ê cái phòng này là gì vậy?-Cự Giải chỉ vào 1 căn phòng trống không

-hình như là chỗ ăn thì phải-Song Tử chỉ vào một cái bàn dài và tủ để đĩa đã bám mảng bụi dày

Tụi nó gật gù với nhau rồi đi tiếp, càng vào sâu không gian càng tối và dài ra hẳn

-ê mấy người có nghe tiếng gì không?-Bạch Dương nói nhỏ

-có-cả bọn gật đầu

-hình như là ở phía trước-Xử Nữ chỉ về hướng phía trước

Cả bọn nhìn nhau e dè nhưng cuối cùng cũng quyết định đi tiếp

Kết....kết

-là ở đây-Ma Kết mở cánh cửa 1 căn phòng ra

Tiếng kêu của nó khiến các sao rợn tóc gáy

-hình như chẳng có gì cả-Nhân Mã nhìn quanh căn phòng chẳng có gì ngoài 1 cái bàn thờ nhỏ và 1 bát hương đã cũ

Tụi nó bước vào trong. Bên trong lụp xụp, đổ nát

Râm...

Tiếng động lớn khiến cả đám giật bắn người quay lại

-thì ra là cánh cửa sổ mục nên sập thôi-Bảo Bình đưa tay lên lòng ngực thở phào

Lúc này thì có thể nhìn ra vườn. Khu vườn cây cối um tùm, những cành cây mọc dại (không được tỉa hoặc cắt) chìa dài như những cánh tay có bộ móng sắc nhọn đang ve vẩy trước gió. Những tiếng xì xào nhẹ nhẹ của những tán lá va vào nhau trong gió tạo ra 1 bản hợp ca rợn người, lạnh lẽo. Bên ngoài có những con mèo hoang ẩn nấp, cất tiếng kêu như con nít khóc đêm và đôi lúc chúng cắn nhau vì con mồi hay vì lãnh địa tạo ra tiếng kêu thét ghê rợn.

-nơi đây ghê quá hay chúng ta quay lại đi-Song Ngự mặt xanh lè

-ờ...ờ tui cũng nghĩ là nên quay lại đi-Cự Giải gật đầu hưởng ứng

Rồi cả đám định quay ra nhưng một chuyện không tưởng... Đã xảy ra

7. Chapter 7:khám Phá Đền (đi Chơi P4)

-nơi đây ghê quá hay chúng ta quay lại đi-Song Ngự mặt xanh lè

-ờ...ờ tui cũng nghĩ là nên quay lại đi-Cự Giải gật đầu hưởng ứng

Cả bọn quay lại nhưng khi quay lại họ thấy một người đàn bà tay cầm dao nhọn, đôi mắt hốc sâu, quần thân đen, gương mặt tái nhợt chẳng khác gì xác sống. Bà gầm gừ nhìn bọn họ giận dữ

-bà muốn gì?

-các người dám xâm phạm vào chỗ an nghỉ của con gái ta, làm con gái ta thức giấc, thật không thể tha thứ mà-Bà ta nói rồi lao lại đâm loạn xạ. Từng cử chỉ của bà ta không phải dạng người không biết dùng dao tuy đâm loạn xạ nhưng kỹ thuật không thể chê

-bà ta là 1 kiếm đạo-Sư Tử vừa né những nhát dao vừa quan sát

-bây giờ làm gì chúng ta không thể dể thương bà ấy-Kim Ngưu

-giữ bà ta lại thôi-Ma Kết nói rồi các bạn nam lao đến giữ chặt chân tay bà ta nhưng con nhà võ đâu dễ đối phó. Bà ta dùng những kỹ thuật xưa để đánh trả, nhanh và khó xác định

-chạy ra ngoài trước đi-Ma Kết hét nhìn tụi con gái

-còn ông?-Cự Giải lo lắng nhìn Ma Kết

-đừng lo ra hết đi-Ma Kết hồi thúc

Đến lúc này tụi nó không biết nói gì chỉ biết nghe theo mà thoát ra ngoài

-chúng ta đi đâu đây?-Song Ngưu hỏi khi chúng nó lạc vào đâu chẳng biết

-nếu đó là cửa sau thì vòng ngược lên trước-Bạch Dương nói rồi cùng tụi nó lên trước nhưng chuyện đâu dễ dàng như nói. Trên đường đi tụi nó gặp 1 nhóm người mặc trang phục kiếm đạo chặn đường

Những người kiếm đạo có lẽ đã tầm 40 nhưng nhìn thủ thuật và thần sắc họ rất bén

-bây giờ sao đây?-Cự Giải nhìn bọn người kiếm đã sẵn sàng đã vậy còn tới những 20 người

-liều thôi chứ sao bây giờ-rồi tụi nó tay không mà đánh với họ

Bạch Dương thủ thuật nhanh nhưng vẫn không kịp với các bậc tiền bối nên nó bị xay xức cũng không ít

Thiên Bình và Nhân Mã phối hợp ăn ý nhưng cũng không thoát khỏi những đường kiếm bén cắt và da

Song Ngưu, Cự Giải và Bảo Bình có lẽ may mắn hơn khi đối thủ là nữ. Nhưng nữ thì nữ kiếm pháp và đường quyền vẫn mãnh mẽ, dứt khoát

Càng lúc lực lượng càng đông không biết ở đâu mà ra, còn họ bắt đầu kiệt sức...

Bên trong các sao nam cũng chẳng hơn gì những binh sĩ tràn vào trong để cứu lấy thủ lĩnh của họ còn các sao tay không mà chiến

-sức chúng ta không đủ-Song Tử vừa đánh vừa nói

-đó là cái giá các người phải trả vì đã đánh thức con gái ta-bà ta cười một nụ cười ghê rợn

Trong lúc đánh nhau Sư Tử chợt nghĩ ra một điều liền thì thầm với Thiên Yết

-ê bồ tèo hay mình đốt miếng lá cây đi-Sư Tử nháy mắt

Thiên Yết gật đầu rồi quay sang giắt lấy ngọn đuốt trên tường quăng ra đám lá khô ngoài vườn tạo ra 1 đám lửa nhỏ nhưng đủ để báo hiệu cho bên ngoài

Sau khi đám lửa của nhóm lên được người dân trong vùng thấy và báo với cảnh sát khu vực.

Trong vài phút cảnh sát đã vây quanh khi đèn hoang tắt cả được đưa về đồn ngay sau đó

Sáng hôm sau

Sau một đêm chôn thân tại đồn cảnh sát thì 12 đứa được thả về

-chơi ơi buồn ngủ ghê-Song Ngưu vươn vai mệt mỏi

-mà hôm qua cảnh sát nói gì với mấy ông lúc tui đi bệnh viện thế?-Nhân Mã

-mấy ông nói về mấy người trong ngôi đền đó. Lúc trước ngôi đền này là của 1 vị thầy pháp,lúc đó rất nhiều người đến viếng thăm đền trong đó có cả con gái của bà kia,rồi không biết vì sao cô ấy lại tự vẫn trong vườn ngôi đền nên bà ta nghĩ có ai hãm hại cô ấy nên cho lệnh giết hết những người trong đền nhưng lúc đó chưa ai tìm được hung thủ. Từ đó ngôi đền bỏ phế,song tin đồn ma ám vấy lên làm mấy đứa như tui mình tò mò mà đến và nếu như ai đến đó cũng không thể quay lại vì bà ta cho là phá con bà ấy nên bà ấy giết. Chuyện vậy thôi-Song Tử kể một lèo sử tích huy hoàng hùng hậu của ngôi đền

-mà bà ta là một kiếm pháp giỏi ấy chứ-Bạch Dương tấm tắc khen

-hôm qua nếu không nhờ con mèo bị bảo đốt lá thì còn lâu mới thoát-Thiên Yết khoác vai thẳng bạn

-sao lúc đó ông nghĩ ra hay vậy?-Cự Giải thắc mắc

-lúc đó tự nhiên tui nhớ siêu nhân trong phim nào đó có cảnh đốt nhà nên tui nghĩ nếu đốt lá cây sẽ gây sự chú ý-Sư Tử tự hào kể

-chắc nhà ông coi siêu nhân không nhể?-Bảo Bình liếc Sư Tử

-đâu mà có,tui nhón nhồi nhá-Sư Tử lắc đầu nguầy nguậy

-xạo xạo-Xử Nữ bay lên

-bữa tui thấy ông coi phim với thằng nhóc Bảo Sư siêu nhân gao rõ ràng-Xử Nữ nói giọng trêu chọc

-tại lúc đó thằng em coi thấy hay nên coi ké thôi-Sư Tử ngượng hết mặt

-ghê hèn không vậy mà chối đây đây-Song Tử thắc lưỡi

-Sư lớn già đầu hai thứ tóc vậy mà còn cô Siêu Nhơn-Bạch Dương cũng hòa theo

-gì tui hai thứ tóc hồi nào? Ủa mà phim cấm người lớn coi à???-Sư Tử chóng nạnh tức giận

-tóc ông mấy màu tóc?-Bạch Dương chỉ lên đầu Sư

-ờ thì...hai-Sư Tử lúc này chỉ ước chi ngày đó đừng nhuộm

-thì đó,mà siêu nhân chỉ dành cho con nít có trí tưởng tượng trẻ thơ còn ông 16 tuổi rồi mà còn cày Siêu Nhân Gao đúng là con nít-Bạch Dương liếc anh mắt gợi đòn về Sư Tử

Lúc này bạn Sư đành im luôn không thêm cãi vì sách có câu: Quân tử không chấp kẻ tiểu nhân

Rồi tui nó tung ta tung tãng tí ta tí tởn về khách sạn. Vừa bước vào cổng thì gặp thầy giám thị yêu tinh nhâm yêu thương đang đứng dò dẫm mong chờ tui nó với gương mặt yêu dấu

Tui nó toát mồ hôi lạnh bước cà nhính cà nhấc tới.

-các em đi đâu hả?-Ông thầy lấy cây đập đập lên bàn tay,gương mặt lộ rõ sự âu thương với tui nó

-dạ...dạ

Đứa nào cũng ấp a ấp úng lúng túng trời mây không nói nên lời

-CÁC EM CÓ BIẾT LÀ NHƯ VẬY LÀ NGUY HIỂM KHÔNG? 16 TUỔI CHỨ ĐÂU PHẢI NHỎ NHẮN GÌ ĐÂU MÀ ĐỂ NÓI QUÀI VẬY?-ông thầy bắt đầu giảng bà ca con cá bắt hủ và hạ chốt câu cuối...

-SAU CHUYỂN ĐI NÀY CÁC EM TRƯỢT VỀ SINH TRƯỜNG 1 THÁNG CHO TÔI NGHE RÕ CHƯA????-câu nói sét đánh ngang mày cùng nụ cười đắc ý của ông thầy

-thầy ơi thầy bớt hình phạt đi thầy,dù sao nhờ tui em mà người ta bắt được kẻ sát nhân mà thầy-Song Ngư gỡ chiều nước mắt lưng tròng

-cãi là tăng thêm 2 tháng-thầy vẫn kiên quyết không yếu lòng trước nước mắt cá basa này

Tui nó khóc ròng,miễn cưỡng chấp nhận hình phạt “nhẹ nhàng” sau khi kết thúc chuyện đi “vô duyên” này

8. Chapter 8: Rung Động (đi Chơi P5)

-SÁNG SỚM ÊM HÁI HOA HỒNG BÁN CHO BAO NGƯỜI QUA-tiếng hát “oanh vàng” của bạn Ma Kết làm trấn động cả 1 dãy phòng.

Tất nhiên không hẹn mà gặp 6 cánh cửa phòng bật mở kèm theo là tiếng chửi và gối bay ra

-đậu đã biến thái còn hát dở-Song Tử nói kèm theo 1 chiếc dép lào

-uống thuốc chưa??-Sư Tử ngẩn gợn đầy quan tâm

-tới “tháng” hả má?-Nhân Mã lộ mặt ngái ngủ ra

-bà nội không ngủ đề nghị cho con ngủ nha-Cự Giải ném nguyên chai nước vào đầu Ma Kết

-BIẾN NGAY CHO CHẾ-Bạch Dương hét lên

-chắc tao thiên mào quá-Xử Nữ cầm kéo

-vờ lơ hát cũng ếu cho-Ma Kết cảm thấy tủi thân

-người ta hát như chim hót ông hát ra vẹt đực kêu đó-Thiên Bình phũ phàng

-nghĩ sao so với vẹt vậy bà-Ma Kết ầm ức

-vẹt còn hay hơn Dê-Kim Ngưu cười cợt

-chắc Trâu hát hay nhẽ-Ma Kết đen mặt

-hay hơn mi-Kim Ngưu nói rồi rút nhanh vào trong

-uống thuốc đi-Thiên Yết quăng ra 1 bịch thuốc

-BÀ NỘI THUỐC CHỐNG THAI MÀ THẲNG CỜ HÓ-Ma Kết hét lên

-để dự phòng đi biến thái như mào một có lên “thành” với ai đỡ tốn tiền mua thuốc-Yết cười giễu

-tốt quá ha-Ma Kết đen mặt,giật mép môi

-tốt vậy hoy chế ời-Thiên Yết vẫy tay rồi đi vô

Ma Kết không thèm nói đi dạo ra ngoài 1 vòng. Đi hết chỗ này lại lượng qua chỗ khác,anh chợt dừng lại ở 1 cửa hàng trang sức nữ. Anh bước vào tới ngay chỗ dây chuyền nữ. Ngắm nghía 1 hồi anh quyết định mua 1 cái. Khi anh rời đó là ánh mắt luyến tiếc vì nghĩ anh đã có bạn gái rồi.

Ma Kết tung ta tung tăng đi mua đồ ăn trưa cho mấy con lợn nái và đực rựa kia. Khi mua xong đồ ăn thức uống Ma Kết lững thững tay xách nách mang kia về khách sạn. Vô dây của tụi nó dùng sức mà hét

-MẤY BA MẤY MÁ DẬY ĂN TRƯA 12H RỒI TÍNH NƯỚNG TỚI KHI NÀO?????

Tất nhiên vừa dứt lời thì nghe tiếng lục cục ở các phòng chắc lại đói rồi nghe có đồ ăn mới chồm dậy đây chứ dễ gì

-hú Kết đã về-Xử Nữ là đứa mở màn với đồng shushi

-chờ ời đợi này giờ-tiếp đó là tên bựa Kim Ngưu

-ùi yêu Kết quá à-Song Tử ông ẹo gấp miếng Shushi

-tui đâu định mua cho ăn đâu,tại sáng nay nhận được thuốc chống thai nên nảy lòng tốt mua đó chứ-Ma Kết xỏ xiềng cái tên đầu đen đang ăn ngon lành

-ấy vậy phải cảm ơn chế Yết-Xử Nữ đập vai Yết

-tất nhiên-Yết hếch mũi

-Sư già mang đồ qua đưa mấy bả dê-Ma Kết đưa cho bạn Sư mấy hộp Shushi

Đang ăn ngon lành bị sai vật Sư ầm ức

-gì sao lại là tui ông tự mà đi-Sư Tử nói rồi quay lại với đĩa Shushi

-sáng giờ đi rã chân rồi đi giùm coi

-sao không nhờ mấy đứa kia đi-Sư Tử chỉ vào đám kia đang thản nhiên mà ăn

-nhờ được thì cũng nhờ rồi,đi giùm đi-Ma Kết năn nỉ

-ờ

Sư Tử cầm bịch Shushi đi qua từng phòng đưa cho từng đứa như nhân viên đưa thức ăn từng nhà

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ cao cả Sư Tử quay về phòng lúc này bọn nó ăn xong và đang gát chân coi TV.

Sau khi ăn xong tính là ngủ một mạch đến tối nhưng chắc ăn no rồi không ngủ được nên Sư Tử ra ngoài hóng gió

Đi lang thang trên biển thì gặp Bạch Dương đang ngồi trên hốc đá to hướng mắt ra biển. Sư Tử khựng lại quan sát,anh nhìn kĩ Bạch Dương,mái tóc nâu đỏ tung bay trong gió,đôi mắt đỏ nhìn ra biển như đang nghĩ gì đó. Làn da trắng sứ nổi bật trong áo thun đen khoác ngoài sơmi đen caro trắng. Nụ cười Bạch Dương tự nhiên nở,nụ cười rực rỡ dưới ánh nắng ban mai thật đẹp và dễ khiến cho người ta rung động.

Sư Tử như bị hút hồn vào nụ cười tự nhiên đó. Anh đứng như chờ chồng ánh mắt vẫn hướng về cô...

-này làm gì mà đứng ngây ra vậy?-Tiếng gọi của ai làm anh chợt tỉnh

-gì đâu-Sư Tử cười ngượng. Thật sự anh không biết Bạch Dương đã tiến lại gần anh từ bao giờ

-đừng có xạo bộ ngắm ai bển hả?-Bạch Dương hướng theo chỗ Sư Tử nhìn lúc này

-nhìn bà-Sư Tử phì cười

-đẹp lắm nên nhìn chứ gì,tui biết tui đẹp rồi-Bạch Dương trăn khuôn mặt tự mãn ra

-xuống đi dây điện sắp đứt rồi đấy-Sư Tử cóc đầu Bạch Dương rồi đi lên trước

Bạch Dương thì chạy theo sau-này ra đây chi vậy?

Bạch Dương ngược mặt lên hỏi Sư Tử

-ngủ không được nên ra đây đi vòng vòng,còn bà thì sao?

-cũng không ngủ được

Rồi cả hai im lặng một lúc

-hay đi ra khu vui chơi đi-Sư Tử đề nghị

-ừ đi thì đi-Bạch Dương vui vẻ đồng ý

Cả hai tí ta tí tít ra khu vui chơi. Hai kẻ lớn xác có tâm hồn trẻ thơ này đã làm náo loạn khu vui chơi với ngoại hình đẹp,tính cách dễ thương,hai người cười đùa khiến mọi người xung quanh cứ ngỡ họ là 1 cặp đôi.

-ê osin bảo này-Sư Tử khoác vai Bạch Dương

-hả...ơ-Bạch Dương đang chơi gấp thú thì quay qua vì Sư gọi nhưng lúc quay qua thì mặt cô và anh sát nhau. Khoảng thời gian ấy như ngừng trôi,hai trái tim đập mạnh và nhanh,từng hơi thở ấm nóng phả vào mặt nhau khiến cả hai đỏ mặt ngượng ngùng

Sư Tử buông tay ra lấy lại bình tĩnh nói

-à trễ rồi về thôi,tôi nay hẹn tụi kia đi chơi tui với bà mà về trễ thì ăn đòn đó-Sư Tử cười trừ rồi vô tư nắm tay Tiểu Bạch kéo đi

Còn Bạch Dương quá bất ngờ nhưng cũng không phản ứng,cô chỉ nghe tiếng tim mình đập nhanh và to đến chừng nào.

Bàn tay Sư Tử ấm áp khiến cho Bạch Dương lỡ mất một nhịp tim. Bất giác tay cô hơi nắm lấy tay anh dù chỉ là nắm hờ nhưng vẫn cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay của người kia. Bạch Dương cứ ngỡ Sư Tử sẽ không chú ý nhưng cô đâu biết từng hành động của cô luôn được anh quan sát rất rõ

Sư Tử cảm nhận được những ngón tay thon dài đang nắm hờ tay mình,anh khẽ cười. Một nụ cười bất giác thôi nhưng mang cả 1 tâm trạng vui.

Tối đó cả hai cứ như trên mây đi chơi với tụi kia mà cứ ngơ ngơ ngác ngác khiến tụi nó có dịp cho ăn chửi miễn phí rồi gắng hỏi đủ thứ,tra tấn lỗ tai,hăm dọa đủ điều nhưng tụi nó nói thì nói chứ hai đứa này bạn đọc thoại nội tâm rồi chả để ý đâu.

Đêm về nằm lẩn qua lẩn lại chứ có ngủ được đâu. Tâm trí cứ bận nghĩ đến người ta,chóc chóc lại cười một mình như bị ngộ vậy. Nằm nghĩ nghĩ một hồi rồi cũng chìm vào giấc ngủ và trong giấc mơ lại có hình ảnh của người kia...

9. Chapter 9: Là Gì Của Nhau? (đi Chơi P6)

Sáng nay lần đầu tụi nó quyết định ra biển cùng trường. Tất nhiên tụi nó vẫn chơi...riêng nhưng không thoát khỏi cảnh fan cuồng xúm xít bên các hoàng tử và trong nhóm tự nhiên có mấy bạn thấy khó chịu ra mặt đùng đùng lại ghé ngồi mặc tụi kia ngơ ngác.

-này bà sao vậy Bảo Bảo yêu dấu-Song Tử tít tít lại ngồi

-sao đâu-Bảo Bình cố tỏ ra bình thường hết sức có thể

-xạo quá đề mặt nhăn như khỉ á-Song Tử béo má Bảo Bình,cậu nở nụ cười tự nhiên khiến Bảo Bình khó chịu

-này ông xem tôi là gì?-Bảo Bình nghiêm túc đột ngột

-ý bà là sao?-Song Tử ngơ ra

-ý tôi là ông xem tôi là gì đối với ông?-Bảo Bình gắt

Song Tử tự nhiên tắt ngấm nụ cười,đôi mày rậm cau lại

-sao tự nhiên hỏi vậy?-Song Tử cũng nghiêm túc

-hỏi thì trả lời đi-Bảo Bình vẫn cái giọng gắt gỏng

-là...của riêng-Song Tử đứng dậy xoa đầu Bảo Bình rồi đi ra chỗ tụi kia để lại Bảo Bình ngồi ngơ ra nhìn theo dáng cao cao đó.

“Của riêng...!?”

Song Ngư đang ngồi hỏm đá cách chỗ tụi nó cũng chả xa mấy nhưng đủ yên tĩnh để cô tĩnh tâm,không biết sao cô lại khó chịu khi Thiên Yết bị mấy cô gái vây quanh.

Đẹp trai,học giỏi,con nhà giàu như anh thì đương nhiên là phải có điều đó với lại cô có là gì đâu mà anh cũng chả là cái gì của cô tại sao phải khó chịu như vậy? Hay hôm nay cô không khỏe?

Hàng tá câu hỏi trong đầu Song Ngư khiến cô đau cả đầu .

-ê làm gì ra đây ngồi vậy bà?-Thiên Yết đã đến từ lúc nào

-kệ tôi ra theo làm gì?-Song Ngư tỏ ra chẳng quan tâm

-thì tôi sợ bà muốn về với biển mà làm bậy làm bạ thôi-Thiên Yết có vẻ cười cợt điều gì đó

-có ra sao thì kệ tôi,có là gì đâu mà quan tâm làm gì?-Song Ngư bắt đầu gắt

-thì là osin của tôi-Thiên Yết vẫn trêu cợt

-chỉ là osin thì quan tâm làm gì? Không có người này thì có người khác-Song Ngư có vẻ tức

-nhưng không ai bằng bà hết-Thiên Yết nở nụ cười toả nắng

-mệt ông quá-Song Ngư bỏ đi để lại Thiên Yết với nụ cười nhẹ như ánh nắng

Tối đó mọi thứ trở nên im lặng đến vô cùng,không khí ngọt ngào đến khó thở

-ngày mấy bà hôm nay sao vậy hả?-Kim Ngưu lên tiếng khi không thể chịu nổi cảm giác như tội đồ nữa

-kệ tụi này quan tâm làm gì?-Thiên Bình khó chịu lên tiếng

-thấy mấy bà vậy tụi tôi quan tâm có gì sai sao?-Kim Ngưu bắt đầu gắt

-ai muốn?-Thiên Bình thấy nóng trong bụng

-mệt nha nếu không muốn cũng không cần làm thái độ đó đâu-Kim Ngưu lúc này thật sự nổi giận mất anh
đỏ lên,cơ mặt nhăn lại trong đáng sợ

Các bạn nam cũng chưa từng thấy Ngư như vậy bao giờ cả.

-nè tôi có thái độ gì đâu ông vừa phải thôi chứ-Thiên Bình tức lên tiếng

-đang chơi thì bỏ đi,kêu không quay lại,lơ người khác,bây giờ hỏi thì không nói còn nhìn người khác như tội đồ. Ok nếu cảm thấy vậy vui đó thì cứ giữ cái thái độ đó luôn đi-Kim Ngưu bỏ ra ngoài trong ánh mắt lúc này thật sự đang nổi cơn lôi đình

Cả đám nhìn về phía Thiên Bình đang im lặng. Tay cầm chặt cái thìa đôi mắt như có nước sắp tràn ra

Kim Ngưu bực bội bỏ đi vòng vòng. Ngư rất ghét cảm giác bị xem là kẻ có lỗi dù không biết mình làm gì sai hay chẳng làm gì sai.

Ngồi trên cát,vò đầu bứt tóc suy nghĩ đủ lý do,lý trấu vì sao Thiên Bình lại vậy nhưng cũng chẳng nghĩ thông được. Thở hắt,Kim Ngưu mệt nằm trên cát gát tay che mắt lại,anh vẫn suy nghĩ.

-nè Kim Ngưu-giọng quen thuộc vang lên khiến Kim Ngưu mở mắt

-gì?-vẫn cái giọng tức giận

-xin lỗi-Thiên Bình lí nhí

-làm gì có lỗi mà xin-Kim Ngưu vẫn làm lơ

Cả hai im lặng một hồi Ngư từ từ bớt nóng mới lên tiếng

-hôm nay bà sao vậy?

-tôi cũng không biết-Thiên Bình ngập ngừng

-ờ sao cũng được-Kim Ngưu vuốt mái tóc nâu đang bay vì gió thổi tung

-sau này ông đừng thân với con gái được không?-Thiên Bình ngượng ngịu nói

-vì?-Ngưu giả ngu giả lơ

-không thích-Thiên Bình nói như hét lên

-ghen sao?-Kim Ngưu hỏi với giọng trêu cợt

Lúc này Thiên Bình không thể suy nghĩ gì nữa,do nóng và bối rối mà cô đã nói ra mà không nghĩ

-ừ tôi ghen đó

Rồi đứng dậy chạy thật nhanh về khách sạn chỉ còn mình Kim Ngưu với nụ cười tinh ranh.

10. Đôi Điều Bực Bội

Đạo này cái nhiều trang web lấy truyện của tôi đem đăng chỗ khác cả cũ lẫn mới. Tuy có tên của tôi nhưng tôi rất khó chịu vì hành động này! Đâu ra vậy? Không tự tin viết hay nhưng là suy nghĩ của ngta lấy thì phải nói 1 tiếng đâu ra kiểu thích thì lấy vậy? Đôi lúc muốn drop coi nó tự ra hay không!

11. Chapter 10: Người Đó Là Ai?

Sau một tuần đi chơi VÔ VỊ các bạn cũng về lại cái chuồng nhằm cái TRƯỜNG. Vừa bước xuống xe thì thấy giám thị đã đứng trước mặt tổng thể 12 đứa

-CHIỀU NÀY BẮT ĐẦU trệt-chữ TRƯỢT nghe nhẹ nhàng nhưng sao đáng lòng quá

Buổi chiều tụi nó chia việc ra mà làm kéo dài tới 3 tiếng mới xong.

Mấy bạn nam đưa mấy chế nũ đến chỗ làm việc rồi đi về. Tối đến thì thấy 1 cảnh rất ư là chương khí đó là mấy bạn nữ đứng nói chuyện với 3 thằng nam. Trong quán có thêm 3 nhân viên mới 3 nam 3 nữ

Sát khí hùng hực bước vào giọng lạnh lạnh cất lên như dẫn mặt

-xong thì về-Sư Tử bực mình lôi Bạch Dương đi trong khi nó chả hiểu cái mô tê gì

Kim Ngưu và Thiên Yết thì không nói gì chỉ nhìn rồi đi còn Thiên Bình và Ngưu ngậy thơ chạy theo bám lấy cánh tay hai người cười cười

Song Tử,Xử Nữ,Ma Kết thì lôi đi luôn chả thèm nhìn hay nói lấy một lời nào

Trên đường về nhận ra sự hậm hực của đôi phương đâm tò mò hỏi thăm

Bạch Dương-Sư Tử

-mèo ơi mèo à-Bạch Dương đỡ giọng nũng nịu

-....

Im không thèm trả lời

-mèo ơi-vẫn kiên nhẫn kêu

-....

Vẫn kiên nhẫn không trả lời

-bộ giận chuyện gì hả?????-ngơ ngác hỏi

-....

Vẫn câm như hến

Bạch Dương thấy lời nói mình chả được coi ra gì đâm bực hết lên

-dừng xe lại

Khi Sư Tử ngừng xe Bạch Dương bực tức bước xuống và quay đi nhưng bị kéo lại

-đi đâu?-giọng nói trầm ấm cùng bàn tay hơi lạnh của sương kéo cô lại
-sao tôi hỏi cậu không trả lời-Bạch Dương tức tới đỏ mặt
-vậy người em nói chuyện lúc nãy là ai?-Sư Tử tự đứng đối cách xưng hô,đôi mắt ánh lửa nhìn vào cô
-là nhân viên mới-Bạch Dương
-sao em có vẻ thân thiết với họ vậy?-Sư Tử vẫn tra hỏi
-họ hỏi thì trả lời,mà sao cậu lạ vậy?-Bạch Dương nhăn mày nhìn cậu
-vì tôi không thích em nói chuyện với người khác-Sư Tử hạ giọng
-đâu có thân thiết mấy đâu-Bạch Dương đưa mắt nhìn cậu
-là em nghĩ vậy nhưng tôi không thấy vậy-Sư Tử như muốn điên lên
-sao cậu lại nói vậy? Mà sao cậu lại tức chứ? tôi có là gì của cậu đâu-Bạch Dương máu nóng lại dâng cao
-bây giờ thì có em là osin của tôi nên nói thì nghe đi khi nào không là gì thì muốn sao mặc em-Sư Tử gắng giọng từng chữ một
Bạch Dương tức mím chặt môi vì cái lý lẽ đầy chiếm hữu của cậu. Cô tức giật tay ra khỏi tay cậu mà quay đi

Sư Tử không cản cô đi,anh chỉ âm thầm theo sau cái dáng nhỏ đó cho đến khi về đến nhà cô an toàn thì mới quay đi.

Kim Ngưu-Thiên Bình

-Ngưu sao nãy giờ im quá vậy?-Thiên Bình thắc mắc vì thường ngày anh hay nói chuyện mỗi khi đưa cô về
-người hỏi nãy nói chuyện là ai vậy?-Kim Ngưu dừng xe lại
-là nhân viên mới,sao thế?-Thiên Bình ngây ngô
-đừng nói chuyện thân mật đến vậy được không?
-ghen à??-Thiên Bình cười tít mắt
-ừ ghen đấy! Rồi sao?-Kim Ngưu cúi lên (dễ cúi quá)
-có sao đâu,mà sao tự nhiên ghen?-Thiên Bình
-không thích-Kim Ngưu
-vậy không nói nữa-Thiên Bình cười xoà
-không phải là không nói nhưng đừng....
-đừng quá thân,biết rồi mà,thân với Ngưu dễ xương thôi-Thiên Bình vòng tay lên cổ Kim Ngưu
-ừ vậy đó-Ngưu bắt đầu giãn cơ mặt ra
-mai đến chỗ đi học nga~~-Thiên Bình thì thầm
-ừ,everyday-Kim Ngưu gật đầu
Rồi cả hai cười nói lái xe về ==”

Ma Kết-Cự Giải

-nè nãy làm gì mà mặt như bánh bao nhúng nước vậy?-Cự Giải khều nhẹ vào lưng Kết
-bực
-sao bực?-Cự Giải không hiểu
-tại cưng nói chuyện với trai-Ma Kết có vẻ còn tức

-điên nhân viên mới mà,người ta hỏi mình phải nói chớ-Cự Giải cười xoa

-biết rồi nhưng không ưa-Ma Kết dùng dằng

-sao không ưa?-Cự Giải

-vì tôi không thích con trai thân với cậu-Ma Kết

-thế Xử,Sư,Ngư,Yết với Song không phải trai à cả cậu nữa-Cự Giải ranh mãnh

-vì tụi nó không đi quá mức bạn với lại...-Ma Kết ngập ngừng

-lại sao...?-Cự Giải như chờ đợi cái gì đó

-tôi ghen và tôi thích cậu-Ma Kết nói như hét lên. Cũng hên đường vắng nếu không chả biết làm sao

-chỉ thích thôi hả?-Cự Giải phụng phịu (có mùi đòi hỏi)

-chứ muốn sao?-Ma Kết

-cao hơn tí đi-Cự Giải

-ờ yêu cậu-Ma Kết đành nói ra câu sến súa như lúa đỏ (Thế câu trên không sến chắc)

-thương Kết quá-Cự Giải vòng tay ôm lấy eo anh

-chỉ thương thôi sao?-Ma Kết ranh mãnh

-thương yêu nhiều ơ là nhiều-Cự Giải dang hai tay ra

-khùng-Ma Kết bật cười

-khùng gì vậy quá lớn rồi tay không dang nổi nữa-Cự Giải xụ mặt

-khùng quá khùng àhhaahaha-Ma Kết vẫn chọc điên Cự Giải

-cậu yêu người khùng chắc cậu bình thường hả?-Cự Giải

-chứ cậu thấy bác sĩ khoa thần kinh đầu óc phải bình thường mới chữa cho người khùng còn tôi bình thường yêu cậu mới kìm hãm lại tính điên của cậu. Quá bình thường-Ma Kết cười khẩy

-một đứa thần kinh và một đứa động kinh chúng ta sẽ là 1 cặp không bình thường-Cự Giải hét lớn rồi cười

Ma Kết lắc đầu cho con bé nhí nha nhí nhảnh kia

Thiên Yết-Song Ngư

-Yết êu-Ngư nói giọng bánh bèo

-yêu thương gì nhau-Thiên Yết bực bội

-sao giận chế? Chế làm gì sai?-Song Ngư chớp chớp mắt

-sai quá sai-Thiên Yết

-sao sai? Tôi làm gì?-Song Ngư

-không-Thiên Yết

-nói đi mà-Song Ngư năn nỉ

-có gì để nói?-Thiên Yết nhăn nhó

-tôi làm sai gì?-Song Ngư

-không có gì thôi im đi nói nhiều quá-Thiên Yết thở dài

Song Ngư ầm ức ngậm cục tức muốn nghẹn họng được rồi không nói thì thôi làm như đây thềm lằm....nói cho biết không nói thì mai hối...!

Xử Nữ-Nhân Mã

Xử Nữ dừng xe cả hai bước xuống đối mặt nói chuyện. Mã thì ngơ ngác không hiểu gì hết

-người hồi nãy là ai vậy?-Xử Nữ

-là nhân viên mới-Nhân Mã khó hiểu trả lời

-cậu có thích cậu ta không?-Xử Nữ nhìn thẳng vào Nhân Mã

-s...sao hỏi vậy?-Nhân Mã ngập ngừng

-trả lời đi-Xử Nữ nóng

-có-Nhân Mã gật đầu làm cho ai đó đau thắt lại nhưng cố cười

-nhiều không?

-nhiều lắm-Nhân mã vô tư cười

Xử Nữ không nói gì chỉ bảo Nhân Mã lên xe rồi chở cô về. Anh im lặng nhưng tim thì cứ đập rồi thất theo từng nhịp thở. Không ngờ... Anh mất cô dễ vậy... Nhưng sao bây giờ?

Song Tử-Bảo Bình

Song Tử thì không nói gì chỉ im lặng anh chẳng thèm hỏi thăm Bảo Bình như mọi hôm khiến cô thấy lạ

-sao vậy?

-nothing-Song Tử cười trừ

-Song Song ông sao lạ vậy? Bơ tôi nữa

-không có gì để nói-Song Tử

Bảo Bình thấy hụt hẫng vì thái độ hững hờ,lạnh nhạt của Song Tử nhưng bây giờ làm gì? Rồi quá làm ơn trở lại đi mà!

-sau này cậu không cần để ý tôi làm gì-Song Tử bất chợt lên tiếng

-tại sao??-Bảo Bình bất ngờ

-vì có vẻ cậu thích người khác rồi-Song Tử

-cậu... Cậu nói gì vậy?-Bảo Bình ngơ ngác

-không có gì-Song Tử cười ngơ

-rõ ràng đi không tôi nhảy khỏi xe đó-Bảo Bình nói là làm

Song Tử ngừng xe cậu bước khỏi xe,cho tay vào túi hướng ánh mắt về cô gái đang hiện rõ sự tức giận

-tôi bảo không có gì mà-Song Tử thở dài

-cậu...nói dối-Bảo Bình mím môi

-khùng không có gì để dối,tôi xin cậu đừng hỏi tôi nữa-Song Tử vuốt ve gương mặt của Bảo Bình

-tôi không sao,chỉ là hơi bực nói lung tung thôi mà-Song Tử cười xoà

-thật?-Bảo Bình nhìn anh

-ừm-Song Tử gật đầu

-cậu làm tôi sợ đó Song Tử,tôi ghét cậu xa lánh tôi,ghét cậu bơ tôi-Bảo Bình bất chợt ôm lấy Song Tử

-ừm-Song Tử vuốt ve mái tóc cô,lòng cậu cảm thấy nhẹ đi nhưng vẫn rối

-thôi tôi đưa cậu về-Song Tử xoa đầu Bình

-mai nhớ qua đưa tôi đi nha-Bảo Bình cười tươi tắn

-ừ tôi sẽ đưa Bảo Bảo đi cả đời-Song Tử cười

Câu nói đó làm Bảo Bình ngượng. Tim cô đập nhanh và hạnh phúc

12. Chapter 11:xen Vào

Sáng tại lớp của 12 đứa nó đang có vài đứa chiến tranh lạnh cực lạnh Sư-Dương,Yết-Ngư,Mã-Xử

-ê hôm nay bày bị gì vậy?-Cự Giải thắc mắc

-chả gì chẳng qua là bị người khác trút giận từ đâu nên vậy-Bạch Dương nói giọng dâm chột

-có mới nói,tự xem lại đi-Sư Tử nhếch mép rồi bỏ ra ngoài

-gì vậy trời-Ma Kết ngơ ngáo

-thôi thôi mấy người nay trúng gió hả?-Bảo Bình nhú mày nhìn đám khùng kia

-gì đâu gió cũng không quạt tới tới vậy-Xử Nữ cười khẩy rồi cũng bỏ đi

Mã thì im lặng nhìn theo cái dáng người cao đó lòng ầm ục đến muốn bật khóc.

-nay trời có bão sao vậy?-Thiên Bình chóng tay khó hiểu

-bão đâu không thấy mà thấy tôi mệt vì lúc nào cũng là tội đồ đây-Song Ngư nói bóng gió

-thừa nhận chả ai ép-Thiên Yết nói rồi cắm headphone vào tai gục xuống bàn chả thèm ngược lên

Còn tụi kia nhìn nhau lắc đầu khó hiểu cái mô tê cmm gì hết. Chắc hôm nay im rồi...

Thầy giáo bước vào sau tiếng chuông với 6 đứa lạ hoắc lạ hươ

-lớp có học sinh mới,các em tự giới thiệu mình đi

-Mình là Khánh Minh

-Mình là Như Nguyệt

-Mình là Y Lan

-Mình là Thiên Tú

-Mình là Mai Châu

-Mình là Đại Hoàng

-a mấy chế học ở đất hả?-Nhân Mã la lên khi thấy người quen

-chào cậu-Y Lan mỉm cười

-các em quen nhau vậy thì tốt Y Lan em xuống chỗ Sư Tử,Bạch Dương đi. Khánh Minh xuống chỗ Bảo Bình,Song Tử. Đại Hoàng xuống chỗ Nhân Mã,Xử Nữ. Thiên Tú vào ngồi chỗ Thiên Yết,Song Ngư.Mai Châu ngồi cạnh Cự Giải,Ma Kết. Như Nguyệt ngồi cạnh Thiên Bình,Kim Ngư.

Tất cả đi xuống chỗ của mình

Y Lan-Sư Tử-Bạch Dương

Y Lan xuống làm quen với Sư Tử trong quá thân mật làm Tiểu Bạch thấy khó chịu nhưng cố kiềm lại tiết là không qua được cậu trai kia.

Sư Tử tính là không làm quen nhưng thấy Bạch Dương vậy có ý định chọc điên cô nàng lên

-ừm chào cậu-Sư Tử nở nụ cười toả nắng khiến Y Lan ngất ngây

-à...ừm chào cậu,cậu là Sư Tử hả?-Y Lan giả bộ thẹn thùng

-ừm cậu là Y Lan phải không tên cậu đẹp thật-Sư Tử cũng tiếp tục vai diễn của mình

Bạch Dương bực tức lôi sách ra đọc cho đỡ chướng nhưng trí nói kệ mà lòng vẫn để ý làm cô khó chịu muốn biến khỏi nơi này ngay và luôn. Đôi mắt đỏ long lên sòng sọc, nghiêng răng, tay nắm chặt lại để kiềm lại.

(- -)(- -)(- -)(- -)

Khánh Minh-Bảo Bình-Song Tử

Khánh Minh vừa bước xuống là nói chuyện rôm rả với Bảo Bình khiến Song Tử tức muốn dấm vào mặt hấn một cái.

Bảo Bình thì vô tư nói chuyện với Khánh Minh để quên Song Tử đang bùng lửa trong lòng.

(- -)(- -)(- -)(- -)

Đại Hoàng-Nhân Mã-Xử Nữ

-chào cậu Nhân Mã-Đại Hoàng tỏ vẻ thân thiện

-ừm chào cậu Đại Hoàng-Nhân Mã vui vẻ

-cậu kia là Xử Nữ hả?-Đại Hoàng chỉ về Xử Nữ

-này không nghe đọc tên sao mà còn hỏi-Xử Nữ bực mình

-à...mình quên,chào cậu-Đại Hoàng cười

Xử Nữ chẳng thèm nhìn nhếch mép khinh bỉ rồi quay đi

-nè người ta chào mà thái độ gì vậy?-Nhân Mã bắt bình

-thái độ gì kệ tôi tới lượt cậu ý kiến sao?-Xử Nữ lúc nào thiếu điều là tán cho một cái rồi

Nhân Mã định cãi nhưng Đại Hoàng cản lại

(- -)(- -)(- -)(- -)

Thiên Tú-Song Ngư-Thiên Yết

Thiên Yết đang bóc hoá với cái kiểu cười đùa vui vẻ của 2 người kia làm như anh vô hình vậy. Nực cười,mới quen thôi mà làm gì mà như 10 kiếp mới gặp lại ấy.

Chướng mắt Thiên Yết bỏ đi qua ngồi chen với Sư Tử. Song Ngư thấy nhưng cũng lơ luôn,tuy buồn nhưng vẫn cố cười

(- -)(- -)(- -)(- -)

Cự Giải-Ma Kết-Mai Châu

Mai Châu nói chuyện với Ma Kết VÔ CÙNG TỰ NHIÊN. Chẳng để ý đến Giải. Ma Kết biết ý nên cũng trả lời qua loa nhưng cô nàng có vẻ nhây nhất quyết không buông Ma Kết mà cứ tía lia tía lia

(- -)(- -)(- -)(- -)

Như Nguyệt-Kim Ngưu-Thiên Bình

Anh chàng Kim Ngưu có vẻ nhớ lời bạn Bình “Không thân với con gái” nên chỉ ừ,ờ qua loa cho qua chuyện thôi còn nhĩ kia nói gì thì nói.

Thiên Bình có vẻ khá yên tâm với thái độ của Ngưu.

Một ngày cực kì bực bội của cả bọn kết thúc như vậy ơ mà chưa còn tới tiệm bánh nữa chứ

Hôm nay như thường ngày các bạn nam vẫn đến quán chờ các bạn nữ vừa bước vào gặp ngay cảnh chướng khí (¬_¬)

Đại Hoàng thì cứ xúm xít với Nhân Mã nhưng cô nàng chẳng tỏ ra tí khó chịu nào mà còn vui vẻ nữa chứ

Minh Khánh đi theo Bảo Bình cười giỡn còn Bảo do tính thân thiện hòa nhã nên vô tư
Thiên Tú thì cười nói với Song Ngư vô tư đến vô ý mà khoác vai cô luôn chứ
Còn Y Lan, Như Nguyệt, Mai Châu vừa thấy Sư, Kết, Ngư là bay đến trong mắt nét vô cùng
Khi về người thì vui vô tư người thì hăng học sát khí.

13. Chapter 12: trong Lòng Có Ai?

Hôm nay là 11/12 ngày bạn Song Tử sẽ dẫn bạn Bảo Bình đi chơi, đi xem BigBang tổ chức concert tại Nhật.
Song Tử tung tăng đi đến lớp thì chợt lại khi thấy Bảo đang nói chuyện với Khánh Minh. Cậu đứng phía sau nghe

-Mình có thể mời cậu đi xem buổi concert của Bigbang không?

-nhưng...-Bảo Bình có vẻ ngập ngừng

-cậu không thích đi sao?-Minh Khánh

-không phải mà là...-Bảo Bình lúng túng

-quyết định vậy đi tối nay gặp cậu-Minh Khánh quay đi

Bảo Bình chưa kịp từ chối vì cô có hẹn với Song Tử rồi mà. Vừa định quay ra nói thì gặp Song Tử ánh mắt như có tia lửa đang cháy, tay cậu nắm chặt lại nhưng trên môi vẫn cười

-Song Tử cậu...-Bảo Bình hoảng

-thôi không cần nói, tối nay muốn thì tới tôi không ép, đi với ai là quyền của cậu, nhưng mà sau hôm nay chúng ta không cần nói chuyện nhiều đâu, cậu được miễn hạn osin sớm vậy nha-Song Tử quay đi lòng cậu đau như cắt vậy. Khẽ thở ra cho nhẹ lòng nhưng con tim như đang bị gai đâm đến ứa máu ra.

Bảo Bình bây giờ muốn chạy theo Song Tử đến giải thích nhưng tại sao bước chân lại không nổi chứ? Tại sao?

Nước mắt Bảo Bình cứ thế thi nhau chảy xuống. Tim cô cũng đau khác gì cậu. Tại sao bao lâu nay cậu vẫn không hiểu

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Nhân Mã hôm nay vào lớp sớm thật ra là có việc đó chứ, cô bước nhanh vào thư viện tự nhiên gặp Minh Hoàng. Cậu vừa thấy cô thì chạy lại quàng tay bá cổ

-hôm nay cậu đến sớm vậy?

-ừ tớ tìm Xử Nữ

Câu nói của Mã khiến Minh Hoàng thay đổi sắc mặt nhưng nhanh chóng trở lại ban đầu vui vẻ.

-chắc cậu ấy chưa đến đâu. Hay mình đi ăn gì đi ha-Minh Hoàng nói rồi kéo Nhân Mã đi xuống canteen

Còn Xử Nữ cũng vừa đến sau khi học đi bằng cầu thang khác. Anh chờ hoài không thấy Nhân Mã đến. Thở dài ngao ngán bước xuống canteen kiểm gì lót dạ thì thấy Mã và Minh Hoàng đang ngồi ăn vui vẻ

Máu nóng trong người anh bùng cao, bàn tay nắm chặt lại nhưng bắt chợt lại buông ra vì anh chợt nhớ lại có lần hỏi Mã rằng cô có thích Hoàng không thì cô bảo có nên anh đâu có quyền mà xông vào.

Quay đi thì Nhân Mã gọi lại

-nè thấy tôi sao lại đi?-Mã thắc mắc

-ờ có gì không?-Xử Nữ lạnh lùng

-ừm tôi tính đưa cơm cho ông-Mã cười. Nụ cười khiến anh đau thắt

-không cần bà ăn đi. Sau này không cần làm cơm cho tôi. Vậy ha đừng nói gì luôn càng tốt-Xử Nữ quay đi

-ông sao vậy?-Nhân Mã nắm tay anh lại

-đừng đi quá giới hạn, cái gì cũng có giới hạn. Bà có người khác rồi đừng thân với tôi quá mắc công mang tiếng-Xử Nữ cười nửa miệng,giật tay ra rồi bước nhanh

“Cái gì vậy? Cậu điên rồi sao? Tôi đã có ai đâu chứ? Xử Nữ cậu đang nghĩ gì vậy?”-Nhân Mã cầm chặt hộp cơm mà cô cất công làm từ đêm qua,làm món anh thích vậy mà bây giờ...

Nước mắt rơi Mã quệt nhanh đi, ánh mắt nhật nhoà nhìn theo bóng dáng khuất xa

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Thiên Yết đang dạo quanh trường với tâm trạng chán chường. Đảo mắt nhìn mọi thứ chợt một hình ảnh đập vào mắt cậu. Đôi đồng tử đen mở to. Đôi môi mím chặt lại. Ánh mắt vẫn theo dõi cặp đôi kia là Ngư và Tú

-Song Ngư cậu có thích Thiên Yết không?

-tên ấy đó hả? Thấy mà ghét-câu nói của Ngư khiến Yết lòng nóng như lửa

-vậy sao,thấy hần có vẻ thích cậu

-kệ hần,có cho vàng cũng không thích

Lại nữa một câu nói và nụ cười vu vơ của cô khiến cậu không chịu nổi nữa.

Yết bước ra khiến Ngư ngạc nhiên. Cậu không nói gì chỉ nhìn cô nhếch mép khinh khỉnh rồi bước đi.

Song Ngư biết những câu trả lời bông đùa lúc này vô tình được cậu nghe thấy. Bây giờ làm sao đây? Làm gì bây giờ?

Không,nhất định cô sẽ nói cho cậu hiểu. Song Ngư biết những ngày qua Thiên Yết khó chịu là vì cái gì mà. Cô sẽ nói,nói hết cho cậu biết

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Bạch Dương hôm nay vào lớp ngồi xuống. Vừa ngồi xuống ghế là gục ngay xuống bàn. Hôm nay tâm trạng khó chịu đến mức muốn đập cái gì đó cho hạ giận

Sư Tử bước vào lớp sau là Y Lan đang leo đèo theo sau. Bạch Dương vừa thấy cảnh đó thì tức nghẹn họng. Còn Sư Tử thì chẳng quan tâm. Cô và anh đang chiến tranh lạnh từ hôm trước nên chẳng nói lời nào.

Sư Tử và Y Lan cứ nói chuyện. Thật ra Sư Tử ít nói chuyện với con gái trừ đám Bạch Dương ra nhưng bây giờ anh lại nói chuyện với Y Lan,chắc là thích cô nàng ấy rồi.

Bạch Dương quay mặt vào tường vờ ngủ nhưng tự nhiên mắt cô lại cay đi. Khẽ nhắm mắt lại nhưng tai vẫn nghe hai người kia nói chuyện có vẻ khá hợp nhau. Buồn thiệt!

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Ma Kết đang đứng đợi Cự Giải thì Minh Châu chạy đến,nói chuyện với Ma Kết còn làm mấy hành động thân mật ngay lúc Cự Giải đến cô tức đến phát điên

-Ma Kết anh đang làm gì vậy hả?-Cự Giải hét lên khi thấy Mai Châu đang ôm chặt Ma Kết

Ma Kết lúng túng còn Cự Giải thì chạy đi.

Ma Kết đẩy Mai Châu ra rồi chạy theo Cự Giải

-em nghe anh giải thích đi-Ma Kết nắm tay Cự Giải lại

-im đi-Giải giật tay ra tát mạnh vào mặt anh

-tôi ghét anh,rất ghét anh,anh đi đi-Cự Giải hét lên

Ma Kết không nói gì nữa anh chỉ lẳng lặng quay đi. Cự Giải quỵ xuống khóc nức lên

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Thiên Bình đang ngồi chờ Kim Ngưu đi mua đồ ăn thì Như Nguyệt bước đến

-Thiên Bình tôi có việc muốn nói với cậu

-cậu nói đi-Thiên Bình gấp quyển sách lại

-tôi muốn cậu tránh xa Kim Ngưu-Như Nguyệt vào thẳng vấn đề

-tại sao?

-vì tôi không muốn ai bên cạnh cậu ấy bất kể là ai

-xin lỗi nhưng mà dù tôi có tránh thì cậu ấy cũng không thích cậu đâu,với lại tôi càng tranh cậu ấy sẽ vẫn đi tìm nên cậu bỏ ý định ấy đi-Thiên Bình cười khiêu khích

-cậu cứ chờ đó Ngưu sẽ là của tôi

-mời, tôi sợ ngày đó không có-Thiên Bình cười khẩy khiến Nguyệt tức điên bỏ đi

-tự tin quá ha-Kim Ngưu đã về từ lúc nào và đã nghe hết câu chuyện

-tất nhiên-Thiên Bình cười tươi

-biết sao giờ lỡ yêu người như em rồi-Kim Ngưu hôn lên môi Thiên Bình

-đợi câu này lâu lắm luôn rồi á-Thiên Bình

-biết mà-Kim Ngưu ngồi xuống cạnh cô

-đồ ăn em đâu?-Thiên Bình đẩy tay ra

-đây-Kim Ngưu đặt lên tay cô 1 hộp bánh

-cảm ơn anh-Thiên Bình dựa vào vai Ngưu vừa ăn vừa nói

-mau ăn chóng lớn-Ngưu xoa đầu cô

-ừm

Cả hai ngồi ăn vui vẻ

14. Chapter 13: Trong Lòng Có Anh Và Em!

Tối Song Tử lững thững đến nơi Bigbang tổ chức concert. Anh nhìn chiếc vé còn lại thở dài

Hôm nay anh đã nói ra lời cay nghiệt đối với cô và cả anh...

“Tôi có sai không?”

“Em có ỏn không?”

“Chúng ta sẽ ra sao?”

“Tôi có thể sống mà không có nụ cười của em không?”

“Em tự lo cho mình được không?”

“Rồi mọi thứ sẽ trở lại như ngày em và tôi chưa tiến đến mức của ngày hôm nay chứ!”

“Em sẽ đến chứ?”

“Và...tôi có thể nói...không?”

-SONG TỬ-tiếng gọi khiến cậu giật mình, từ xa 1 cô gái xinh xắn đang chạy đến

-đến lâu chưa?-Bảo Bình cười

-mới đến,vào thôi-Song Tử và Bảo Bình bước vào

Concert hôm nay rất nhộn nhịp fan của BigBang thì đông vô kể, những hàng ghế đều chật kín. Mọi người ai cũng hào hứng nhưng riêng Song Tử sao thấy lòng không vui,anh đã chờ ngày này lâu lắm rồi vậy mà...

Buổi concert kết thúc cả hai ra về. Song Tử đang định đưa Bảo Bình về thì Khánh Minh xuất hiện

-để tớ đưa cậu về ha

-nhưng...-Bảo Bình ngập ngừng

Song Tử không nói gì chỉ dẫn xe và đi

-Bảo Bình cậu không đi concert với tớ thì ít nhất cũng để tớ đưa cậu về chứ-Khánh Minh

-xin lỗi nhưng tớ đi với Song Tử quen rồi-Bảo Bình từ chối

-Bảo Bình,cậu ấy đã đi rồi hãy để tớ đưa cậu về

-xin lỗi nhưng không ai thay được cậu ấy

Nói rồi Bảo Bình chạy đi. Khánh Minh bực tức quay xe đi

Bảo Bình chạy thật nhanh cuối cùng cũng thấy Song Tử đang ngồi ở ghế trên cây cầu

-Song Tử-Bảo Bình bước đến

-sau buổi concert chúng ta sẽ không nói chuyện nữa cậu quên rồi sao?-Song Tử vẫn nhìn chỗ khác

-vậy hãy để tớ nói 1 câu cuối cùng được không?-Bảo Bình

-nói đi

-tớ yêu cậu-Bảo Bình nói rồi đứng lên định đi nhưng Song Tử đã nắm tay cô lại kéo hẳn vào lòng

-tôi...cũng yêu em-Song Tử hôn lên đôi môi nhỏ ngọt ngào

-em yêu anh vậy mà anh lúc nào cũng để em 1 mình thật bất công-Bảo Bình ra vẻ giận dỗi

-vì anh nghĩ...

-em thích Khánh Minh chứ gì-Bảo Bình cắt ngang lời Song Tử

-thì...anh sai-Song Tử cười trừ

-hên cho anh là em là người tốt bụng nên không giận hờn gì anh-Bảo Bình cười xoa

-tốt bụng theo nghĩa bóng hay đen?-Song Tử hôn lên má Bảo Bình

-cả hai-Bảo Bình cười

-biết ngay mà,anh chở đi ăn,khi nào thành heo thì thôi-Song Tử xoa đầu cô

Cả hai đến 1 nhà hàng ăn uống đến khuya mới về

(〃 〃)(〃 〃)

Thiên Yết đang đi trên đường đông người tập nập qua lại cười nói vui vẻ,có đôi có cặp còn anh... Một mình...
Đi trong vô thức...

Anh nhớ về người con gái đó. Người con gái oan gia của anh.

Người con gái có nụ cười vô tư

Người con gái có hành động trẻ con

Người con gái luôn kiếm chuyện chọc điên anh

Và... Người con gái đã khiến anh yêu cô đến nỗi không thể tát cô một cái khi thốt ra những lời cay không biết vô tình hay cố ý.

Nhưng anh không biết gì nữa... Vì anh không muốn... Không muốn ép cô. Anh cũng không biết tình cảm là cái gì trên cái thế giới này. Anh không biết cô coi anh là cái quái gì. Chỉ biết anh yêu cô và... Chỉ vậy!

Anh bắt chợt đi đến qua tiệm bánh lúc nào không hay định vào nhưng lại đi tiếp. Anh không vào vì không muốn thấy người thương.

-Thiên Yết-Cánh tay anh bắt chợt bị ai đó nắm chặt lại

-buông ra đi-Thiên Yết không quay lại nhìn lấy một cái

-vậy tại sao cậu không chủ động giật tay lại? Có phải vì cậu không muốn tôi bỏ ra?

-Song Ngư...buông ra đi-Thiên Yết gần như đã mệt

-không, tôi muốn nói chuyện với cậu-Song Ngư vẫn kiên quyết nắm chặt bàn tay cậu

-có gì để nói sao?-Thiên Yết cười khẩy

-có

-vậy nói đi tôi nghe-Thiên Yết gật đầu

-tôi có 2 chuyện muốn nói. Thứ nhất là chuyện hai hôm trước là tôi nói đùa. Chuyện thứ 2 cậu còn nhớ lần đi chơi tôi bỏ đi chỗ khác không?

-nhớ- Yết gật đầu

-biết lý do không?-Ngư nhìn Yết mỉm cười

-không- Yết nhú mày lắc đầu. Căn bản anh rất tò trong tình cảm

-vì tôi thích cậu và tôi ghét thấy con gái ở bên cậu-Song Ngư nói như hét toáng lên.

Thiên Yết mất vài giây định thần,hoàn hồn lại sau vài giây đờ mặt ra

-vậy sao cậu lại gần với Thiên Tú,tôi cũng biết ghen mà-Thiên Yết nhú mày

-vì tôi muốn cậu biết cảm giác của tôi-Song Ngư

-giờ thì tôi biết rồi-Thiên Yết cười

-vậy mình yêu nhau đi-Song Ngư

-không-Thiên Yết phủ phàng

-sao vậy?

-vì tôi thích chủ động trước vậy mà cậu lại cướp phần của tôi-Thiên Yết ->

15. Chapter 14: Người Mới

Một tháng sóng gió trôi qua. 12 đứa vi diệu đang ngồi trong lớp hóng mỗ chờ thầy vào. Còn mấy thành phần chương khí để sau ha.

Ông thầy bước vào theo sau là 4 con nào đó mặt mày không khác gì xác chết với tán phấn trên mặt. Nước hoa xịt đầy người như đổ cả lọ lên. Tóc tai kiểu bánh bèo vô dụng chứ chả được vô địch nữa. Cái giọng ổng

a ổng ẹo,người như không xương vậy ẹo qua ẹo lại thấy phát nóng. Ngực thì như quả cam :3 mà bày đặt ngụ ý trưng bày. BỰA QUÁ BỰA! SỐNG SAI QUÁ!

-đây là 4 học sinh mới Trường Vi,Yến Yến,Trà My,Lam Lam

Tất nhiên tụi nó mới vào là để mắt đến mấy hotboy nhà lành. Tụi nó ổng ẹo đi xuống cổ tỏ ra ngây ngô như con tộ ấy.

Tất nhiên là mấy hotboy danh giá cao sang như mấy thằng bựa nhân này thì đâu thèm để ý tới mấy cây phần di động đó đâu.

"Anh biết là anh đẹp,anh có giá và anh rất soang nên anh chẳng lăm cỡ em xếp hàng chục năm không biết có chưa ha. Tiễn dong

~~"-Suy nghĩ của các thím nam

Giờ ra chơi

-anh ơi anh tên gì zợ-Tường Vi ổng ẹo với Xử Nữ

-có cần biết không?

-có để nói chuyện chứ

-không cần đâu vì tôi không nói chuyện với cậu-Xử Nữ nói rồi đi 1 mạch để lại Vi tức xì khói

-anh ơi em thích anh quá à-nhỏ Lam Lam nựng nịu với Thiên Yết

-kệ cô-Yết vẫn không quan tâm

-sao anh lạnh quá vậy?

-thế sao cô nhão quá vậy? Nói bình thường đi à im luôn giùm đi cảm ơn,chào đoàn kết và xây dựng ha-Yết đứng lên đi luôn

Yến Yến thì ẻo lã với Song Tử

-Song Tử em thích anh

-ờ kệ em-Song Tử vẫn lui cui cất sách

-làm bạn trai em nha

-không,có bạn gái rồi-Song Tử nói rồi cũng đi

Trà My thì quần lấy Kim Ngưu không rời.

-sao bám theo hoài vậy?-Kim Ngưu khó chịu lên tiếng

-vì em thích

-mệt nha tôi nói giám thị cô gây phiền cho tôi,muốn lên cột cờ không? Khôn thì biến-Kim Ngưu bắt đầu điên lên

Trà My thấy vậy cũng sợ nên biến là thượng sách

Còn về phần Y Lan,Ma Châu,Thiên Tú,Đại Hoàng và Khánh Minh đang có 1 trò chơi rất đặc biệt.

Tất nhiên thua tình thì trả thù tình. Thua gì trả đó chỉ là... Có thắng hay không thôi.

(- -)(- -)(- -)(- -)

Canteen trường

6 bạn nữ đang ngồi chờ đợi 6 thằng bựa nhân kia xuống.

-con trai gì mà lè mề thế không biết-Nhân Mã bắt đầu hết kiên nhẫn

-thôi ráng chút đi-Song Ngu cười

-mà mấy bà còn nhớ con nhỏ Trà My không?-Thiên Bình

-nhớ,cái mặt nhà nó ai mà không nhớ-Bảo Bình nói với giọng mỉa mai

-sao nó lại chuyển qua lớp mình làm gì?-Cự Giải thắc mắc

-đó,cái mà tôi muốn nói với mấy bà đó-Thiên Bình đập bàn về như đúng rồi

-thì chắc để cua mấy ông chứ làm gì-Nhân Mã cười khinh

-mà 3 con mới vào lúc sáng nữa,không phải dạng bình thường như cơm sườn bán lề đường gần phường nhà tôi đâu-Song Ngư rút cằm

-thôi thôi mấy bà hơi đâu mà để ý bữa nhân làm gì cho mệt não-Bạch Dương thấy phát chán với mấy cái về đám con bữa kia rồi

-tôi thấy nó nói đúng đó để ý chi kệ đi-Bảo Bình đồng tình

-mà bà tính bỏ qua cho con Trà My hả?-Thiên Bình

-không biết,để coi nó làm cái gì đã rồi mới tính sổ sau-Bạch Dương nham hiểm nói

-tôi nói rồi nó mà bảo không để ý thì đừng có tin-Thiên Bình cười hiểm

-người đâu mà nham hiểm thế-Cự Giải

-bỏ đi,mấy thánh bữa xuống rồi kìa-Bảo Bình giải tán hội tám

-giờ này mới xuất hiện hả?-Nhân Mã

-ờ thì đi lên phòng làm danh sách cho 4 người mới vào nên lâu,có vậy cũng nhằn-Xử Nữ chóng cảm chán nản

-nhằn cái gì mà nhằn 15' cuộc đời đấy-Nhân Mã chỉ vài đồng hồ

-thì em cũng ăn rồi 8 chữ có phải ngồi không đâu mà phí-Xử Nữ cũng gắt

-thôi thôi,hai người ngưng phong trào gặp là cãi đi-Song Ngư chán nản nhìn 2 con người trẻ con kia

-cãi thì về nhà đắp mền mà cãi-Ma Kết khuyên can nhưng vẫn hàm ý đầy biến thái và đen tối

-tao vạch vô trong mả mày bây giờ-Xử Nữ vẫn chưa hết cáu

-stop đi,nhoi quá-Thiên Yết bịt miệng Xử lại

-bây giờ ăn gì kêu đi còn có 20' để ăn thôi-Thiên Bình

6 bạn nam chen vô canteen kêu món rồi ngồi ăn ngon lành,lâu lâu lại bị 6 bà kia ké vài miếng.

(- -)(- -)(- -)(- -)

Buổi chiều tại 1 căn nhà bỏ hoang

-các người hẹn tụi tôi ra đây làm gì?-Giọng nhỏ Trà My vang lên

-có phải 4 cô thích Xử Nữ,Thiên Yết,Kim Ngưu,Song Tử không?-Y Lan

-phải thì sao?-Yến Yến kênh kiệu

-được vậy nghe đây tôi và Mai Châu cũng vậy nhưng rất tiếc là 6 người đó đã yêu người khác, nên chúng ta phải ra tay-Y Lan thâm độc

-được thôi nhưng cô muốn chúng tôi là gì?-Trường Vi

-đơn giản sẽ thực hiện theo tôi-Như Nguyệt từ đâu xuất hiện

-nếu thành công hai bên sẽ có lợi nếu không thì sẽ không được gì-Thiên Tú

-được thôi...!

Tất cả chỉ mới bắt đầu...! Cứ hạnh phúc đi còn bao nhiêu ngày cho các người. Để rồi xem cái tình cảm của các người có thắng tôi không.

16. Chapter 15: Cái Gì Đây?

Sáng Cự Giải thức dậy,sau khi vsen,ăn sáng thì cô đi học. Hôm nay khi bước ra Giải thấy trong hòm thư có phong bì gửi cho mình,cô sẵn tiện cầm đi đến lớp luôn. Lên lớp thì cô mở ra và một điều mà cô không thể ngờ được trong đó là hình của Ma Kết và Mai Châu ở trong quán bar. Hai người ôm nhau rất thân mật.

Cự Giải máu nóng dồn lên cô định tìm Ma Kết thì 5 đứa kia vào và trùng hợp trên tay đều cầm 1 phong bì.

-Cự Giải có chuyện gì vậy?-Bảo Bình bước đến chỗ Cự Giải

-các cậu xem này-Cự Giải tung đồng hình đó ra

-hả?? Ma Kết này còn có cả nhỏ Mai Châu nữa-Song Ngư ngạc nhiên nhìn những bức hình đó

-tụi mình mở phong bì ra luôn đi-Bạch Dương

Cả 5 người còn lại mở phong bì ra thì toàn hình của người họ yêu và người khác

-lát mấy ổng vào hỏi cho ra lẽ-Nhân Mã bắt đầu nóng

-bà quên tuần này mấy ổng phải quay lại 10b hay sao? Tuần đổi lớp hết rồi-Song Ngư nhắc

-vậy thì giờ ra chơi hỏi-Nhân Mã bực tức quay về chỗ

Tiết học cũng bắt đầu nhưng cả 6 người chẳng học được cái gì vào đầu.

() () () ()

Giờ ra chơi

12 người tập trung trên sân thượng không khí căng thẳng trong khi 6 bạn nam không hiểu cái mô tê gì cả

-cái này là cái gì đây Sư Tử-Bạch Dương quăng 1 xấp hình xuống đất gương mặt vốn đã lạnh nay còn lạnh hơn

Sư Tử cúi xuống lấy 1 tấm hình lên nhìn lúc này cậu mới bắt đầu hiểu chuyện

-cái này em lấy đâu ra?-Sư Tử nhìn Bạch Dương

-trong hòm thư ở đây ai cũng có-Bạch Dương nói lần lượt các bạn nữ đưa cho nam 1 phong bì đã bị xé khi nhìn vào thì ai cũng ngỡ ra

-Các anh muốn cái gì đây? Tại sao lại làm như vậy?-Song Ngư không kiềm được nước mắt

-các người có tôn trọng tụi này không vậy? Chán rồi thì chia tay tại sao phải làm mấy trò như vậy?-Thiên Bình ghen giọng

-nguyên tháng nay không đến quán bar-Kim Ngưu giải thích

-vậy sao lại có hình này-Thiên Bình chỉ vào phong bì

-anh không biết-Kim Ngưu

-không biết,anh rõ ràng trong này tại sao lại bảo là không biết?-Thiên Bình bắt đầu không giữ nổi bình tĩnh

-các người còn ngủ với họ mà,đây hình đây-Bảo Bình quăng 6 tấm ảnh xuống

Trong đó là các sao nam đang nằm cạnh 6 người con gái kia.

-bình tĩnh đi chúng ta sẽ nói chuyện sau-Song Tử lên tiếng rồi các chế nam quay đi để lại các bạn nữ đang tức đến muốn đập nát cái trường này

(- -)(- -)(- -)(- -)

Buổi chiều tại sân sau trường một lần nữa họ lại tập trung

-anh đã bảo là nói chuyện sau rồi mà-Song Tử

-tụi tôi mệt rồi không nói gì nữa-Bảo Bình khăng giọng

-chúng ta chia tay đi-Bạch Dương lên tiếng

-sau này không cần tìm nhau đâu-Song Ngư nói rồi cả 6 người đi

-chúng ta phải tìm ra vụ này-Thiên Yết nắm chặt tay lại

-mẹ kiếp đéo bao giờ yên-Sư Tử đấm mạnh vào tường

-về nhà tớ sẽ tìm ra những bức này thử xem-Ma Kết có vẻ giữ bình tĩnh nhất

17. Chapter 16: Hotboy Xuất Chiếu

Sáng Song Tử giữa vẽ mặt bình tĩnh bước vào lớp 10a. Bước lại chỗ Yến Yến nắm tay dẫn cô đi đâu đó. Các bạn nữ tỏ ra không quan tâm nhưng thật ra đang rất là đau lòng. Xung quanh bắt đầu bàn tán

(- -)(- -)(- -)(- -)

Tại tiệm bánh Cat

Hôm nay ông chủ đang rất là lo lắng khi thấy 6 đứa cứ ngồi thẩn thờ ra đó. Không đứa nào nói lời nào.

Bạch Dương,Cự Giải,Thiên Bình thì xin về trước chỉ còn Song Ngư,Bảo Bình và Nhân Mã

Thiên Tú bước lại gần Song Ngư

-sao cậu buồn vậy?

-không có gì đâu-Song Ngư chối

-hay lục đục với Yết

Song Ngư im lặng,Thiên Tú lợi dụng cơ hội ôm hờ vai Song Ngư thật ra là có chủ ý.

Cậu thấy Thiên Yết bên kia đường đang nhìn qua nên đã làm như vậy chứng minh Song Ngư từ giờ là của cậu

Còn về phần Thiên Yết anh đã thấy hình ảnh đó. Đôi mắt đen long lên sòng sọc,tức giận đến tột đỉnh. Nhưng không biết vì sao Thiên Yết lại quay đi với nụ cười bí hiểm

(- -)(- -)(- -)(- -)

Bảo Bình định đi về thì Khánh Minh có ý đưa về. Bảo Bình đồng ý.

Trên suốt đường đi Bảo Bình luôn nhớ về anh,cô nhớ anh đến phát điên lên đây phải chi...

Nhưng cô đâu biết có một người vẫn đi theo sau cô đến khi cô về nhà an toàn

(- -)(- -)(- -)(- -)

Nhân Mã cũng được Đại Hoàng đưa về và sau cô vẫn có ai đó theo sau vì sợ cô xảy ra chuyện

(- -)(- -)(- -)(- -)

Bạch Dương,Cự Giải và Thiên Bình đi về thì gặp phải một đám côn đồ chặn lối. Chúng bắt cả 3 vào 1 góc định cưỡng bức và quay phim để đăng lên web đen (các bạn có thể tìm hiểu trường hợp này trên mạng)

Khi chúng định lột đồ 3 người ra thì có 1 chàng trai xuất hiện. Dùng cây đánh không thương tiếc bọn chúng

-cảm ơn-Thiên Bình lên tiếng

-không có cậu thì tụi tôi tiêu rồi,may quá-Cự Giải

Chàng trai kia chỉ gạt đầu rồi đi, vì anh đeo khẩu trang nên cả 3 không nhận biết là ai cả

(- -)(- -)(- -)(- -)

Tại một nơi nào đó

-Xong chưa?

-rồi ngày mai có thể đến lấy còn vụ hồi sáng xong chưa? Đã lấy kết quả chưa?

-đủ cả lũ

-vậy tốt rồi thôi mau về thôi

-ừm

18. Chapter 17:hotboy Xuất Chiếu (p2)

Sáng như ngày hôm qua các sao nam đến lớp 10a nhưng không nhẹ nhàng nữa mà bắt đầu thô bạo kéo 6 con nhỏ mặt đầy phân nhằm PHẤN ra sân sau

-đây là giấy xét nghiệm hôm qua các cô vẫn là con gái 100% còn những tấm hình này là ghép-Xử Nữ quảng 6 tờ giấy có tên 6 ả ra

-giở trò với tụi này không dễ đâu trước khi muốn làm gì phải tìm hiểu,thông báo là cả tháng này đeo có đèn bar đầu-Kim Ngưu khinh bỉ nhìn 6 con nhỏ

-khôn hồn thì đừng bám theo tụi này không thì không để cho 6 người yên đâu-Thiên Yết lấy một con dao nhỏ vút nhẹ trên mặt Lam Lam.

-biến đi nhanh chưa-Ma Kết nói cả bọn tụi nó đi ngay và luôn

(- -)(- -)(- -)(- -)

Tại căn nhà hoang

-gì cơ? Bọn họ phát hiện ra rồi sao?-giọng Như Nguyệt vẻ tức giận

-tụi tôi cũng không ngờ là họ lại biết-Lam Lam lí nhí

-chúng ta đã quá coi thường công tử bột họ rồi-Đại Hoàng lên tiếng

-không sao hôm qua tôi đã cho chặn đường làm nhục ba đứa kia rồi-Như Nguyệt cười đắc ý

-nhưng tiếc là không thành-Song Tử bước ra theo sau là 5 sao nam và 6 sao nữ

-các người...

-ngạc nhiên lắm chứ gì? Cô tưởng tôi sẽ để cho họ đi một mình sao?-Sư Tử cười nửa miệng

-hôm qua nếu không có Sư Tử thì có lẽ kế hoạch cô đã thành công nhưng tiếc là không rồi chúng tôi vẫn chưa bị gì-Bạch Dương hướng ánh mắt như sắp ăn tươi nuốt sống về phía Như Nguyệt

-Như Nguyệt cô còn nhớ vụ đêm tôi đêm Noel không?-Thiên Bình cầm sẵn một dao

-cô...

-yên tâm đi tôi sẽ không làm gì cô chỉ con dao này là con dao cô đâm tôi vào tối hôm đó và đây sẽ là bằng chứng trước toà-Thiên Bình cười tươi nhưng đầy nham hiểm

-chúng tôi sẽ kiện các người vì tội chủ mưu làm chuyện đòi truy với vị thành niên-Cự Giải

-việc này thì không hề có bằng chứng-Như Nguyệt đắc ý

-không đâu,Kim Ngưu Ma Kết lấy nó ra đi-Xử Nữ cười đắc thắng

-đây là camera mini tôi lén gắn từ tối hôm qua đã ghi lại hết quá trình của các người và bọn kia cũng đã nhận tội rồi-Kim Ngưu đưa một cái camera mini ra

-cái người đã quá coi thường tội này rồi,có cần nghe không?-Ma Kết khinh mắt

“Tối hôm nay bọn mày hãy chặn đường 3 đứa này cho tao,làm những việc tội bấy thường làm”

-sao hả Như Nguyệt cô hết đường rồi,mà yên tâm đi vào tù lần này không chỉ có cô đâu-Song Tử liếc mắt về phía bọn Y Lan

-tội bấy tưởng trò mèo này có thể đánh ngã tội tao sẽ,xin lỗi nha IQ của tội bấy đeo có thể so sánh với bọn tao-Thiên Yết khinh miệt

-nếu dùng chiêu không được thì tao sẽ giết tội bấy

Nói rồi họ cầm những vật dụng có thể lao vào 12 người. Tất nhiên là đánh không lại nhưng trong lúc không ý Song Tử đã bị đâm vào bả vai. Xử Nữ bị đánh lén vào đầu và Sư Tử cũng vào đầu

Trà My tóm lấy Thiên Bình

-mày chính mày đã cướp Kim Ngưu-Trà My giật lấy tóc Thiên Bình

Cùng lúc Như Nguyệt bước đến

-Trà My mày cũng nên chết đi vì cả 2 đứa mày đều dành Kim Ngưu của tao-Như Nguyệt cầm con dao

-vậy mày lợi dụng tao-Trà My

-đúng vậy con ngu-Như Nguyệt nói rồi định lấy dao đâm Thiên Bình thì Bạch Dương đã lấy cây đánh vào đầu ả rồi cùng Cự Giải lấy dây trói Trà My và Như Nguyệt lại

Trong lúc không trở tay kịp Cự Giải đã bị Mai Châu đâm vào hông trái

-mẹ con khốn-Bạch Dương bây giờ đã quá sức chịu đựng nó lao vào Mai Châu nắm lấy tóc nhỏ dùng sức quật nhỏ xuống đất dùng dây trói lại rồi lấy dao cười vô hồn

-gương mặt mày cũng đẹp đó nhưng tiếc mày không xứng với nó-rồi cô rạch trên mặt Mai Châu một đường Song Ngư,Nhân Mã và Bảo Bình cũng không ổn mấy khi cả 3 đều bị khống chế bởi Thiên Tú,Đại Hoàng và Minh Khánh

-nếu sống không có được em thì chết cùng nhau

-buông họ ra-Thiên Yết

-mày nghĩ mày nói là tao sẽ buông sao? Chính mày đã cướp Song Ngư-Thiên Tú

-cậu sai rồi,ngay từ đầu tôi yêu Thiên Yết không phải cậu, cho dù Yết không xuất hiện trong cuộc đời tôi thì tôi mãi không yêu cậu-Song Ngư hét lên

-Tôi cũng vậy dù cho Song Tử không có tôi cũng sẽ không yêu anh-Bảo Bình nghiêng rằng

-dù có chết cùng cậu thì người tôi yêu mãi là Xử Nữ-Nhân Mã cười

-nói dối nếu không có hẳn nhất định em sẽ yêu tôi-Đại Hoàng

-cậu vẫn không hiểu sao? Cậu và tôi không là gì cả và cho dù có đi nữa thì cũng chỉ là bạn-Bảo Bình

-Thả họ ra đi-Thiên Bình

-các người đã gây ra vậy là đủ rồi,tình yêu không thể gượng ép,không ai có lỗi cả,lỗi là ở người thừa biết họ không là của mình những vẫn cố làm,Y Lan đáng ra tôi phải cho cô một bài học nhưng tôi biết cô rất yêu Sư Tử nên mới làm vậy nếu không tôi đã giết cô rồi-Bạch Dương nắm lấy tóc Y Lan giật mạnh lên để nhìn vào cô

-Mai Châu cô xem vì cô mà người cô yêu bị thương. Yêu? Cô có biết định nghĩa nó là gì không?-Thiên Bình

-dù người đó không thuộc về mình nhưng người ta hạnh phúc thì đã là hạnh phúc của mình-Thiên Bình hét lên

-các người đã quá sai rồi-Song Ngư

-mọi chuyện nên kết thúc ở đây-Cự Giải nói rồi ngắt

Cùng lúc tiếng xe cảnh sát và cứu thương đã đến. 10 người kia bị giải lên đồn còn 12 người được đưa vào cấp cứu

“Mọi chuyện nên kết thúc khi nó không còn gì để cố gắng”

Gin

19. Chapter 18: Black Valentine

Các sao đã được xuất viện sau 1 tuần nằm hít thuốc tẩy bệnh viện và nuốt 1 đồng thuốc vào người.

Hôm nay là Black Valentine ngày của các tình nhân 14/2. Và sau đã là 3 cặp của Black Valentine

(=^ ^=)(=^ ^=)(=^ ^=)

Bạch Dương-Sư Tử

Sau mọi chuyện hai người này vẫn chưa nói với nhau câu nào. Đây là cặp đôi bướng bỉnh và sĩ diện nhất. Họ không chịu nói lên lòng mình nhưng vẫn muốn nói rằng “I need you” Nhưng sao lòng tự trọng cứ quẩn lấy họ. Hôm nay là Valentine Gin tặng mỗi người cành bông để lấy can đảm nói :3 (Xàm quá)

Bạch Dương đang ngồi trên ghế đá công viên,tai đeo headphone. Thật ra cô đang suy nghĩ chuyện của mình, cô đã sai quá nhiều rồi và cũng đã làm khổ anh nhiều,cô có nên tiếp tục không? Hay là để anh tìm người nào có thể hiểu anh hơn cô?. Nếu cô nói lời xin lỗi thì anh có tha thứ?

Hàng tá suy nghĩ đang nhảy múa trong đầu cô khiến cô phát nóng lên. Cứ ngồi lắc lắc cái đầu như con dỏ người

-mới uống thuốc lắc hả?-Giọng nói quen thuộc nhưng nghe là muốn phang dế rồi

-không-Bạch Dương vờ không để ý

-này không định nói gì sao?-Sư Tử ngồi xuống

-không-vẫn câu trả lời đó nhưng trong lòng thì khác

-ờ không nói thì anh nói-Sư Tử cười

-I need you-Sư Tử gát tay lên trán che đi gương mặt đã đỏ

-là anh nói đó nha-Bạch Dương cười tươi

-ừ,sau này thì còn lâu-Sư Tử xoa đầu cô

-gì cơ? Ý anh là sao?-Bạch Dương trợn mắt

-tại hôm nay Valentine nên không thèm chấp em thôi-Sư Tử vẫn giọng cười mỉa mai

-à anh hay lắm,quà valentine của em đâu-Bạch Dương đưa tay ra,đáng ra là không đòi đâu nhưng tại bên kia khó ưa quá đòi cho bỏ ghét

-quà hả? Ok quà này lớn lắm nha,em chỉ có 1 lần mất là không có đâu-Sư Tử cười ranh

-gì mà ghê vậy?-Bạch Dương ngạc nhiên

-It's me-Sư Tử nói rồi hôn Bạch Dương

-hớ không cần nhá-Bạch Dương tỏ vẻ ĐÂY KHÔNG CẦN. Nhưng trong lòng thì cũng vui vui

-nè nè bao nhiêu người muốn có mà không được đó-Sư Tử vuốt tóc

-ờ,đúng rồi hên cho mấy người đó. Có con mèo nuôi tốn cả 3 tháng cơm-Bạch Dương cười trêu

-anh cũng làm cho em ăn chứ bộ-Sư Tử chóng nạnh

-kệ anh-Bạch Dương bí lý chỉ biết cười

-thôi hôm nay Valentine anh đưa đi chơi chịu không?-Sư Tử

-chơi cái gì? Hentai hả?-Bạch Dương cười ma mị

-em đẹp cái đầu đen tối của thằng Ma Kết đi nha,anh còn trong sáng lắm-Sư Tử đen mặt

(Ma Kết: hết xú*chà mũi* ủa fan nhắc hả?)

-thế anh đưa em đi đâu?-Bach Dương

-em muốn đi đâu anh đưa đi đó-Sư Tử luôn chiều ý Bạch Dương

-đi ngủ-Bạch Dương cười ha há

-thế em ngủ với anh ha-Sư Tử ->

20. Chapter 19: White Valentine

White Valentine 14/3 ngày của tình nhân. Sau đây là 3 cặp chắc sẽ trong sáng. Tặng cảnh bông giúp trong sáng

21. Chapter 20: Tạm Biệt...

Trong tình cảm không ai là không gặp thử thách sống gió chỉ có như vậy mới biết tình yêu của mình lớn như thế nào và cần người kia đến chừng nào.

Mọi thứ đều trở lại như trước nếu ta biết cách đối diện với khó khăn.

-Ê chế ở đây nè-Giọng Thiên Bình gọi với

-Đù sao chưa về thế?-Nhân Mã vui vẻ ngồi xuống cạnh Thiên Bình

-à tại vì ngày mai cũng sắp tốt nghiệp rồi mà,nhanh ha mới đây mà đã 3 năm trong trường này rồi-Thiên Bình cười nhìn những cánh hoa đang khẽ rơi

-tới lúc phải đi rồi,sau tất cả mọi chuyện-1 cách tay đặt lên vai 2 cô nàng

-Bạch Dương

-Ừ,vậy là đã 3 năm,chúng ta cũng đã trải qua kỷ niệm ở ngôi trường này,học có yêu có sóng gió cũng nhiều nhưng chúng ta đã qua hết hy vọng sau này mọi người vẫn sẽ mạnh mẽ như vậy-Bạch Dương khẽ cười nụ cười chan chứa gì đó vui vẻ và nuối tiếc

Nuối tiếc về những gì lầm lỡ trong cuộc sống và giá như đừng làm, vui vì nó cũng qua.

-À Song Ngư,Cự Giải với Bảo Bình đâu rồi mấy chế?-Thiên Bình

-Ai biết 3 ả đâu này,nãy chạy đi đâu ấy-Nhân Mã ngã người ra đằng sau

-để tôi gọi cho-Bạch Dương lấy điện thoại ra gọi cho Song Ngư

-Alo Ngư hả bà đang nơi đâu?

-Tôi đang ở trong lớp bọn mình nè,bà cũng vào đi-Song Ngư nói qua điện thoại

-có Giải với Bảo Bình ở đó không?

-có đủ

-ừ vậy đợi tí tụi tôi tới liền

Rồi cả ba đến lớp,hành lang và các lớp học đều vắng lặng,hôm nay học sinh về sớm để mai chuẩn bị kết thúc năm học chỉ còn tụi nó vẫn muốn ở thêm một chút nữa... Một chút nữa thôi...

Mở cánh cửa lớp ra bên trong cũng như cũ Song Ngư,Cự Giải và Bảo Bình cả 6 bạn nam vẫn đang ngồi đó bên cái bánh kem to

-chờ 3 người hơi lâu rồi đó nha-Bảo Bình vẫn nụ cười toả nắng hồn nhiên nhưng trưởng thành của tuổi 18 mỉm cười nhìn họ

-hôm nay chúng ta làm tiệc chia tay,sau này mỗi đứa 1 nơi không biết có thể chờ đợi nhau trong 4 năm hay không nhưng dù thế nào vẫn mong mọi người mạnh khỏe và thành công-Kim Ngưu giọng hôm nay hơi nghẹn thì phải,ánh mắt anh vẫn khẽ nhìn Thiên Bình còn cô nàng chỉ gật đầu rồi cười

-3 năm qua tình yêu có bạn cũng có giữa tôi và mọi người có khá nhiều kỷ niệm,bây giờ sắp đi xa rồi nên hôm nay mình cùng ăn một bánh kem coi như 1 lời hứa riêng cho cuộc sống mỗi người-Sư Tử vừa nói vừa cắt từng khúc bánh nhỏ cho vào đĩa

-Các ông sắp đi du học rồi phải không?-Cự Giải vẫn nhìn vào đĩa bánh kem nhưng giọng nghẹn lại

-Ừ,đi 4 năm-Ma Kết chỉ cười trừ

-Vậy chúng ta sẽ như thế nào trong 4 năm tới?-Bảo Bình hướng mắt ra ngoài cửa sổ,ánh mặt trời cũng dần buông xuống

-Không biết nữa nhưng...sẽ đợi nhau chứ-Song Tử ngược gương mặt điển trai lên nhưng đôi mắt thì buồn,nổi buồn xa xăm

-Nếu về sẽ đợi-Bảo Bình cười tươi

“Chúng ta bên nhau rồi cũng đến lúc phải tạm biệt. Không chắc sau này sẽ gặp lại hay không nhưng em và anh biết chỉ cần trái tim còn chung nhịp chắc chắn chúng ta sẽ tìm nhau,dù cho trái đất này có rộng lớn bao nhiêu,người có nhiều bấy nhiêu chỉ cần chúng ta muốn bên nhau chuyện gì cũng có thể vượt qua kể cả...thời gian và khoảng cách”

22. Chapter 21: Cậu Còn Nhớ Tố Chú?

4 năm sau...

Nhân Mã đang bước đi trên con đường quen thuộc của thành phố Tokyo, hôm nay Nhân Mã có hứng dạo quanh những con đường quen thuộc. Sau khi tốt nghiệp cấp 3 ai cũng có 1 cuộc sống mới chỉ riêng cô vẫn ở lại nơi này vì 1 điều gì đó.

Nhân Mã bây giờ là 1 cảnh sát nổi tiếng trong FBI chứ không phải là cô bé ngây thơ nhưng dù lớn đến đâu thì tính cách tình nghịch của cô vẫn không thay đổi, cô vẫn là Nhân Mã tất cả điều như trước không có gì thay đổi cả. Kể cả...

-NHÂN MÃ-tiếng gọi như hét lên khiến Nhân Mã giật bắn người quay lại đằng sau cô thấy một cô gái có mái tóc vàng đến vai, đôi mắt biết cười và đang chạy về phía cô đó là...

-Song Ngư?-Nhân Mã như đứng hình cô không tin vào mắt mình

-gì đây không lẽ cậu quên tớ rồi sao?-Song Ngư chóng nạnh chu mỏ trong đáng yêu lắm

-không quên nhưng sao cậu lại ở đây?-Nhân Mã vẫn chưa hết ngạc nhiên

-tớ làm bên CIA mới chuyển công tác về đây luôn đấy, này từ giờ hợp tác nhá-Song Ngư đưa tay ra

-tất nhiên, luôn là vậy mà-Nhân Mã nở nụ cười tươi bắt lấy tay Song Ngư

Cả hai cùng đến 1 quán cafe gần đó

-dạo này cậu sao rồi? Bạn trai gì chưa?-Song Ngư vừa khuấy ly cafe sữa vừa hỏi

-Tớ ổn vẫn chưa còn FA đây-Nhân Mã cười trừ

-cậu vẫn chờ Xử Nữ chứ?-Song Ngư không nhìn Nhân Mã nhưng câu nói cô như xoáy vào tim Nhân Mã

-tớ không biết nữa-Nhân Mã hạ giọng

-cậu còn yêu Xử Nữ?-Song Ngư chóng tay lên bàn, đôi mắt khê nhìn Nhân Mã

-ừ tớ vẫn luôn chờ cậu ấy và vẫn yêu cậu ấy nhưng đã 4 năm rồi không chắc là cậu ấy sẽ như cũ vì trước đó chúng ta chấp nhận không ràng buộc nhau mà-Nhân Mã vẫn giọng trầm buồn ấy

-Tớ thì nghĩ Xử Nữ vẫn sẽ yêu cậu-Song Ngư cười tươi

-Vì sao cậu chắc thế?-Nhân Mã bật cười

-Linh cảm thôi-Song Ngư chỉ vào tim mình

-thế còn cậu vẫn nhớ Thiên Yết chứ?-Nhân Mã cười

-thì cũng như cậu thôi nhưng Thiên Yết thì không chắc lắm-Song Ngư cười lắc đầu

-Thiên Yết rất chung thủy-Nhân Mã ngã người ra sau ghế, câu nói như chứa đựng 1 hàm ý

-nhưng 4 năm không ràng buộc gì nhau, liên lạc cũng không, tớ không biết cậu ấy bây giờ đã có người khác chưa nữa-Song Ngư cười trừ

-cái đó... Không biết nữa, mấy ổng vẫn chưa về-Nhân Mã

-Ê Mã cậu nhìn kia-Song Ngư bắt ngờ chỉ ra ngoài, một cô gái có mái tóc nâu đỏ xoã dài, diện áo thun đen bên ngoài là áo sômi đen cùng quần jean đen và đôi giày boot đen cổ cao trong rất ngẫu

-Bạch Dương, đúng rồi, là Bạch Dương-Nhân Mã thốt lên

Không biết trùng hợp hay gì mà cô gái có tên Bạch Dương ấy ngược đôi mắt lên quan sát xung quanh và bất chợt cô thấy hai người đang nhìn cô.

Vừa thấy lạ vừa thấy quen, Bạch Dương vẫn chăm chú quan sát và cố gắng như ra 2 gương mặt ấy. Đôi đồng tử đỏ mở to khi nhận ra hai con người ấy.

Cô bước từ từ vào trong quán chỉ khi gần đến chỗ họ thì mới bước nhanh

-Hai cậu... Lâu rồi không gặp-Bạch Dương bước đến bàn nở nụ cười quen thuộc

-tớ nhớ cậu quá đi-Nhân Mã ôm lấy Bạch Dương không kịp để Song Ngư hỏi

-ngồi đi,cậu vẫn tốt chứ?-Song Ngư

-ừm tớ vẫn tốt,mà các cậu có nghe tin về tiểu thuyết gia nổi tiếng Cự Nhi không?-Bạch Dương vừa nói vừa lấy ra 1 cuốn sách do người đó viết

-có biết chứ,nổi tiếng lắm nhưng người ấy không lộ mặt-Song Ngư gật đầu,tất nhiên là biết vì cô là fan ngôn tình mà

-cô ấy chính là Cự Giải đấy-Bạch Dương mỉm cười còn hai người kia thì ngạc nhiên

-Sao cậu biết?-Nhân Mã vẫn còn nghi ngờ

-tớ sống chung cậu ấy,sống cũng gần đây thôi với lại những câu chuyện trong cuốn sách này rất giống chúng ta,Song Ngư cậu đã đọc qua rồi phải không?-Bạch Dương

-mới mua thôi,haha tối nay về tớ mới định đọc-Song Ngư cười tít mắt

-vậy là nhóm chúng ta đã có 4 người về lại Tokyo rồi chỉ còn Bảo Bình và Thiên Bình thôi-Nhân Mã vui vẻ hẳn ra

-Đến nhà Giải đi,lâu quá không gặp cậu ấy rồi-Song Ngư nôn nóng

-ừ

Rồi cả 3 đến nhà Cự Giải. Một ngôi nhà thiết kế nhẹ nhàng với màu trắng và vườn hoa hồng đỏ xinh đẹp. Đầu ai nghĩ Cự Giải cá tính của lúc xưa bây giờ nữ tính đến nhẹ nhàng như thế.

-Cự Giải-Bạch Dương mở cánh cửa phòng Cự Giải ra

Cô đang ngồi đó trên bàn làm việc hướng ra khi vườn của mình,nghe tiếng Bạch Dương cô quay lại mỉm cười

-Chào cậu,về trễ thế-Cự Giải vui vẻ bước tới

-hôm nay không chỉ có mình tớ mà còn có 2 người nữa-Bạch Dương mỉm cười

-ai thế?-Cự Giải chớp đôi mắt tỏ vẻ tò mò,cô bước ra ngoài trước mắt cô là Song Ngư và Nhân Mã

-Các...cậu..!-Cự Giải vẫn chưa hết ngạc nhiên

-đừng nói là cậu quên tụi mình rồi nha-Song Ngư cười tít mắt

-làm sao mà quên được nhưng không phải các cậu làm việc ở nơi khác sao?-Cự Giải

-Tớ thì luôn ở Tokyo còn Song Ngư mới chuyển công tác về thôi,còn cậu sao rồi?-Nhân Mã và Song Ngư theo Cự Giải vào phòng ngồi xuống cái ghế sofa trắng

-tớ vẫn tốt còn các cậu công việc ổn chứ?-Cự Giải vui vẻ hỏi

-bọn tớ vẫn tốt bây giờ là đồng nghiệp đó nha-Nhân Mã nháy mắt

-Song Ngư cậu là CIA phải không? Còn Mã là FBI-Cự Giải có vẻ rất hào hứng với nghề này

-ừ,mà hình như cậu và Tiểu Dương sống chung hả?-Nhân Mã nhìn Bạch Dương đang mang nước vào

-ừ,Bạch Dương là Bác sĩ còn nghề tay trái là luật sư ấy,cậu ấy thấy tớ sống 1 mình không yên tâm nên dọn qua sống cùng-Cự Giải gật đầu

-tớ không nghĩ cậu thích ngành tiểu thuyết vì lúc trước cậu đòi theo ngành tâm lý tội phạm kia mà-Song Ngư chăm chú nhìn Cự Giải

-ừ nhưng tớ muốn kể lại cuộc sống của mình cho mọi người biết,muốn trải lòng theo từng cuốn sách tớ viết nên quyết định theo học nhà văn-Cự Giải cười

-mà này cậu có liên lạc gì với Bảo Bình và Thiên Bình không?-Nhân Mã hỏi

-không tớ không nghe tin của hai cậu ấy nhiều chỉ biết Bảo Bình là nhà khoa học nghiên cứu sinh học còn Thiên Bình là nhà thiết kế,hai cậu ấy cũng nổi lắm-Cự Giải ngả lưng ra có vẻ rất muốn biết thêm

-Cậu và Bạch Dương có nghe tin của “bọn họ” không?-Nhân Mã cúi mặt hỏi

-có,bọn tớ có nghe tin của Thiên Yết và Xử Nữ-Bạch Dương gật đầu

-thế hai cậu ấy có sống tốt chứ?-Song Ngư nôn nóng

-Tất cả đều thừa kế sản nghiệp gia đình hiện sống rất tốt còn về việc đi sâu hơn bọn tớ không nắm rõ-Bạch Dương cười buồn

-thế à... Không biết “bọn họ” có nhớ không?-Nhân Mã rũ mi mắt xuống gương mặt lộ rõ nét buồn phiền

-tớ...nghe nói Ma Kết có hôn ước-Cự Giải cất giọng trầm buồn

-hả???-Ngư và Mã ngạc nhiên

-ừ,tớ nghe từ 1 người bạn bên Anh nói rằng Ma Kết có hôn ước với cô gái tên Minh Nghi từ nhỏ-Cự Giải đưa đôi mắt hướng ra cửa sổ,ánh nắng nhẹ chiếu vào gương mặt cô càng tăng thêm nét buồn trong mắt cô

-Ma Kết phải nói với cậu chứ-Song Ngư bất bình

-chúng ta không ràng buộc nhau âm thầm mà chia tay vẫn tốt hơn,nhưng... Tớ không biết chuyện này có thật không vì bạn ấy cũng nói tin này mập mờ lắm-Cự Giải gượng cười

-vậy sao...-Song Ngư nhỏ giọng,từ “âm thầm mà chia tay” của Cự Giải khiến tim cô thất lại

Baby, I'm preying on you tonight

Hunt you down eat you alive

Just like animals, animals, like animals-mals

Maybe you think that you can hide

I can smell your scent from miles

Just like animals, animals, like animals-mals

Baby, I'm

Don't tell no lie-lie-lie-lie

You can't deny-ny-ny-ny

The beast inside-side-side-side

Yeah, yeah, yeah

No, girl, don't lie-lie-lie-lie

You can't deny-ny-ny-ny

The beast inside-side-side-side

Tiếng chuông điện thoại của Bạch Dương chợt vang lên

-Alo?

-được rồi tôi sẽ đến ngay-Bạch Dương tắt máy rồi quay sang 3 người nở nụ cười

-tớ có việc đi 1 chút sẽ về ngay,các cậu cứ ăn trưa trước nha-Bạch Dương cười

-ừ cậu đi cẩn thận đấy-Song Ngư gật đầu cười

-đi nhanh về tối nay chúng ta cùng quẩy nhá bồ tèo-Nhân Mã đánh vào vai Dương. Cái cách nói tinh nghịch ngày nào làm Bạch Dương bật cười

-Ừ thôi tớ đi đây-Bạch Dương bước xuống lầu mở cổng rồi lái moto đi

“Một bữa trưa đầy nắng chúng ta vô tình gặp lại ai đó thân thương,tưởng chừng không còn nhận ra nhau hay tình cảm đã nhạt đi nhưng...nó vẫn đậm như ngày nào”

(〃 〃)(〃 〃)

Đỉnh chính là Gin cùng Bạch Dương nha không phải Song Ngư. Nhiều bạn thấy Ngư-Yết nên nghĩ mình là Song Ngư nhưng thật ra tớ là Bạch Dương =))))

23. Chapter 22: Tình Cảm Vẫn Như Cũ Chứ?

Bạch Dương dừng xe trước 1 khu nhà lớn,đó là 1 công ty thời trang nổi tiếng.

-Xin lỗi cho tôi gặp giám đốc ở đây-Bạch Dương bước đến bàn tiếp tân

-Cô có hẹn trước không ạ?-Người tiếp tân lịch sự hỏi

-À không nhưng cô ấy gọi đến cho tôi,đây là số của cô ấy-Bạch Dương đưa điện thoại ra trong hộp thư gọi

-À,vậy mời cô theo tôi đi lối này-Cô tiếp tân gạt đầu rồi dẫn Bạch Dương đến 1 căn phòng lớn rất sang trọng

-Thưa cô có người cần gặp cô

-Cho vào đi

“Giọng nói này...”

-Thiên Bình-Bạch Dương mở to đôi đồng tử nhìn vào người con gái đang mỉm cười vui vẻ kia

-Này đừng làm cái vẻ mặt đơ ấy chứ Dương nhi-Thiên Bình vẫn cái kiểu tự nhiên ngày nào

-Cậu đẹp quá khiến tớ đơ-Bạch Dương bông đùa

-Thôi đi,lời nói cậu ngọt hơn cả đường-Thiên Bình cười

-Làm sao cậu biết số điện thoại tớ?-Bạch Dương cùng Thiên Bình ngồi xuống ghế sofa

-Vô tình thôi,tớ mới chuyển công tác về lại Tokyo được 1 tháng,tớ nghe nói 1 cô gái vừa là Bác sĩ vừa là luật sư rất giỏi và nổi tiếng tìm hiểu thì biết là cậu nên tớ hỏi số điện thoại thường liên lạc của luật sư-Thiên Bình có vẻ tự hài với cái tài thám tử của mình

-Mà dạo này khá đấy chứ-Bạch Dương cười mừng

-Nói mới nhớ,kể nhỏ cho nghe,lúc tớ mới xin vào đây làm thì được nhận vào ngay và lên chức rất nhanh,nghe nói ông chủ ở đây sống bên nước ngoài người ta thường gọi ông là Taurus-Thiên Bình thì thầm

-Bộ ông già lắm sao mà kêu bằng ông?-Bạch Dương giả giọng trêu chọc

-Không,nghe giang hồ đồn đại chỉ mới 22 tuổi thôi,bằng tự mình-Thiên Bình hớp ngụm trà đường

-Thế mà kêu ông,chắc cái ông trẻ đó để ý cậu đấy-Bạch Dương nhếch môi hàm ỉn

-Nè nè,ông bên nước ngoài có về lần nào đâu,mà cho dù có tớ vẫn từ chối-Thiên Bình biu môi

-Thời đại này muốn biết thì có gì là khó với lại ông bên nước ngoài tân tiến hơn nữa,câu xem thường người ta ghê,mà nè còn nhớ Kim Ngư đúng không?-Bạch Dương liếc mắt làm Thiên Bình bối rối

-Sao...sao lại nhắc cậu ấy-Thiên Bình lúng túng

-Thì cũng cậu khơi dậy làn sóng thôi-Bạch Dương cười khẩy

-Hồi nào chứ?-Thiên Bình còng lúng túng

-Thì cậu bảo “Nếu có tớ cũng từ chối” không phải còn nhớ Ngưu sao-Bạch Dương được nước lần tới

-Ồ...Thì...-Thiên Bình xoa hai ngón tay vào nhau tỏ ý cô rất bối rối

-Ồ thì...-Bạch Dương vẫn lẩn lác

-Ồ thì vẫn chờ con trâu ấy-Thiên Bình biết Bạch Dương không phải người dễ qua mặt tốt nhất khai nhanh cho lành

-Cậu thì sao vẫn nhớ Sư Tử chứ?-Thiên Bình trả đũa

-Chắc là vậy-Khác với những người bạn của mình Bạch Dương rất thẳng thắn không vòng vo ngại ngùng

-Cậu biết không có nhiều lúc tớ nhớ các cậu nhớ về kỷ niệm của chúng ta đến nỗi phát khóc,4 năm ĐH,1 năm ra đời không ai tốt với tớ như các cậu-Đôi mắt Thiên Bình đượm buồn nhìn xa xăm

-Thì bây giờ bọn mình đã comeback đây,chỉ thiếu Bảo Bình-Bạch Dương mỉm cười trấn an

-Không đâu,Bảo Bình cũng ở đây,cậu ấy sắp tới rồi-Thiên Bình vẽ mặt hớn hờ trở lại

-welcome back-Bạch Dương cười nụ cười 4 năm qua như ngủ sâu bây giờ lại thức dậy

“Cạch”

Cánh cửa phòng mở ra 1 cô gái bước vào mái tóc đen uốn cong phần đuôi,dáng người nhỏ nhắn,đôi mắt xanh lục tinh nghịch

-Chào cậu Bảo Bảo-Bạch Dương cười nhìn cô nàng có chút chững chạc nhưng vẫn mang hình dáng trẻ con

-Dương Nhi,Bình Nhi!-Bảo Bình mở to đôi mắt xanh lục ra hết cỡ để nhìn thật kỹ hai con người đang hướng mắt về phía mình

-Đây-Thiên Bình nháy mắt

-Lâu quá không gặp,nhớ hai cậu quá-Bảo Bình cảm động ngồi xuống

-Tớ nghĩ không còn gặp lại các cậu nữa kể từ ngày mình tốt nghiệp bây giờ thì lại gặp trên đất Tokyo quen thuộc này-Bạch Dương rót cho bảo Bình ly trà nóng,đôi môi vẫn cười,chưa bao giờ cô cười nhiều như hôm nay

-Vậy còn 3 người kia họ cũng ở đây đúng không?-Ánh mắt Bảo Bình hiện lên sự vui vẻ mừng rỡ

-Ừ tất cả đang ở nhà của Cụ Giải-Bạch Dương gạt đầu

-Vẫn tốt hết đúng không?-Thiên Bình

-Ừ,Song Ngư mơ mộng giờ là CIA,Nhân Mã nhoi thì là FBI còn Cụ Giải quậy trộm lại là 1 nhà văn ngôn tình với bút danh Cụ Nhi-Bạch Dương cười

-Thế sao ai cũng thay đổi về ước mơ,tính cách nhưng hy vọng tình bạn của mình vẫn như trước-Bảo Bình cười hy vọng

-Từ lúc tốt nghiệp tớ chẳng có bạn nào tốt như các cậu-Bảo Bình chu môi chán nản

-Thì giờ về lại với bọn tớ rồi,chúng ta vẫn là một mà-Thiên Bình đánh vào vai Bảo Bình

Những tiếng cười vui vẻ của sự hội ngộ của 1 tình bạn đã khá lâu ngủ sâu trong tim mỗi người,cứ tưởng rằng cuộc đời này đã tách rời họ,trộn họ lẫn đám đông tấp nập của cuộc đời nhưng bây giờ họ gặp lại nơi mà họ tạm biệt nhau...

-Chúng ta về nhà Cụ Giải đi-Bảo Bình đề nghị

-Tất nhiên rồi,hôm nay chúng ta phải quẩy cho ra trò mới được-Thiên Bình cười lớn ủng hộ

Tình bạn đã được gắn hàn lại nhưng liệu tình yêu có thể không? Tình bạn có thể không nguội lạnh nhưng tình yêu thì sao? Nó rất thất thường có khi chính mình đã vụt mất trong âm thầm lặng lẽ.

Ai đó có chờ không?

Sẽ về chứ?

Còn nhớ người ở đây?

Còn nhớ cái ngéo tay? Lời hứa năm ấy chứ?

Những kỷ niệm người còn nhớ hay đã quên? Còn nhớ cũng lời ngọt ngào hay những nụ hôn ngỡ ngàng ngừng của tuổi mới lớn không? Cái nắm tay rụt rè?

Tôi vẫn đợi người từng ngày với hàng suy nghĩ in trong đầu và hàng lời hứa chờ đợi trong tim.

Từng ngày trôi tôi đợi người nơi này, người có hay? Có biết? Trái tim tôi sắp héo tàn vì người? Những cũng sẽ cháy lên vì người....

Chỉ cần người nói “Anh sẽ về và anh vẫn nhớ” thì tôi sẽ đợi mặc thời gian tàn xác tâm hồn và trái tim tôi...

Bởi vì...Tôi vẫn yêu người.

24. Chapter 23:liệu Anh Và Em Còn Nhớ?

Cự Giải đi đến nhà xuất bản cuốn sách cô vừa hoàn thành vào tối hôm qua. Lòng vui vẻ bước vào văn phòng đưa bản thảo cho người ta hy vọng sẽ thành công

I miss the taste of a sweeter life

I miss the conversation

I'm searching for a song tonight

I'm changing all of the stations

I like to think that we had it all

We drew a map to a better place

But on that road I took a fall

Oh baby why did you run away?

Tiếng chuông điện thoại vang lên là của Thiên Bình

-Alo,tớ đang ở toà soạn...ok tớ về liền-Cự Giải vui vẻ tắt máy

-Chị xem giúp em nhá,em có việc phải đi trước-Cự Giải quay qua nói với 1 cô gái

-Ừ em đi đi-Cô gái cười

Cự Giải cuối chào rồi bước ra ngoài

Bất chợt...Hình ảnh quen thuộc lướt ngang qua nhau

Khẽ quay đầu lại...cả hai nhìn nhau một hồi rồi đường ai nấy bước

“Người này là Ma Kết?!”

Cự Giải vừa đi vừa lẩm bầm cái tên Ma Kết đã in sâu vào tim cô 8 năm nay chưa lúc nào quên.

“Nhưng...nếu là anh thì đã...thôi không phải đâu,chắc là giống nhau thôi”-Cự Giải trấn an lý trí rồi bước vội về nhà.

Mở cánh cổng màu trắng ra,khu vườn hoa hồng trước nắng thật thơ mộng và dịu dàng,cô hít thật sâu không khí mát mẻ rồi bước vào nhà

-Tớ về rồi đâyyyyyy-Cự Giải vừa chạy lên lầu vừa hét lên như con nít đi học về

-Không thấy hình mà đã nghe tiếng rồi-Thiên Bình mở cửa ra cười

-Ủa mấy người kia đâu rồi?-Cự Giải ngó nghiêng trong nhà chỉ có cô và Tiểu Bình

-Bạch Dương thì đến bệnh viện,Song Ngư và Nhân Mã đến trụ sở còn Bảo Bình về trung tâm nghiêng cứu rồi lát chiều họ mới về,còn tớ hôm nay trốn việc một bữa-Thiên Bình nói rồi nằm lăn ra giường

-Sở thích cúp cua vẫn không bỏ ha-Cự Giải nằm phịch lên giường

-Nhưng đâu phải cảm giác của thời học sinh-Thiên Bình cười nhẹ ánh mắt hiện lên niềm tiếc nuối

(ò_ó) (ò_ó) (ò_ó)

-Này này lẹ lên không giám thị ra bây giờ-Giọng Bảo Bình nói nhỏ

-Bà leo ra trước đi-Bạch Dương xua tay

-Mấy tên con trai đi hết rồi kìa-Song Ngư cố leo qua rào

-Nhanh Nhanh

.
. .

-Cuối cùng ra khỏi đây-Thiên Bình thở phào

-Giám thị kìa,Chạy-Cự Giải nói rồi cả đám chạy ủa đi

-MẤY ĐỨA KIA ĐỨNG LẠI CHO THẦY-Giọng thầy giám thị hét lên

-Tụi em đâu có dại đâu thầy ahahahaha

(^ ^)(^ ^)(^ ^)(^ ^)

-Hồi đó tụi mình quậy thật-Cự Giải cười

-Ồ,chỉ tội cho thầy giám thị suốt ngày chơi trò rượt bắt với tụi mình-Thiên Bình cười nhớ lại

-Hay ngày mai tụi mình về thăm trường đi-Cự Giải đề nghị

-Ừ,tớ cũng định vậy-Thiên Bình đồng ý

-Ê tớ nói này nghe nè-Cự Giải bỗng trở nên nghiêm túc

-Nói đi-Thiên Bình gật đầu

-Lúc nãy tớ gặp 1 người giống Ma Kết lắm-Cự Giải

-Vậy cậu có nghĩ đó là cậu ấy-Thiên Bình nhìn Cự Giải

-Tớ cũng nghĩ vậy nhưng nếu là Ma Kết thì cậu ấy đã gọi tớ rồi chứ đâu có nhìn rồi đi-Cự Giải hạ giọng

-Thời gian qua chúng ta thay đổi quá nhiều,đến tớ đây còn không nhận ra cậu nói gì là Ma Kết,sao lúc ấy cậu không hỏi?-Thiên Bình lắc đầu cho cô bạn

-Ai lại làm thế,ngại chết-Cự Giải bủ môi

-Ồ thì ngại thật nhưng không hỏi làm sao biết chứ-Thiên Bình thở dài

-Tớ nhớ Ma Kết-Cự Giải nói nhỏ

-Tớ biết chứ,nhưng Ma Kết cậu ấy không phải có hôn thê rồi sao-Thiên Bình liếc nhìn Cự Giải

-Tớ cầu đó không phải sự thật-Cự Giải chán nản ngồi dậy

-Tớ cũng mong là vậy,Ma Kết có hôn thê không biết Kim Ngưu sẽ thế nào,cậu ấy còn nhớ tớ không nữa-Thiên Bình cười buồn

-Tớ luôn tự hỏi tại sao mình cứ phải nghĩ về họ đến đêm lẫn ngày? Tại sao ngày trước mình ghét họ nhưng bây giờ lại yêu đến không quên được? Tại sao luôn chờ đợi không biết ngày dừng như vậy?-Cự Giải khẽ nhắm đôi mắt lại

-Vì yêu,vì duyên,vì định mệnh-Thiên Bình nói nhỏ

-Tất cả cũng vì yêu nhưng yêu sâu đậm thì cũng có yêu sẽ nhạt nhòa-Cự Giải cười buồn

-Thế tại mình là người yêu sâu còn họ đã nhạt rồi?-Thiên Bình hướng mắt nhìn ánh nắng đã lên cao ngoài cửa sổ

-Không biết nữa,con người khó biết lắm-Cự Giải băng qua

-Cậu thay đổi nhiều rồi Cự Giải-Thiên Bình cười nhìn cô bạn

-Sao cậu lại nói vậy?-Cự Giải ngạc nhiên

-Vì ngày trước cậu là con người vui vẻ và tinh nghịch chứ không phải đa cảm như bây giờ-Thiên Bình nhìn lên trần nhà màu trắng

-Thế sao? Chắc tớ chọn nhà văn cũng vì thế-Cự Giải cười trừ

-Ai cũng sẽ khác những may chúng ta vẫn là bạn thân-Thiên Bình gát tay lên trán nhắm đôi mắt và cô đang nhớ hay nghĩ về gì đó

-Rất may mắn tuy chúng ta không biết tình cảm sẽ trôi về đâu nhưng còn có bạn bè cũng thấy đỡ được phần nào-Cự Giải cũng nhắm đôi mắt lại

“Ngày em nhớ anh,ngày em và anh ngang qua nhau. Có phải anh không? Sao chúng ta không nhận ra nhau?”

(' ')(' ')(' ')

Song Ngưu nằm dài trên bàn chán nản nhìn cốc cafe nóng hổi mà Nhân Mã pha cho cô trước khi đi làm nhiệm vụ.

-Chào Song Ngưu-Lâm Kiệt cấp trên của Song Ngưu bước vào

-Chào anh-Song Ngưu cười chào lại

-Em làm gì mà nằm ườn ra thế?-Lâm Kiệt bước lại máy làm cafe pha cho mình 1 ly

-Chán thôi anh-Song Ngưu cười trừ

-Vậy sao,còn nhiều việc để làm lắm em có muốn làm không?-Lâm Kiệt cười đùa

-Thường thì chán lại sướng hơn-Song Ngưu lắc đầu cười

-Vậy à...người này là ai thế?-Lâm Kiệt chỉ vào bức hình trên bàn Song Ngưu

-Là người yêu em-Song Ngưu nhìn bức hình 1 cậu con trai và đứa con gái mặc đồng phục cấp ba đang cười thật tươi cạnh nhau

-Cậu ấy ở đâu?-Lâm Kiệt hỏi

-Nước ngoài,đã 4 năm rồi-Song Ngưu nói giọng buồn

-Em vẫn còn yêu cậu ấy chứ?-Lâm Kiệt hỏi

-Vâng-Song Ngưu gật đầu

“Mời Song Ngưu lên phòng 002 có việc gấp. Xin nhắc lại...”

-Thôi em phải đi đây,bye anh-Song Ngư chào rồi bước ra ngoài. Chỉ còn một mình Lâm Kiệt

Anh nhìn bước ảnh cứ nhìn chăm chú vào chàng trai.

“Bạn trai sao? Không,em phải thuộc về anh”

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

-Nhân Mã à-Song Ngư gọi khi Nhân Mã đang chuẩn bị lên xe về

-Hử? Song Ngư có chuyện gì vậy???-Nhân Mã ngơ ngác

-Tớ...tớ vừa thấy Xử Nữ,là Xử Nữ-Song Ngư gấp gấp nói

-Xử Nữ sao? Cậu ấy ở đâu?-Nhân Mã hoảng hốt nói

-Cậu ấy lên xe đi rồi tớ kêu không kịp-Song Ngư tiếc nuối nhìn Nhân Mã

-Vậy là...cậu ấy về rồi sao-Nhân Mã nhìn xa xăm

“Anh về tại sao không tìm em? Xử Nữ anh quên em rồi đúng không?”

(- -)(- -)(- -)(- -)

Bảo Bình đang bước đi trên con đường quen thuộc của cô và Song Tử ngày trước,đi ngang qua nhà sách,tiệm bánh cũ nay đã thay chủ mới,khi vui chơi,nơi Bigbang tổ chức concert,rất nhiều nơi mà cô và anh từng đi qua nhưng bây giờ chỉ có mình cô.

Đứng trên cây cầu hướng ra biển,từng đợt gió thổi qua làm bay mái tóc của Bảo Bình. Cô lấy điện thoại ngồi xuống cái ghế trên cầu xem lại hình của cô và anh. Đeo headphone vào cô nghe lại bài ngày xưa cô và anh hay nghe cũng nhau

Uri saranghaji marayo ajigeun jal moreujanhayo

Sasil jogeumeun duryeoun geoya geudae mianhaeyo

Uri yaksokhaji marayo naeireun tto moreujanhayo

Hajiman I mal maneun jinsimiya geudae johahaeyo

Amugeosdo mutji marayo

Daedaphal su eopseoyo

Jigeum ireohge duri haengbokhande wae

Nal gajiryeo haji marayo

Geujeo idaero jogeumman isseoyo

Galsurok deo maeum apajige wae

Jajeun mannam dwien ibyeol

Gyesok banbokdoeneun siryeon

Deoneun uimireul chajeul su eopseo eoriseogeun miryeon

Sarangui tareul sseun mistake

Neukkineun gamjeongeun da biseushae

Hajiman I sunganmankeumeun I want you to stay

Uri saranghaji marayo ajigeun jal moreujanhayo

Sasil jogeumeun duryeoun geoya geudae mianhaeyo

Uri yaksokhaji marayo naeireun tto moreujanhayo

Hajiman I mal maneun jinsimiya geudae johahaeyo
 Nareul bomyeo usji marayo
 Jeongdeulmyeon seulpeojyeoyo
 Yeppeun geu misoga nunmuri doelkka bwa
 Sarangiran du geulja soge
 Uril gaduryeogo haji marayo
 Chaeuji moshal yoksiminikka
 Cheoeumen seollemeul ango baneun gomineul ango
 Kkeuten seoro uirironama jinae sihaengchago
 Nan haruharuga buranhae ne geu sunsuhami budamdwa
 Hajiman oneul bammankeumeun I want you to stay
 Naege neomu manheun geol barajima
 Nado geudael ilhgo sipjin anha
 Gipeojigi jeone sangcheo ipgi jeone
 Nal mitji marayo
 Neon hangsang geurae
 Igijeogin saekki
 Uri saranghaji marayo ajigeun jal moreujanhayo
 Sasil jogeumeun duryeoun geoya geudae mianhaeyo
 Uri yaksokhaji marayo naeireun tto moreujanhayo
 Hajiman I mal maneun jinsimiya geudae johahaeyo

Từng giai điệu âm dịu của Let's not fall in love khiến Bảo Bình nhớ Song Tử rất nhiều. Nhớ cái nắm tay, nhớ từng nụ hôn, nhớ cách anh dỗ dành cô, nhớ cái ôm ấm áp, nhớ nụ cười của anh. Cô nhớ rất nhiều, phải chỉ có anh ở đây.

Cô không biết anh sống có tốt ở bên Anh không, bây giờ ra sao? Có khoẻ không? Có biết tự lo cho bản thân không? Vì anh dễ bệnh lắm và...anh có người mới chưa?

Bảo Bình cứ vừa nghĩ vừa ngân nga lên khúc nhạc xưa, từng hồi ký ức cứ ùa về trong mỗi câu hát.

Xin đừng vội nói lời yêu

Bởi chúng ta còn chưa hiểu nhau thật rõ

Thực ra thì do anh đang lo sợ

Đành lòng xin lỗi em

“Có phải vì chúng ta không hiểu nhau nên chúng ta vô tình quên nhau không anh? Yêu anh em chờ cả đời, trao anh tuổi thanh xuân chỉ mong nghe lại câu nói ”Anh yêu em” nhưng sao khó quá. Không biết khi nào mới dừng lại, nỗi nhớ anh in đậm trong tim em, vẫn luôn vậy...”

“Song Tử, em nhớ anh, anh có biết không?”

Bảo Bình đứng dậy bước thật chậm để quan sát mọi cảnh vật, từng dòng người qua lại...

“SONG TỬ”

“Là anh đúng không?”

Bảo Bình chạy len qua từng top người để đuổi theo hình bóng quen thuộc.

“Anh đâu rồi? Song Tử?”

Cô dừng lại giữa dòng người tấp nập hình bóng anh đã đâu rồi?

sau những lần gặp gỡ thoáng qua

Trái tim cứ hoài tan vỡ mãi

Anh đã nhạt lòng với những cảm xúc yêu thương khờ dại

Lầm lỗi nấp sau chiếc mặt nạ ái tình

Những xúc cảm giờ đều như nhau cả thôi

Nhưng trong phút giây này, anh chợt mong em ở cạnh bên...

(- -)(- -)(- -)(- -)

Song Ngư sau khi đưa Nhân Mã về nhà thì cũng đi về, cô chạy thật chậm để nhìn ngắm nhìn con đường thân quen, những hình ảnh của anh và cô xuất hiện từng nơi.

“Thiên Yết, anh đang làm gì?”

Song Ngư lo chạy nhưng không để ý có người qua đường. Cô thắng phanh gấp lại

-Xin...xin lỗi-Song Ngư vội vàng

-Không sao-Rồi người đó bước đi

“Gióng nói này... Ánh mắt đó là của Thiên Yết”

-Thiên Yết-Song Ngư hét lên nhưng anh đã đi đâu mất hút rồi.

Anh như cơn gió lại đến lại đi không để cô kịp gặp mặt.

kyeou-ri ka-go bomi chajaojyo urin shideul-ko

keuri-um so-ge mami meongdeu-reot-jyo

(I'm shinging my blues) paran nun-mu-re paran seulpeume gildeulyeojyeo

(I'm shinging my blues) tteunkureume nallyeobonaen sarang oh oh

gateun haneul dareun gos neowahna wiiheomhanikka neo-ye-geseo tteonajuneun geoya

nimiran geul-jae jeomhana bikeobhajiman nae-ga monna sumneun geoya

janinhan ibyeo-reun sarangye (mallo) keu eotteon- maldo wiuro twehl suneun eopt-da-go

ama nae insaengye majimag mello magi naeryeo-oneyo ije

taeyeonaseo neol manna-go jugeul mankeum sarang-ha-go

parahke muldeu-reo shirin nae ma-eum nuneul kamado neol neukgil su eoptjanha

kyeou-ri ka-go bomi chajaojyo urin shideul-ko

keuri-um so-ge mami meongdeu-reot-jyo

(I'm shinging my blues) paran nun-mu-re paran seulpeume gildeulyeojyeo

(I'm shinging my blues) tteunkureume nallyeobonaen sarang oh oh

shimjangi meojeun geot man gata jeonjaengi kkeunna-go keu kose eo-reo bu-teun neowahna

nae meorissok saekyeojin Tra-uma i nun-mul mareumyeon chokchokhi giyeokhari nae sarang

kwehrob-jido wehrob-jido anha haengbo-geun da honjanmal keu isange bokjabhan geon mot chama

daesurob-ji amureoh-jido anha byeol-su-eom-neun bang-hwahng saramdeu-reun waht-da kanda
 taeyeonaseo neol manna-go jugeul mankeum sarang-ha-go
 parahke muldeu-reo shirin nae ma-eum neoneun tteonado nan geudaero it-janha
 kyeou-ri ka-go bomi chajaojyo urin shideul-ko
 keuri-um so-ge mami meongdeu-reot-jyo
 oneuldo paran jeo talbitarae-ye na hollo chami deul-ket-jyo
 kkumso-geseodo nan geudaereul chaja hemaeyemyeo i noraereul bu-lleoyo
 (I'm shinging my blues) paran nun-mu-re paran seulpeume gildeulyeojyeo
 (I'm shinging my blues) tteunkureume nallyeobonaen sarang oh oh
 (I'm shinging my blues) paran nun-mu-re paran seulpeume gildeulyeojyeo
 (I'm shinging my blues) tteunkureume nallyeobonaen sarang oh oh
 Khúc nhạc Blue từ đâu vang lên, khiến cô càng thêm đau thắt tim
 “Mùa xuân rồi đó anh. Tại sao anh lại biến như tuyết chứ? Giữa anh và em không còn gì sao?”
 “Nhìn một lần cũng không được sao?”
 Đông đã qua, xuân đang tới
 Chúng ta đã héo tàn
 Trong bao khát khao, con tim anh đã bị bầm dập
 Anh đang hát về những sầu muộn của anh
 Đã bao giọt nước mắt buồn sầu, đã bao nỗi buồn
 Anh đang hát về những sầu muộn của anh
 Tình yêu anh để trôi dạt theo những áng mây oh oh
 Anh cảm thấy như con tim anh đã ngừng đập, đấu tranh đã chấm dứt nhưng anh và em vẫn bóng dáng ở
 nơi đó
 Vết thương, rằng nó cứ in sâu trong tâm trí anh, lần nữa lệ anh rơi
 Anh tràn đầy hy vọng sẽ nhớ mãi tình yêu của mình
 Anh không đau đớn hay cô đơn nữa đâu, hạnh phúc là đơn giản được chuyện trò với chính mình, và anh
 chẳng thể chịu đựng thêm điều phức tạp hơn nữa
 Anh chẳng quan tâm, anh ổn mà. Mọi người, chẳng giúp được gì chuyện ấy đâu
 Đi vẫn vợ ở nơi này, nơi kia
 Anh đã gặp em và yêu em đến chết
 Trái tim anh đã bị nhúa buồn sâu và bị đóng băng mất rồi
 -Anh à, chúng ta còn nhớ nhau không chứ?-Song Ngư cười buồn, cô mệt mỏi rồi ga chạy xe về nhà để lại hình
 bóng đó trong bóng đêm
 (- -)(- -)(- -)(- -)
 Han yeojaga meoreojyeo ga
 Namjaneunnorae bureujiman
 Nunmurinaneun geol ibyeoriran

Neol manjil suga eobsneun geol
 I know yeah eh
 Ddeoreojineun nal japajweo hello~
 I hate this love song
 I hate this love song
 I hate this love song
 I hate this love song
 I sarang noraega shireo
 Dashin an bureuri
 Neoreul ddeowolliji anhge ijeul soo itge
 I sarang noraega shireo useumyeo bureuri
 Geudaega weropji anhge jigeum neoyegero nan
 ~Ooh ooh ooh ooh ooh-hoo
 Nan duryeoweo isesangeun
 Imi eobseo dalgwabyeori itneun
 Neo itneun geu gose deryeogajweo
 Urineun areumdawat-neunde youknow
 Naege sarangeul gareuchyeojoon neo hello~
 I hate this love song
 I hate this love song
 I hate this love song
 I hate this love song
 I hate this love song
 I hate this love song
 I hate this love song
 I hate this love song
 I hate this love song
 I sarang noraega shireo
 Dashin an bureuri
 Neoreul ddeowolliji anhge ijeul soo itge
 I sarang noraega shireo useumyeo bureuri
 Geudaega weropji anhge jigeum neoyegeronan
 ~Ooh ooh ooh ooh ooh-hoo
 Ddaseuhan haet sal ddo dareun sesang sseulsseuri choomchuneun galdaebat
 Pureun eondeok we nan yeojeonhi geunyewaye motdahan daehwa
 Amu daedap eobsneun (daedap eobsneun)
 Mupyajeong han jeo haneul (jeo haneul)

Hwengureum dweye soomeo itgetji neon byeoridwaetgetji
 Let's go
 Nun gamko ne soom gyeolreul neukkyeo nekkumeul kkweo
 Nae ipgaye beonjin miso jigeum nan neowa soomeul swiweo
 Shingana meomchweo (hey) geunyeowa nal galanohji mara
 Barama meochweo nege bonaeneun majimak pyeonji hanjang
 I sarang noraega shireo
 Dashin an bureuri
 Neoreul ddeowolliji anhge ijeul soo itge
 I sarang noraega shireo useumyeo bureuri
 Geudaega weropji anhge jigeum neoye geronan~
 Ooh ooh ooh ooh ooh-hoo oh I hate this love song
 Ooh ooh ooh I hate this love song yeah
 Oh I hate this love song

Bài hát love song vang lên từ trong điện thoại của Thiên Bình. Cô đang ngồi trên khung cửa sổ ngắm nhìn thành phố Tokyo vào chiều.

Anh ghét bản tình ca này, anh sẽ không bao giờ hát lại nữa

Nên anh sẽ thô nghĩ về em, cuối cùng anh cũng có thể quên em

Anh ghét bản tình ca này, anh sẽ hát nó với nụ cười hé nở trên môi, để làm nguôi đi nỗi cô đơn trong em, anh đang đến với em đây

“Anh bao giờ em mới quên được anh? Kim Ngưu nếu anh là em thì anh vẫn sẽ kiên trì chứ? Anh có hiểu nỗi cô đơn đang ăn mòn trái tim em không? ”

“Em sợ...sợ một ngày em không yêu anh nữa, em sợ một ngày em sẽ quên hết mọi kỷ niệm của chúng ta. Em sợ...”

“Nhưng mà...nỗi sợ đó sẽ không bao giờ xảy ra vì em yêu anh, luôn chờ anh về, anh có biết không?”

“Em thèm nghe tiếng anh nói, em nhớ vòng tay anh, em nhớ cái xoa đầu của anh. Nhưng sao lại xa cách thế?”

“Anh nói sẽ về mà Kim Ngưu? Tại sao bây giờ lại thế? Anh thất hứa sao?”

Thiên Bình cười buồn, giọt nước mắt ấm nóng lăn dài âm thầm trên gương mặt kiêu diễm của cô. Nước mắt cô sắp cạn rồi tại sao anh chưa về? Cô muốn để dành nước mắt cho cuộc vui hội ngộ chứ không phải nỗi buồn cô đơn...

Ngày mai lại đến và cô lại cô đơn, đến khi nào mặt trời lên mở mắt ra cô lại thấy anh nghe giọng than trách “Này dậy đi em ngủ miết, trễ lắm rồi đó” của anh nữa? Cô muốn thấy anh đầu tiên khi mở mắt cũng như cuối cùng khi khép đôi mắt lại...

(- -)(- -)(- -)(- -)

Nhân Mã thất thủ nằm phịch xuống giường. Có bao giờ cô cảm thấy trống rỗng như này chưa? Chưa bao giờ, vậy mà hôm nay cô cảm thấy thâm tâm mình thật cô quạnh, trống trải làm sao.

I'm so sorry but i love you

Da Geo-jis-mar

I-ya Mor-rass-eo I-je-ya Ar-ass-eo Ne-ga Pir-yo-hae

I'm so sorry but i love you
Nar-ka-ro-un Mar
Hwas-gim-e Na-do Mo-reu-ge Neor Tteo-na-bo-naess-ji- man

I'm so sorry but i love you
Da Geo-jis-mar

I'm so sorry but i love you
I'm so sorry but i love you

(I love you more and more)

I'm so sorry but i love you Na-reur Tteo-na
Cheon-cheon-hi Ij-eo-jur-rae
Nae-ga A-pa-har Su Iss-ge

“Lie? Anh và em giống bài hát này không? Anh có đang lừa dối em? Hay em đang lừa bản thân mình?”

“Tất cả chỉ vì yêu. Một tình yêu không lối thoát. Em không thể đối diện cũng không thể chạy trốn”

“Cả anh và em đang lẫn trốn nhau đúng không Xử Nữ? Anh đang ở đâu? Còn nhớ em chứ?”

“Quên anh là điều em không thể, vậy sao anh lại quên em?”

“Tại sao?”

Thật lòng xin lỗi, nhưng tôi vẫn yêu em
trước đây mọi thứ chỉ là dối trá

Thật lòng xin lỗi, nhưng tôi vẫn yêu em

Trong cơn điên loạn, những lời đáng cay vô tình tôi đã nói lên

Thật lòng xin lỗi, nhưng tôi vẫn yêu em

Trước đây mọi thứ chỉ là dối trá, thật lòng xin lỗi, nhưng tôi vẫn yêu em

Thật lòng xin lỗi, nhưng tôi vẫn yêu em

Hãy rời bỏ tôi, thật chậm đủ để khiến tôi quặng đau

Trao trọn về em tất cả khúc ca này

Và chẳng ai có thể hiểu nổi lòng tôi...

Bản nhạc cứ du dương Nhân Mã chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay... Giấc mơ cô mơ thấy anh và cô của ngày trước

(- -)(- -)(- -)(- -)

Cự Giải mệt mỏi gấp lại cuốn sách đang viết dở, cô nằm lên giường mệt mỏi, cố mở đôi mắt nhìn mọi thứ, thật mệt nguyên ngày cô cứ nghĩ về anh một cách mù quáng mờ ảo

“Anh là ai? Mà lại làm em ra thế này? Lại khiến em thay đổi, khiến em yêu anh thiết tha”

Mianhae mianhae hajima

Naega chorahaejijanha

Ppal gan yeppeun ibsullo

Eoseo nareul jugigo ga

Naneun gwaenchanha

Majimage uro nareul barabwajwo

Amureohji anheun deus useojwo

Nega bogo sipeul ttae

Gieoghal su issge

Nau meorissoge ne eolgul geuril su issge

Neol bonael su eobsneun nau yogsimi

Jibchagi doeeo neol gadwotgo

Hogsi ireon na ttaeme himdeureossni

Amu daedab eobsneun neo

Babocheoreom wae

Neoreul jiuji moshae

Neon tteonabeolyeossneunde

“Là vì em nhớ anh quá nhiều Ma Kết à, nhớ anh đến đến không còn là chính mình, cứ như con ngốc ngồi chờ đợi anh về, mặc thời gian trôi và tìm nó lại càng yêu anh hơn dù không biết anh còn yêu nó không?”

“Vì em mãi là Cự Giải của anh, mãi thuộc về anh, một mình anh thôi, em không muốn yêu bất cứ ai yêu em hay yêu bất cứ ai ngoài anh”

Đừng cảm thấy có lỗi, có lỗi

Anh cảm thấy mình thật đáng khinh

Với đôi môi đỏ mọng và đẹp đẽ đó

Nhanh tới và kết liễu anh đi

Anh vẫn ổn

Hãy nhìn anh lần cuối đi

Hãy cười như thể mọi thứ vẫn ổn

Nó có thể sẽ giúp anh nhớ

Khi anh nhớ em

Làm cho anh có thể phác họa lên gương mặt em...

Trong trái tim anh

Anh tham lam không thể rời bỏ em

Nó đã trở thành một nỗi ám ảnh và giam cầm em

Em có cảm thấy mệt mỏi vì anh trở nên như thế này không?

Em không trả lời

Tại sao anh không thể xóa bỏ hình bóng em?

Như một thằn lằn ngốc

Em đã thực sự ra đi rồi...

Cự Giải ngủ quên trên giường, nước mắt cô vẫn rơi chắc là cô đang nhớ anh rất nhiều

(- -)(- -)(- -)(- -)

Bạch Dương mở cửa phòng xem Cự Giải đã ăn gì chưa thì thấy cô đã ngủ say rồi, khẽ bước đến đắp mền cho cô. Bạch Dương nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt còn vương lại trên khoé mi Cự Giải

-Khổ cho cậu Cự Giải-Bạch Dương khẽ nói rồi bước ra ngoài

Cô bước xuống phòng khách, mở hộp sushi mua vội ở cửa hàng ra ăn. Bây giờ cô mới biết không chỉ Cự Giải mà cả cô cũng đang yếu đuối đây.

Uri dasi doragal suneun eopseulkka

If you if you

Neodo nawa gachi himdeuldamyeon

Uri jogeum swipge gal suneun eopseulkka

Isseul ttae jalhal geol geuraesseo.

Oneulgachi ganyeorin biga naerineun narimyeon

Neoui geurimjaga tteooreugo

Seorap soge mollae neoheodun uriui chueogeul

Dasi kkeonae hollo hoesanghago.

Bạch Dương buồn ngủ xuống, cô mệt đến độ chẳng muốn ăn thêm thứ gì mặc dù bụng đang rất đói. Nhắm đôi mắt lại If You đang xen vào tâm trí cô, hình ảnh của Sư Tử lại ùa về

Thật ra cô chưa bao giờ ngừng nghĩ về anh. Nhớ anh. Yêu anh. Chờ anh.

Bạch Dương luôn tỏ ra mạnh mẽ, cứng cỏi nhưng trong lúc này một mình lại là những lúc cô bật khóc... vì anh.

Sư Tử người mà cô yêu nhất, đặt hết trái tim vào anh và biết không giờ có thể lấy lại được.

Yêu là đại là khổ nhưng con người vẫn đắm đuối vào nó, để làm gì chứ?

“Sư Tử, em chịu không nổi đâu, anh về đi”

“Em chưa bao giờ kiên nhẫn với thứ gì nhưng mà em đã kiên nhẫn đợi anh đến bây giờ. Người luôn quan trọng với em”

“Sư Tử, em quá yếu đuối để quên anh, quá mệt để yêu khác ngoài anh nhưng em vẫn lý lờm ngang ngạnh mà yêu anh, nhớ anh và chờ đợi anh”

“Tất cả là vì yêu, còn anh, anh nhớ em chứ? Còn yêu em không? Em muốn gặp anh”

“Em nhớ anh đến phát điên đây. Yêu anh đến mù quáng”

“Lối thoát nào cho em? Đường đi nào cho em? Lựa chọn nào cho em? Ngoài yêu anh”

“Tất cả không bao giờ là quá khứ vì anh luôn trong tim em, ngự trị lý trí em. Anh thật tàn nhẫn không chừa cho em 1 lối thoát”

“Anh ích kỷ lắm Sư Tử”

Bạch Dương cứ để nước mắt chảy ra, cô lười mạnh mẽ lắm rồi. Cho cô khóc đi một chút thôi rồi sẽ lại là Bạch Dương của mọi ngày... Và cô lại chờ anh...!

25. Chapter 24: Gặp Lại Sẽ Ra Sao? (p1)

Bạch Dương thức dậy,nhìn đồng hồ chỉ mới 6:00 sáng cô vào phòng tắm vsen rồi sang phòng Tiểu Giải xem đã thức chưa

Khẽ mở cửa ra,Cự Giải vẫn ngủ say trên giường. Bạch Dương thở dài, cô biết Cự Giải đã mệt lắm rồi

Bước xuống phòng ăn,Bạch Dương nấu cho Cự Giải vài món ăn rồi làm lẹ cho mình cái bánh mì thịt. Xong tất cả cô thay đồ rồi đến bệnh viện.

-Bạch Dương à,có người trong ca của em đây-Tiếng của Minh Hàn

-Em biết rồi-Bạch Dương bước nhanh vào phòng

Cô thấy một người con trai cao 1m8 mái tóc đen undercut,đôi mắt đỏ lạnh băng... Người này...

-Sư Tử...-Bạch Dương nói nhỏ đủ đến cô nghe

Hít thật sâu để giữ bình tĩnh,cô bước vào ngồi vào bàn làm việc,sau khi khám cho anh cô gượng gạo nói

-Anh không sao,chỉ là nhức đầu thôi,tôi đi lấy thuốc cho anh-Bạch Dương đứng lên quay đi

Ra ngoài cô ôm lấy lồng ngực mình,cô nghe rõ nhịp tim mình đập liên hồi.

“Không nhớ em sao?”

Bạch Dương lê bước đến chỗ lấy thuốc,cố gắng không để người khác thấy cô buồn

-Em sao thế Dương nhi?-Minh Hàn hỏi thăm

-Không sao-Bạch Dương trả lời cho qua rồi bước ra ngoài

“Tại sao lúc nào em cũng lạnh lùng với tôi”

Bạch Dương quay lại phòng thì thấy một người con gái chăm sóc cho anh trông rất thân mật. Vậy là...4 năm cô cũng có câu trả lời

-Thuốc của anh đây uống theo toa-Bạch Dương lạnh lùng để thuốc bên cạnh anh rồi quay đi

-Đứng lại-Anh gọi lại giọng trầm khiến cô dừng bước

-Có chuyện gì?-Bạch Dương cắn môi hỏi

Anh không trả lời chỉ bước qua cô nhưng trước khi bước khỏi cửa anh nói nhỏ vào tai cô

-Chào,Bạch Dương-Rồi anh bước đi còn cô như người chết đứng ánh mắt vẫn nhìn theo anh

“Tại sao? Anh...”

Nước mắt lặn trên khoé mi nhưng cô nhanh gạt đi

-Người đó là ai vậy?-Minh Hàn đến từ lúc nào

-Để làm gì?-Bạch Dương không mấy quan tâm anh

-Bạn trai cũ em sao?-Minh Hàn

-Không-Bạch Dương vẫn dán mắt vào điện thoại

-Hắn là gì của em?-Minh Hàn quay mặt Bạch Dương đối diện mình

-Không liên quan đến anh-Bạch Dương hất tay Minh Hàn ra rồi bước ra khỏi phòng

Minh Hàn cảm hận nhìn theo bóng Bạch Dương khuất dần

Tại sao cô không chọn anh? Tại sao chứ?

(ố ố)(ố ố)(ố ố)

Bạch Dương ra khỏi bệnh viện thì gặp Nhân Mã

-Cậu đi đâu đây?-Bạch Dương hỏi

-Tớ đi ngang qua thôi,mà này sao cậu ra đây không đi làm sao?-Nhân Mã

-Tớ mới gặp Sư Tử-Bạch Dương dựa vào xe Nhân Mã đôi mắt mệt mỏi nhìn phía trước

-Cậu ấy nhận ra cậu không?-Nhân Mã hỏi Bạch Dương nhưng đã biết trước kết quả rồi

-Biết kết quả mà còn bày đặc hỏi à-Bạch Dương cười nửa miệng

-Hôm qua tớ nghe Song Ngư bảo cậu ấy thấy Xử Nữ-Nhân Mã thở dài giọng nói trầm buồn

-Thế sao? Ma Kết,Xử Nữ,Sư Tử đã xuất hiện ngay trước mắt nhưng họ xem mình là người dưng-Bạch Dương rũ đôi mắt xuống

-Nghe nói Bảo Bảo cũng thấy Song Tử ở trên cây cầu hồi ấy Bảo và Song hay tới-Nhân Mã

-Thấy là vậy chỉ mình nhớ họ,Sư Tử hình như có bạn gái mới rồi,sáng nay tớ thấy 1 cô gái đi cùng cậu ấy-Bạch Dương vuốt mái tóc ngược ra sau,khuôn mặt mệt mỏi lộ ra

-Vậy cậu sẽ làm gì?-Nhân Mã nhìn xa xăm hỏi

-Không biết nữa-Bạch Dương lắc đầu

-Cậu có thấy Sư Tử tàn nhẫn không?-Nhân Mã

-Không-Bạch Dương

-Thôi đi uống vài ly không?-Nhân Mã như muốn giải thoát nỗi buồn

-FBI đây sao?-Bạch Dương cười xéo

-FBI cũng là người mà-Nhân Mã bĩu môi

-Ừ thì đi-Bạch Dương gật đầu

Cả hai đến 1 quán bar nổi tiếng,gọi cho mình 2 chai rượu vang. Từng ly từng ly cứ rót rồi uống,Bạch Dương và Nhân Mã cũng say nên không còn biết trời trăng gì....

() () () ()

Cự Giải thức dậy thì đã 11:30 rồi,cô nhìn quanh nhà vắng lặng đoán là Bạch Dương đã đi làm rồi. Cô vsen xong rồi xuống bếp lục đục tìm đồ ăn lót dạ

"Mỳ ý của cưng đây,chế đi làm chiều về,ăn xong rồi làm gì làm!

Bạch Dương"

Đó là mẫu giấy note ghi lại lời nhắn của Tiểu Dương dán bên cạnh đĩa mỳ ý được bao bọc kỹ càng

Cự Giải khẽ cười rồi đem đĩa mỳ đi hâm nóng lại rồi vừa ăn vừa suy nghĩ ý cho cuốn sách mới

Điện thoại Cự Giải bỗng vang lên là số máy lạ

-alo?...Cự Giải xin nghe....alo?...ai vậy ạ?-Cự Giải cứ nói nhưng đầu bên kia đáp lại bằng sự im lặng rồi cúp máy ngang

-Ai vậy ta?-Cự Giải nhìn số điện thoại khẽ nhăn mày

.

.

.

"Chào em!"

Nụ cười chợt nở trên môi một người nào đó

(^ ^)(^ ^)(^ ^)(^ ^)

Bảo Bình đang ở trung tâm nghiêng cứu thì nhận được 1 món hàng từ một người không để tên gửi đến

-Là một con gấu bông? Song sinh?song sinh....-Bảo Bình cầm chặt con gấu lắm lắm hai từ “Song Sinh”

-Không lẽ là Song Tử???-Bảo Bình nhìn con gấu bông gương mặt khê chau lại

Bảo Bình cầm con gấu bông chạy thật nhanh lên cầu. Cô có linh cảm ai đang chờ cô ở đó...

Hộc...hộc

Bảo Bình đảo đảo nhìn xung quanh,mọi người phía bên kia vẫn đi lại bình thường,trên cầu hiện chỉ có cô đứng đó mà thôi.

Dựa vào thành cầu nhìn con gấu bông song sinh trên tay

“Không lẽ mình sai sao? Nó chỉ là con gấu song sinh thôi mà”

Bảo Bình buồn chán cúi đầu quay đi

-Này

Một giọng nói vang lên,Bảo Bình quay lại,trước mặt cô một cậu con trai mái tóc vàng lãng tử bay theo từng đợt gió,khuôn mặt điển trai quen thuộc nhưng trong cậu chẳng chắc hơn

-Song Tử...-Bảo Bình vẫn nhìn đắm đắm vào người con trai tên Song Tử

-Cậu quên tôi rồi sao?-Song Tử tiến lại gần Bảo Bình

“Cậu? Tôi? Nghe sao xa lạ quá..”

-Không...Không quên-Bảo Bình ngập ngừng

-Vậy sao lại nhìn đắm đắm thế?-Song Tử nghiêng đầu nhìn Bảo Bình

-Không...chỉ là ngạc nhiên thôi-Bảo Bình cầm chặt con gấu bông

-Không có gì để nói với tôi sao?-Song Tử dựa vào thành cầu đôi mắt hướng về dòng người bên kia

-Cậu...cậu vẫn khỏe chứ?-Bảo Bình cắn môi

-Ừ vẫn tốt-Song Tử gạt đầu hình như đây không phải câu hỏi cậu mong muốn

-Song Tử...-Bảo Bình khê gọi

-Gi?-Song Tử vẫn cái cách trả lời cộc lốc ấy

-Cậu có bạn gái rồi đúng không?-Bảo Bình nghe rõ tiếng tim mình đập

Song Tử lặng im một lúc rồi thở dài

-Ừ

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Thiên Bình hôm nay tan sở sớm,cô quyết định về trường hôm nay

Lấy điện thoại trong túi xách ra,lướt số trong danh bạ tên “Cự Giải” trong bấm vào đó

Tiếng reo chờ trong 1,2 giây thì người con gái phía bên kia bắt máy

-Alo,Thiên Bình cậu gọi có chuyện gì không?-Giọng nói vui vẻ phía bên kia vang lên

-Cậu quên chúng ta hẹn nhau hôm nay về trường à?-Thiên Bình thở dài

-À,xin lỗi tớ quên,cậu đang ở đâu thế?-Cự Giải cười khoái

-Tớ đang ở trước công ty-Thiên Bình trả lời

-Đứng đó đi tớ đến đón cậu-Cự Giải nói rồi cúp máy

Thiên Bình đứng dựa vào tường,đảo mắt nhìn xung quanh...

Một chiếc xe sang trọng màu đen dừng ngay đó,1 người con trai rất ưa là soái ca bước xuống cuống hút sự chú ý của Tiểu Thiên

Người đó bước vào công ty được chào đón rất lễ nghĩa càng khiến Thiên Bình tò mò,cổ nhìn thật kỹ thì cô nhận ra khuôn mặt đó...

“Kim Ngưu???”

Thiên Bình muốn chạy tới anh nhưng tại sao chân cô cứ đứng yên như dính chặt vào đất. Cô cứ đứng nhìn anh vào khuất bóng trong công ty

“Kim Ngưu...”

-Này Thiên Bình-có ai đập vào vai Thiên Bình

-A Cự Giải,cậu đến lúc nào vậy?-Thiên Bình giật mình

-Đến lúc cậu nhìn theo cái người đi vào trong kia ấy-Cự Giải cười trêu chọc

-Đừng có cười kiểu ấy-Thiên Bình bối rối

-Này,cậu thích người ấy rồi à?-Cự Giải lại nụ cười ấy

-Không...chỉ là người đó giống “người kia” thôi-Thiên Bình lúng túng

-Biết đâu lại là “người kia” rồi sao?-Cự Giải hếch mày

-Thôi...đi-Thiên Bình ngượng ngùng

-Rồi đi được chưa cô nương?-Cự Giải phì cười

Thiên Bình lên xe rồi Cự Giải bắt đầu rò ga và chạy đến trường

(- -)(- -)(- -)(- -)

-Song Ngư,sao trong em có vẻ buồn vậy?-Thiên Nga bạn đồng nghiệp của Song Ngư

-À,em không sao-Song Ngư cười trừ

-Thường người ta buồn thì hay bảo là không sao-Thiên Nga rót 1 ly cafe nóng

-Em nói thật mà,chẳng qua là đang chán thôi-Song Ngư gượng cười

-Chị chừng này tuổi mà không đoán được sao,có phải em đang buồn vì cậu này không?-Thiên Nga chỉ vào tấm hình trên bàn Song Ngư

-Cậu ấy...có gì để buồn chứ?-Song Ngư nhỏ giọng

-Buồn vì tình có trăm có nghìn cái buồn,đôi lúc không biết mình buồn vì cái gì nữa kìa-Thiên Nga nhìn xa xăm

-Chị cũng đang buồn sao?-Song Ngư nhìn Thiên Nga

-Em có biết đơn phương là như thế nào không?-Thiên Nga

-Là tình yêu từ 1 phía-Song Ngư nhú mày

-Ừ,cứ cho là vậy,ít ra nhìn em vẫn hơn chị Song Ngư-Thiên Nga cười nhìn ly cafe vẫn còn bốc khói

-Chị đơn phương ai sao?-Song Ngư

-Người chị đơn phương thích người khác,nhắc đến làm gì em-Thiên Nga

-Tình nào cũng đẹp cả chị,chỉ cần một khoảng khắc nhỏ thôi vậy tại sao chị không muốn nhắc?-Song Ngư khó hiểu

-Em biết không đơn phương mà ngoài như bạn thoải mái thì nói làm gì đằng này chị như người vô hình,thì em bảo chị nhắc là nhắc làm sao?-Thiên Nga nực cười

-Vậy chị yêu ai?-Song Ngư nổi máu tò mò
 -Vậy người trong hình là ai vậy?-Thiên Nga
 -Là bạn trai em...mà cũng...hazzz hiện tại em cũng không biết vì cậu ấy đi du học 4 năm bây giờ không biết sao nữa-Song Ngư buồn rười rượi
 -Sao không liên lạc với người ta-Thiên Nga
 -Mất liên lạc mới đau-Song Ngư tức
 -Bỏ tay cô rồi-Thiên Nga cười
 -Còn chị?-Song Ngư
 -Lâm Kiệt-Thiên Nga nhỏ giọng
 -Lâm Kiệt?! À có phải cái anh mà đẹp đẹp gì đó không?-Song Ngư đập bàn
 -Dạ dạ đó là sếp trên của cô đó,Thiếu Uy Lâm Kiệt-Thiên Nga giật mép môi
 -tại nói chuyện không nhiều nên em chẳng nhớ-Song Ngư gãi đầu
 -Thôi chị phải đi làm việc,bữa nào gặp em sau nha-Thiên Nga cười rồi bước ra
 Song Ngư quay lại nhìn tấm hình trên bàn
 “Này Thiên Yết...em nhớ anh,sắp mệt rồi đây”

26. Chapter 25: Gặp Lại Sẽ Ra Sao? (p2)

“A đau đầu quá!”
 Tiếng nói mệt mỏi cất lên trong căn phòng tối. Nặng nhọc mở đôi mắt nhìn xung quanh
 “Ở đây...là ở đâu?”
 Căn phòng tối bỗng sáng lên ánh đèn vàng mờ nhạt trước mắt là người con trai đang nhàn nhạ uống ly rượu vang đỏ
 -Tỉnh rồi sao?-Âm giọng lạnh tựa băng cất lên phá tan sự im lặng
 Cô không đáp lại,cô đang cố nhìn rõ gương mặt người đó trong ánh đèn vàng mờ ảo
 -Đừng có nhìn như thế
 Giọng nói vang lên,cùng theo cảm giác như thân ảnh đang di chuyển về phía mình,cô lùi ra đằng sau nhưng bị người đó giữ lại
 -Bạch Dương...Âm thanh thì trào vào tai cô thật ma mị và quyến rũ
 Đôi môi lạnh của anh khẽ lướt từ cổ xuống xương quai xanh gợi cảm. Hơi thở ấm nóng khiến người khác thật khó tránh cảm giác ngượng ngùng
 -Đừng...-Bạch Dương cố né tránh hơi thở ấy
 Vòng tay ôm lấy cô vào lòng,trong cô thật nhỏ bé khi trong lòng anh.
 -Tôi muốn gặp em-Âm vang cứ một ngày lạnh hơn
 Nước mắt cô tuông ra,anh đã bỏ đi tại sao lại gặp làm gì nữa? Muốn hành hạ cô chết hay sao?
 -Anh...không phải đã có người khác rồi sao?-Bạch Dương quay hắt người lại nhìn anh

Gương mặt

Giọng nói

Con người

Trái tim

Tất cả dường như là của cô nhưng tại sao bây giờ lại như thế chứ?

Anh không trả lời câu hỏi của cô, chỉ vương đôi tay chắc khỏe kéo Bạch Dương nằm hẳn xuống giường

-Tôi không cần biết mọi thứ là gì, tôi chỉ cần em mãi là của tôi

Tiếng nói như lời tuyên thệ cùng theo là những hành động thô bạo dày vò thân xác cô trong đau đớn...

“Là anh sao? Sư Tử?”

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Cự Giải đưa Thiên Bình đến trường thì cũng gần 11:20 trưa, sân trường vắng lặng, chỉ thấy ánh nắng đang bao trùm lên mọi thứ. Hôm nay là thứ 7 nên ai cũng được nghỉ.

Thiên Bình và Cự Giải đi dạo dọc hành lang quen thuộc ngày nào, bước lớp học thân quen. Cái nơi mà ai cũng từng có kỉ niệm đi một đời và tụi nó cũng vậy...

-Cự Giải...-Giọng nói hình như là của một người con trai

-Hàn Vũ.??-Cự Giải nhú mày ngạc nhiên

Hàn Vũ là bạn học ngày trước của Cự Giải, cậu cũng là hotboy được bao cô gái ngưỡng mộ

-Cậu đến đây thăm trường sao?-Hàn Vũ nở nụ cười

-Ừ, còn cậu? Về nước khi nào vậy?-Cự Giải cười

-À mới tuần trước thôi, cậu khỏe không?-Hàn Vũ

-Tớ vẫn bình thường-Cự Giải gật đầu

-Lúc này tớ có thấy Thiên Bình, cậu ấy đâu rồi?-Hàn Vũ

-Mua nước rồi-Cự Giải

-Cậu có bạn trai chưa Cự Giải-Hàn Vũ cúi mặt xuống

-Không biết nữa-Cự Giải nhún vai

-Là sao?-Hàn Vũ ngơ ra

-Cậu không hiểu đâu-Cự Giải quay ra nhìn xuống sân trường đầy nắng nhưng vắng lặng

-Vẫn còn yêu tên ấy sao?-Hàn Vũ cười trừ

-Không biết nữa-Cự Giải vẫn cậu trả lời mang nặng nỗi buồn ấy

Hàn Vũ nhìn Cự Giải, cô thay đổi khá nhiều lúc trước cô là 1 cô gái có mái tóc dài cột cao cá tính, một gái năng động, vui vẻ, cô luôn cười hồn nhiên, là một học sinh cá biệt nhưng lại là 1 trong 12 người xuất sắc nhất. Còn bây giờ trước mắt anh, một cô gái có mái tóc xoã dài hiền thực, cách ăn mặc đã thay đổi nhiều không còn nổi loạn như trước mà thay vào là bộ váy trắng sang trọng thực nữ khiến người khác nhìn vào không nghĩ lại là Cự Giải đại tỷ ngày trước và...là người Hàn Vũ thương nhớ

-Ma Kết đâu?-Hàn Vũ bắt chột hỏi

-Tớ không biết-Cự Giải lại cười

-Tại sao không biết?-Hàn Vũ nhú mày

-Cậu ấy đi nước ngoài 4 năm, không biết khi nào về-Cự Giải rũ đôi mắt buồn như đã là đặc trưng của đôi mắt cô

-Nếu cậu ấy không về thì cậu có yêu người khác không?-Hàn Vũ nắm lấy vai Cự Giải quay sang đối diện mình

-Chắc là có nhưng cũng là không-Cự Giải nhẹ nhàng bỏ tay Hàn Vũ ra

-Tại sao chứ?-Hàn Vũ như bắt lực nhìn Cự Giải

-Khi còn yêu thì không ai nói trước được gì, mọi chuyện chỉ có kết quả khi nó kết thúc-Cự Giải cười rồi quay đi

-Gặp sau nha Hàn Vũ-Rồi cô cứ từng bước xa rời anh

“Mãi mãi trong tim cậu chỉ có Ma Kết sao? Tại sao cậu cứ yêu mãi một người vậy? Tại sao không cho người khác cơ hội?”

“Sau bao nhiêu năm tớ vẫn mãi đứng sau Ma Kết sao?”

()()

Thiên Bình bước dạo quanh góc cây cổ thụ to một gốc sân trường. Chợt cô thấy có cái gì đó bay bay trong gió. Bước đến cầm lấy mảnh giấy ấy...

Từng nét chữ nắn nót mềm mại như con gái nhưng mà...

“Chào em! Người ở đây”

Nét chữ này mãi cô không quên, có lẽ anh đã đến đây... Đến trước cô.

Tiếng điện thoại của Thiên Bình vang lên làm cắt ngang dòng suy nghĩ của cô

-Alo...tôi tới liền

Thiên Bình liền gọi cho Cự Giải sau đó để mảnh giấy và điện thoại vào túi xách

Thở dài nhẹ nhàng bước đi trong gió nhẹ hiu hiu thổi bay mái tóc cô nhưng phải chi nó cũng thôi bay được nổi buồn cho cô...

()()

“Cậu có bạn gái rồi đúng không?”

“Ừ”

Cái tiếng đáp lại sao nghe đau quá... Sự chờ đợi, mong nhớ bây giờ kết thúc bằng một chữ “Ừ” nhẹ nhàng thế sao?

-À...vậy sao, chúc mừng cậu-Bảo Bình cười gượng

-Cảm ơn cậu-Song Tử cười nhạt

-Tớ...tớ phải đi, gặp lại cậu sau-Bảo Bình cười rồi quay thật nhanh

Cô đi được một đoạn xa thì trời mưa cũng đổ xuống, Bảo Bình quỳ xuống khóc nức nở...

Mưa rơi là khi có ai đang khóc...

Mưa rơi là khi ai đang muốn quên đi chuyện buồn

Mưa rơi cuốn trôi nỗi buồn

Mưa rơi hoà quện cùng nước mắt

Bảo Bình cứ khóc dưới cơn mưa... Mưa càng lớn cô càng khóc nhiều... Liệu khi cơn mưa tạnh thì cô sẽ cười như ánh nắng mặt trời chứ? Hay là bầu trời xám sau cơn mưa?

(‘Θ Θ’)(‘Θ Θ’)(‘Θ Θ’)

Song Ngư lái xe ra biển. Vào đêm biển êm đềm,nhẹ nhàng thật khiến người ta dễ chịu

Song Ngư ngồi trên hòm đá hướng mắt ra biển,cảm nhận từng đợt gió se lạnh từ biển thổi vào cũng như từng mảng ký ức hiện ra trước mắt cô

Nụ cười

Nước mắt

Hai thứ đó luôn đeo bám con người phải có cười nhưng rồi lại buồn. Đôi lúc chỉ muốn cười mãi và chẳng bao giờ khóc hay buồn nhưng Song Ngư là con người chứ không phải hề mà suốt ngày cười... Hề cũng có lúc rơi nước mắt mà...

Đưa bàn tay lên trời,nhìn qua những khe ngón tay,những vì sao như thu nhỏ tròn tay cô,thật đẹp... Tiếc là chẳng có anh ở đây ngắm cùng cô

“Thiên Yết... Anh có hiểu cho em lúc này không?”

Song Ngư cứ ngẩn ngơ nhìn những vì sao và từng cơn sóng nhỏ trên biển xô vào bờ

-Song Ngư

Bất chợt 1 vòng tay ôm lấy cô từ phía sau,giọng nói thì thâm trầm ấm vang bên tai Song Ngư

-Thiên Yết...

Song Ngư vẫn chưa quay lại vì cô sợ anh sẽ biến mất khi cô quay lại. Cô sợ mọi thứ bây giờ lại là ảo giác

-Không muốn nhìn anh sao?-Vòng tay ấy càng xiết chặt hơn

-Thiên Yết là anh đúng không?-Song Ngư cất giọng nói lo sợ

-Anh không biết...em tự nhìn thử xem

Song Ngư từ từ quay lại phía sau. Đôi mắt cô nhìn chằm chằm vào gương mặt đó,nhìn kỹ từng đường nét hoàn mỹ của người đó

-Thiên Yết...-Song Ngư nghẹn ngào gọi tên anh

-Ừ-Anh gật đầu đáp lại

-Anh về với em rồi đúng không?-Song Ngư bật khóc ôm lấy Thiên Yết

Thiên Yết chỉ im lặng ôm lại cô. Anh không nói gì cứ để mặc cho cô khóc,thoả nỗi mong chờ từng ấy năm

“Khóc đi... Vì anh cũng nhớ em”

() () () ()

Nhân Mã tỉnh dậy sau cơn say rượu,cô cảm thấy người mình ê nhức,đầu nặng trĩu nhức như búa bổ. Loạn choạng nhìn cảnh vật xung quanh

-Đây là đâu?-Nhân Mã ngơ ngác

-Là nhà tôi-Một người con trai mở cánh cửa phòng bước vào

-Xử...Xử Nữ!!!-Nhân Mã như đứng hình nhìn người hiện hữu trước mặt

-Còn nhớ tôi sao?-Xử Nữ lạnh nhạt rót ly nước dựa vào tường nhìn Nhân Mã

-Anh... Nói vậy là ý gì?-Nhân Mã nhú mày

-Tôi không nghĩ em và Bạch Dương lại đến mấy cái quán bar đó-Xử Nữ cười khẩy

-Em chỉ muốn xả stress thôi-Nhân Mã

-Gì chứ? Thiếu bao nhiêu chỗ sao không vào?-Xử Nữ liếc Nhân Mã khinh bỉ

-Em qua đêm với bao nhiêu người làm sao tôi biết-Giọng nói khinh miệt như dao cứa tim Nhân Mã

-Anh...anh coi em là hạng người như vậy sao? Tại sao anh không nghĩ vì ai mà tôi vào ấy? Tôi chờ anh, chờ đợi mòn hơi đây nhưng tôi nhận được cái gì? anh về cũng không nói, tôi có quyền vào ấy xả buồn mà Xử Nữ, tôi không phải hạng gái qua đêm. Nhưng nếu anh đã xem tôi như vậy thì tùy anh-Nhân Mã ghen lời bước xuống giường chạy ra khỏi phòng nhưng có một bàn tay nắm chặt cô lại

-Anh xin lỗi-Xử Nữ thì thầm

-Sao anh ác vậy Xử Nữ? Anh đi bao nhiêu năm ngừng ấy đau đớn chưa đủ hành em sao?-Nhân Mã nức nở trong vòng tay người mình yêu thương nhất

-Nhưng em có biết nếu anh không có ở đó thì em sẽ bị là gái qua đêm không Nhân Mã, tại sao lại vào đó?-Xử Nữ xiết chặt Nhân Mã vào lòng

() flashback

Nhân Mã và Bạch Dương đã say ngất đi chẳng còn biết gì...

-Hai bé này xinh quá mà ừ

-Say rồi

-Bỏ thì tiếc hay mình làm một buổi đi mà

Rồi tụi nó vác hai người lên vai...

-Bỏ xuống cho tao-giọng nói lạnh lùng cất lên

-Mày là ai?

-Mày cần biết để tể ông nội à? Bỏ xuống cho tao

-Không đấy tụi bây làm gì được tụi tao?

-Đánh mày chứ làm gì

Sau đó là 1 trận đánh hã hê tại quán bar

() End flashback

-Em...xin lỗi-Nhân Mã nhỏ giọng nhìn vào những vết xước trên tay Xử Nữ

-Nhưng Bạch Dương...cậu ấy đâu?-Nhân Mã hoảng hốt nhớ đến Bạch Dương

-Sư Tử đưa cậu ấy đi rồi-Xử Nữ vuốt mái tóc Nhân Mã

-Xử Nữ, anh có xa em nữa không?-Nhân Mã hạ giọng

-Anh không nói trước được điều gì nhưng mà khi nào còn bên nhau được thì anh sẽ yêu em cho đến khi chúng ta không còn gì nữa thì thôi-Xử Nữ xoa đầu Nhân Mã

-Em nhớ anh,Xử Nữ-Nhân Mã ôm lấy Xử Nữ oà khóc trong lòng anh để thoả nỗi nhớ bao lâu này mà cô chôn chặt trong lòng...

27. Chapter 26: Suy Nghĩ Của Mỗi Người

Cự Giải đóng quyển sách đọc dở dang lại, khẽ vương vai rồi nằm vệt vãi xuống bàn.

-Bạch Dương đi đâu lâu quá 12:30 rồi-Cự Giải nhìn đồng hồ khẽ thở dài

-Điện thoại không bắt máy, cũng không nhắn tin là đi đâu, đến bệnh viện thì người ta bảo về rồi. Hazzz cậu chết nơi nào phải nói để tôi còn hốt xác chứ-Cự Giải rửa mặt rồi nằm vệt vãi trên giường

Bỗng nhiên tiếng chuông dưới nhà vang lên, nghĩ là Bạch Dương về nên Cự Giải lật đật chạy xuống nhà

-Bạch....ơ...-Cự Giải như đứng hình trước thân ảnh đang đứng đó

-Sao? Không nhận ra sao?-Giọng nói nửa trêu nửa trách

-Ma Kết...-Cự Giải vẫn chưa hết ngạc nhiên

-Thôi cái ánh mắt ngó đó đi,tôi đến thăm em rồi đi-Ma Kết thở dài dựa vào tường

Mấy năm xa cách gặp lại là 1 khoảng trống vô hình...

-Ma Kết,anh...không muốn gặp em sao?-Cự Giải ngập ngừng

-Vậy tôi đến đây làm gì?-Ma Kết công mép môi

-Vậy sao anh về lâu rồi mà bây giờ mới đến?-Cự Giải xúng tới Ma Kết đôi mắt cô đã rưng rưng

-Tôi xin lỗi-Ma Kết xoa đầu Cự Giải

-Anh đến đây không sợ Thiên Nghi sao?-Cự Giải

-Em biết rồi à?-Ma Kết mệt mỏi cất giọng

-Ừm-Cự Giải gật đầu

-Tại sao phải sợ?-Ma Kết nhếch mép trước giờ anh có sợ ai đâu chứ... Ngớ ngẩn

-Vì đó là hôn thê của anh-Cự Giải bấu chặt bàn tay để không phải bật khóc khi nhắc đến hai từ “Hôn thê”

-Tôi có yêu cô ta đâu-Ma Kết thở hắt

-Vậy sao anh lại đồng ý để cô ta làm hôn thê? Tại sao?-Cự Giải như muốn thét lên để hả cơn giận và ầm ức bấy lâu

-Em ghen sao?-Ma Kết nở nụ cười ma mị

Cự Giải chỉ im lặng,cô không biết trả lời như thế nào nữa. Vì cô không biết có đủ tư cách để làm cái việc gọi là “Ghen” hay không

-Mỗi người có 1 suy nghĩ,em có suy nghĩ của em và tôi có suy nghĩ của tôi-Ma Kết nói,ánh mắt nhìn xa xăm như đang muốn cho cô biết 1 điều gì đó nhưng không thể nói ra

-Ý anh là sao?-Cự Giải ngẩn ngơ

-Em suy nghĩ đi-Ma Kết

-Mỗi người có suy nghĩ riêng,em sẽ nghĩ sai,lúc đó thì sao?-Cự Giải cười khẩy

-Tôi không biết-Ma Kết nhún vai

-Thiên Nghi và anh kể cả em là sao hả Ma Kết?-Cự Giải nhẹ giọng nhưng mang nặng của 1 nỗi buồn

-Chỉ có em và tôi thôi-Ma Kết

-Chúng ta còn gì? Anh còn gì với em không?-Cự Giải ngược nhìn lên trời,nơi tối tăm nhưng lại sáng

-Vậy em còn gì với tôi không?-Ma Kết hỏi ngược lại

-Vậy em chờ anh đến bây giờ để làm gì?-Cự Giải

-Lúc trước chúng ta không ràng buộc nhau,nên bây giờ mọi thứ ra thế này đây-Ma Kết cười nửa miệng

-Em hiểu rồi-Cự Giải quay bước vào trong

-Em thực sự không hiểu,Cự Giải-Ma Kết nói rồi quay đi

Cơn mưa cũng bắt đầu đổ xuống mang theo cái gọi là nỗi buồn trong lòng mỗi con người đứng lên...

Vì ai?

Vì yêu và vì em vì anh

(...)(...)(...)

Thiên Bình mở cửa phòng định ra về thì có 1 người chạy đến

-Chủ tịch cần gặp cô thưa giám đốc-Một cô gái

-Ừm,cảm ơn-Nói rồi Thiên Bình bước đến phòng chủ tịch,căn phòng trước đây không có người vì chủ tịch bên nước ngoài

“Cốc cốc”

Thiên Bình gõ vào cánh cửa nâu sang trọng. Đáp lại cô là tiếng nói nghiêm nghị “Vào đi”

Đẩy cánh cửa bước vào trước mắt cô là căn phòng sang trọng,phía bên chủ tịch là 1 cửa kính lớn nhìn thấy thành phố lúc về đêm,thật đẹp.

-Chào em,Thiên Bình-Cái ghế xoay lại 1 người con trai có gương mặt hoàn mỹ,đôi môi khê cong lên,ánh mắt nhìn thẳng vào cô

Thiên Bình chẳng nói được gì chỉ biết nhìn ngẩn người đó,nhìn ngẩn con người mà cô nhớ mong từng ấy năm

-Đừng có nhìn anh như vậy,anh bình thường-Chàng trai ấy vuốt mái tóc nâu bật cười

-Kim Ngưu-Thiên Bình còn mơ màng gọi tên anh

Thiên Bình đứng như chôn chân tại đất không biết anh đến từ khi nào

-Thôi đừng nhìn nữa,về rồi-Kim Ngưu ôm Thiên Bình vào lòng

Thiên Bình bật khóc ôm lấy Kim Ngưu như sợ mất anh thêm lần nữa

-Đừng khóc-Kim Ngưu xoa đầu Thiên Bình dỗ dành cô

-Anh về lúc nào sao không nói?-Thiên Bình vẫn nhen giận

-Lâu rồi,anh bận việc nên không thể gặp em.-Kim Ngưu cười

-Anh là chủ tịch ở đây sao? Em mới biết đó-Thiên Bình

-Thì ai cũng mới biết mà,anh mới thay ba anh 1 năm nay thôi-Kim Ngưu

-Này... Anh đừng đi nữa nha-Thiên Bình ngược đôi mắt ngấn lệ lên nhìn Kim Ngưu

-Ừ anh biết rồi-Kim Ngưu gật đầu

-Em nhớ anh-Thiên Bình ôm chặt Kim Ngưu như để tha hoá bao nỗi nhớ chôn sâu trong lòng.

Người hạnh phúc,người thì không... Yêu không thể nói lại lần nữa...

Đàn tu rồi có chia ly? Chia ly rồi có quay lại?

Không ai biết suy nghĩ của người kia cũng như trái tim cũng người đó có còn đập vì mình không? Chỉ khi ôm lấy họ,khóc vì mình mới biết tình cảm bao nhiêu...

28. Chapter 27: Thâm Tâm

Ánh nắng bên ngoài chiếu vào khiến Bạch Dương tỉnh giấc,cô vẫn nằm đó,đôi mắt mệt mỏi nhìn lên trần nhà. Cô ngồi dậy với cơ thể đau nhức,nhiều chỗ bầm tím tấy đỏ.

”My mama don’t like you and she likes everyone

And I never like to admit that I was wrong

And I've been so caught up in my job, didn't see what's going on

And now I know, I'm better sleeping on my own

Cause if you like the way you look that much

Oh baby you should go and love yourself

And if you think that I'm still holdin' on to somethin'

You should go and love yourself"

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên, Bạch Dương nén cơn đau ngồi dậy lấy điện thoại ra là Minh Hàn. Cô châu mày rồi bắt máy

-Có việc gì?-Bạch Dương giọng mệt mỏi

-Em ở đâu? Anh qua nhà thì Cự Giải nói em đi đâu cả đêm-Minh Hàn vẻ lo lắng

-Tối nhà làm gì? Làm ơn để tôi yên, không cần anh lo-Bạch Dương gắt gỏng rồi cúp máy

-Ai gọi vậy?-Sư Tử từ trong phòng tắm bước ra

-Bạn-Bạch Dương trả lời cho có

-Bạn? Tối nhà luôn sao?-Sư Tử cười mỉa mai

-Ý anh là sao?-Bạch Dương cắn môi nhìn người con trai trước mặt

-Sao cũng được-Sư Tử vẫn ngạo nghễ

Bạch Dương không biết phải nói gì nữa cô chỉ lẳng lặng bước vào phòng tắm mượn từng giọt nước chảy vào người để trút nỗi buồn sự mệt mỏi...

Sư Tử bên ngoài bước đến nơi Bạch Dương để điện thoại cười 1 nụ cười ranh mãnh

(_)(_)(_)

Bạch Dương đến bệnh viện với tâm trạng hỗn độn cô chẳng muốn nói chuyện với ai cả, chỉ vào phòng làm việc tự pha cho mình 1 ly cafe nóng rồi ngồi suy nghĩ về chính bản thân mình...

"Cốc cốc"

Tiếng gõ cửa khiến Bạch Dương giật mình, khe chau mày, bước đến mở cửa.

-Bảo Bình...-Trước mắt cô là 1 Bảo Bình tiểu tụy xanh xao, đôi mắt vừa sưng vừa thâm quầng khiến Bạch Dương không khỏi đau xót

-Vào đây-Bạch Dương khéo Bảo Bình vào phòng, đóng cửa lại rồi pha cho cô 1 tách cafe nóng

-Cậu sao thế Bảo Bảo?-Bạch Dương nhìn Bảo Bình, cô biết Bảo Bình đang hoảng loạn tinh thần rất nhiều

-Song...Tử...cậu...ây...cậu ấy...Bạch Dương...-Bảo Bình bật khóc lớn

-Làm sao? Cậu bình tĩnh đi Bảo Bảo.... Sao người cậu nóng thế này?-Bạch Dương bắt đầu hoảng khi người Bảo Bình nóng rang

-Song..Tử...-Bảo Bình ngắt đi nhưng vẫn gọi tên người cậu ấy yêu thương nhất

Bạch Dương khẽ mím môi, rồi đưa Bảo Bình lên giường bệnh, chăm sóc cho cô hạ sốt.

Bạch Dương nhìn Bảo Bình "Chúng ta đều đau khổ vì tình, nhưng có lẽ cậu may hơn tớ ít ra cậu cũng thoát được cái vòng lũng quẩn của tình yêu trong khi tớ chẳng còn lối ra"

Lá rơi vì gió và em khóc vì anh...

_ _ _

Cự Giải như cái xác không hồn bước đi trên phố đông người qua lại. Đôi mắt thần thờ chả biết mình đang đi đâu cứ mặc cho đôi chân bước đi...

“Chuyện tình của mình thật không dễ dàng... Một ngày nào đó kết thúc lững lơ em cũng không bắt ngờ...”

“Ma Kết giá như ngày trước em ràng buộc anh, trói anh lại cho riêng mình thì bây giờ... Mọi thứ đã không như vậy”

.

.

.

RẦM

Kết...

Tiếng đụng xe vang lên thật chói người

Rồi tiếng người xôn xao lo lắng, hoảng hốt

Tiếng xe cấp cứu gấp gáp

“Không sao vì tôi mãi ở bên em...! ...”

() () () ()

Nhân Mã gấp gáp chạy đến sở cảnh sát để làm nhiệm vụ được giao.

-Nhân Mã, em sẽ phải điều tra vụ này, em có làm được không? -Viên Hàn nghiêm nghị đặt hồ sơ vụ án xuống bàn

-Vâng cứ giao cho em -Nhân Mã cười tươi

-Ừ, mà sao hôm nay em có vẻ vui thế? -Viên Hàn

-Trông em vui lắm sao? -Nhân Mã cười hỏi

-Ừ

-Vì người em mong chờ đã về với em -Nhân Mã cười tíu tít

-Là ai thế? -Viên Hàn nhíu mày

-Minh Xử Nữ -Nhân Mã vui vẻ trả lời

-Con gái à...? =.= -Viên Hàn đen mặt

-À... không cậu ấy là con trai chỉ là tên hơi bánh bèo chút thôi -Nhân Mã gãi đầu cười trừ

-Vậy sao... thôi em về đi, cũng khuya rồi -Viên Hàn

-Vâng chào anh -Nhân Mã nói rồi ra ngoài

Hàn Viên đứng dậy nhìn xuống dưới đường 1 chàng trai đang đứng đợi Nhân Mã...

“Cậu ta là Xử Nam? À thì ra Xử Nữ là tên thật... Nhưng dù là Minh Xử Nam hay là Minh Xử Nữ cũng đừng hòng dành lấy Nhân Mã”

~ ~

Song Ngư và Thiên Yết đi lên bệnh viện, họ có vẻ rất gấp...

Song Ngư lấy điện thoại gọi cho Thiên Bình và Nhân Mã còn Thiên Yết đi gặp Bạch Dương

-Cậu ấy có thể bị mất trí nhớ -Bạch Dương ngao ngán nói

-Thế sao... -Thiên Yết thất thần nhìn người nằm trên giường

-Thế cậu ấy là tạm thời hay là vĩnh viễn-Song Ngư
-Tạm thời thôi,nhưng phải xem khi nào cậu ấy tỉnh mới bắt đầu lấy lại trí nhớ-Bạch Dương dựa vào thành ghế chán chường
-Bảo Bình cũng ở đây sao?-Song Ngư bước bên giường
-Ừ,từ sáng rồi-Bạch Dương gật đầu
-Cự Giải sao rồi?-Cánh cửa vội mở Thiên Bình hoảng hốt chạy vào
-Cự Giải không sao nhưng...vấn đề là sắp tới cậu ấy sẽ bị shock tâm lý và chúng ta cần phải chuẩn bị trước-Bạch Dương
-Thế còn cậu ấy-Kim Ngưu cất giọng nhẹ nhàng đầy lo lắng
-Bị mất trí nhớ tạm thời hiện còn hôn mê-Thiên Yết xoa hai thái dương mệt mỏi
-Nhưng có thể cậu ấy sẽ trong tình trạng sống thực vật nếu cứ hôn mê như thế-Bạch Dương đứng dậy bước đến giường bệnh
“Mọi thứ là kết quả của tình,của duyên mà ra... Có thể nói lời cay đắng nhưng chẳng bao giờ bỏ được người mình thương. Cái kết sẽ đi về đâu...?”

Nhân Mã cùng Xử Nữ đến bệnh viện thì gặp Song Tử...

-Này sao không vào?-Nhân Mã
-Vào trước đi tớ vào sau-Song Tử cười gượng gạo
-Em vào trước anh ở đây với nó chút-Xử Nữ cười
-Ừ 2 người nhớ vào nhanh-Nhân Mã nói rồi quay đi vào
Chỉ còn lại Xử Nữ và Song Tử...
-Làm vậy nếu thấy không thoải mái thì dừng lại đi-Xử Nữ đốt điều thuốc
-Dừng lại...không được,tớ đã suy nghĩ kỹ rồi,trước sau gì cũng vậy nên để cậu ấy như vậy sẽ tốt hơn-Song Tử cười trừ
-Vậy tại sao không dùng thời gian còn lại?-Xử Nữ nhíu mày
-Đừng để người kia phải buồn,thời gian còn nhiều sao? Chắc là thành công không?-Song Tử cười khẩy,cúi mắt nhìn xuống đất
-Sao đời luôn nghiệt ngã như vậy?-Xử Nữ lắc đầu thở dài
-Số phận con người đã nghiệt ngã thì đời cũng vậy,trong thâm tâm tớ chỉ nghĩ về một chuyện bây giờ cũng vậy nhưng tớ phải làm ngược lại tất cả... Làm 1 kẻ tàn nhẫn-Song Tử vuốt mái tóc để lộ đôi mắt buồn cay nghiệt
-Tớ không muốn kết quả xấu-Xử Nữ nghiêm giọng
-Có ai mà muốn-Song Tử cười ngạo nghễ
-Hứa với tớ đi-Xử Nữ nhìn Song Tử
-Tớ không thể hứa nhưng mà cậu có thể giúp tớ chứ?-Song Tử cười buồn
-Ừ...
“Đôi lúc phải làm kẻ tàn nhẫn trong tình yêu vì người kia... Cũng vì yêu!”

29. Chapter 28: Bước

Một ngày mưa em chạm vào nỗi nhớ của riêng mình, em nhớ anh người từng làm em điên đảo vì tình và tới bây giờ vẫn không dứt...

Hành lang bệnh viện im lặng chỉ có những người nhà bệnh nhân ngồi nói chuyện với họ hoặc đang chờ 1 kết quả nào đó.

Bảo Bình đi dọc hành lang bệnh viện cô dừng lại, lúc này cô thật cô độc... Như rơi từ đỉnh cao xuống vực không đáy. Cô đơn, lạnh lẽo, buồn sầu...

-Nếu cứ buồn như vậy thì không giải quyết được đâu-Song Ngư bước đến gần Bảo Bình

-Vậy vui sẽ giải quyết được chứ?-Bảo Bình cười buồn

-Không hẳn nó chỉ giúp cậu chóng quên hơn là buồn như vậy-Song Ngư ngược nhìn bầu trời, cô cũng từng như vậy mà, vực sâu không đáy là tình yêu mờ ảo không có câu trả lời

-Nói thật tớ không tin Song Tử không yêu cậu đâu-Song Ngư nhìn Bảo Bình đầy kiên quyết

-Sao cậu lại nghĩ vậy?-Bảo Bình ngạc nhiên

-Vì Song Tử rất yêu cậu chỉ vậy thôi-Song Ngư cười

-Đây không phải truyện ngôn tình đâu cô nương-Bảo Bình cười trù

-Tớ lớn rồi Bảo Bình biết đâu là truyện và đời thực. Tớ tin Song Tử có chuyện khó nói-Song Ngư quả quyết

-Vậy sao không nói với tớ?-Bảo Bình thở dài

-Chuyện khó nói làm sao mà nói được, cuộc sống này chia tay hay cự tuyệt người mình yêu có rất nhiều lý do không chỉ vì hết yêu cũng không chỉ vì khoảng cách-Song Ngư

-Tớ muốn gặp Song Tử-Bảo Bình nhẹ giọng

-Vậy thì tìm cậu ấy đi-Song Ngư cười tươi

-Ở đâu chứ?-Bảo Bình bất lực

-Toà nhà Genic-Xử Nữ từ đâu xuất hiện

-Đi đi Bảo Bình vì Song Tử vẫn chưa hết yêu cậu-Xử Nữ kiên định nhìn Bảo Bình

-Cảm ơn cậu-Bảo Bình cười rồi quay đi

-Sẽ ổn chứ?-Song Ngư nhìn theo hướng Bảo Bình

-Chắc vậy-Xử Nữ

Mọi chuyện chẳng ai biết sẽ đi về đâu, khi nào kết thúc vì vậy hãy tìm nó cho tới khi có kết quả...

() () () ()

Nhân Mã bước vào phòng Cự Giải, khẽ đóng cửa nhẹ nhàng tránh đánh thức cô gái đang ngủ say

Nhân Mã nhìn Cự Giải không khỏi đau xót, đôi chỗ băng trắng vì bị thương, đôi mắt nhắm nghiền yên tĩnh nhưng khi thức dậy thì Cự Giải có bị shock không? Có hoảng loạn không? Sẽ khóc chứ? Vì cô gái mạnh mẽ năm xưa đã yếu đuối vì tình yêu rồi, ai cũng vậy... Thật buồn, phải chi mọi chuyện giống như 1 cuốn truyện hay 1 bộ phim nào đó không sống gió, yên bình và hạnh phúc nhưng nghĩ đi phải nói lại tất cả các nhân vật trong ấy đều phải trải qua sóng gió chỉ khác là họ biết trước kết quả rồi.

-Nhân...Mã-Tiếng kêu khẽ khiến Nhân Mã giật mình

-Cự Giải cậu tỉnh rồi, để tớ đi tìm Bạch Dương-Nhân Mã cười vui mừng

-Khoang...tớ...Ma Kết-Cự Giải mấp máy lông mày không rõ thực ảo trong thật đáng thương

Nhân Mã nhẹ nhàng nắm lấy tay Cự Giải

-Ma Kết làm sao?

-Ma...Kết...anh...-Cự Giải cứ nắc nhen mơ màng nói không ra lời

-Ma Kết không sao cả-Nhân Mã cố nặn ra nụ cười

-Cự Giải tỉnh rồi sao?-Thiên Bình bước vào

-Ừ,tỉnh rồi nhưng mà...-Nhân Mã thở dài nhìn về Cự Giải

-Tớ đi tìm Bạch Dương cậu ở lại với cậu ấy nha-Nhân Mã thì thầm

-Ừ cậu đi đi-Thiên Bình gật đầu bước đến chỗ Cự Giải còn Nhân Mã thì ra ngoài

-Cự Giải cậu thấy sao rồi?-Thiên Bình ngồi cạnh giường Cự Giải

-Ma..Kết...-Cự Giải vẫn gọi tên cậu ấy

-Cậu ấy ổn mà-Thiên Bình cười trừ

-...

Cự Giải chỉ im lặng sự im lặng như nhận ra tất cả đang giấu cô điều gì đó nhưng mà... Cô không biết

Cự Giải bây giờ muốn chạy đi tìm Ma Kết,cô mê mang nhớ đến hình ảnh hôm ấy hình như là anh...anh đã cứu cô... Vậy anh đâu??? Anh đâu?

“Em muốn gặp anh...muốn biết đó thực hay mơ,muốn biết thực trong tim anh có em không? Em muốn gặp anh,muốn ôm anh,vì em nhớ anh đến phát điên rồi Ma Kết... Em sắp không chịu đựng nổi rồi”

Thiên Bình ngồi nhìn hàng nước mắt của Cự Giải cứ vô thức mà rơi khiến cô cũng bất giác,cô biết Cự Giải đang đau khổ như thế nào... Chỉ tiếc cô không thể gánh cho Cự Giải một phần nào.

“Mưa cứ rơi từng hồi thương nhớ,gió cứ kéo qua từng ký ức,nắng cứ toả cả mảng tình yêu...”

((() =)) ((() =))

My mama don't like you and she likes everyone

And I never like to admit that I was wrong

And I've been so caught up in my job, didn't see what's going on

And now I know, I'm better sleeping on my own

Cause if you like the way you look that much

Oh baby you should go and love yourself

And if you think that I'm still holdin' on to somethin'

You should go and love yourself”

-Nghe-Tiếng nói kiêu ngạo vang lên trong căn phòng tối

-Anh là ai?

-Cần biết?-Giọng nói mỉa mai

-Anh là ai sao cầm máy của Bạch Dương?

-Vậy anh là ai?-Vẫn ngạo nghễ

-Anh cần biết làm gì?

-Vậy anh cần biết tôi là ai làm gì?-Người đó nhếch mép

-Anh mau đưa máy cho Bạch Dương

-Tại sao phải đưa?

-Có việc quan trọng

-Cô ấy không muốn nghe máy-Nói rồi cậu tắt máy

Khuôn mặt dần lộ trong bóng tối nhờ ánh đèn Tokyo chiếu vào phòng,gương mặt kiêu ngạo không thiếu phần lãnh khốc

-Minh Hàn...

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Nhân Mã đến phòng làm việc của Bạch Dương

-Giải nhi tỉnh rồi-Nhân Mã thở dốc

-Vậy sao,tớ đến liền-Bạch Dương cùng Nhân Mã đến phòng bệnh của Cự Giải

-Bạch Dương-Thiên Bình lau vội nước mắt

-Ừm,Cự Giải sao rồi?-Bạch Dương vừa xem xét vừa hỏi

-Cậu ấy cứ gọi tên Ma Kết,nửa tỉnh nửa mê-Thiên Bình

-Không sao,cậu ấy ổn rồi-Bạch Dương

-Bảo Bình sao rồi-Thiên Bình chợt nhắc đến Bảo Bình

-Cậu ấy đi tìm Song Tử rồi-Bạch Dương thở dài

-Đi tìm làm gì không phải Song Tử làm cậu ấy khóc lên khóc xuống sao?-Nhân Mã bất bình

-Vì cậu ấy tin Song Tử có lý do,thôi thì chờ để người trong cuộc nói chuyện với nhau biết đâu có một lỗi rẽ khác thì sao?-Bạch Dương cười

-Dù kết quả ra sao thì chắc Bảo Bình cũng sẽ ổn-Thiên Bình thở dài ngao ngán

30. Chapter 29:hãy Để Anh Rời Xa Em..

Bảo Bình chạy nhanh dù cơn mưa đổ xuống trắng xóa một con đường. Cô cứ chạy,cái thứ giá lạnh bao bọc con người nhưng trái tim Bảo Bình nóng rang,lo sợ vì Song Tử

Toà nhà Genic

Bảo Bình chạy vào đó thở hổn hển

-Cô cần gặp ai?-1 cô gái ăn mặc xinh xắn hình như là tiếp tân ở đây

-Song Tử-Bảo Bình gấp gấp

Cô gái có vẻ chần chừ

-Thưa cô,cậu Song Tử đi công việc rồi ạ

-Vậy khi nào cậu ấy về-Bảo Bình

-Tôi cũng không biết

Bảo Bình không nói gì chỉ quay ra ngoài,trời vẫn mưa và cô cứ đi chậm chậm,mưa rơi hoà quyện với giọt nước mắt của cô.

Bất chợt...

-Tại sao lại dầm mưa như vậy?-Giọng nói nhẹ nhàng,ấm áp khiến Bảo Bình càng vỡ oà nhưng chẳng dám quay lại

-Em thật khờ,tôi đưa em về-Giọng nói rồi kéo cô đi nhưng

-Em muốn nghe anh nói... Anh còn yêu em không?-Bảo Bình khựng lại

Người đó mím chặt môi

-Không...

-Vậy sao anh lại cứ phải quan tâm em? Em đi thi mặc kệ em-Bảo Bình cười cay rồi giựt tay ra

-Tôi...tôi xin em đừng ra mưa nữa-Anh quay lại nhìn cô đau khổ

-Song Tử. Thật ra anh đang nghĩ gì vậy?-Bảo Bình nhìn anh

-Anh...xin lỗi nhưng em về đi,để anh gọi Nhân Mã-Song Tử lấy điện thoại ra

-EM KHÔNG MUỐN.! EM MUỐN NGHE ANH NÓI-Bảo Bình hét lên

-Bảo Bình,anh biết nói gì đây?-Song Tử cười đắng

-Nói những gì anh đang nghĩ đi Song Tử-Bảo Bình nghiêng răng

-Hãy để anh rời xa em-Song Tử vuốt nhẹ gương mặt Bảo Bình,đôi mắt anh đau khổ như miễn cưỡng

-Tại sao...?-Bảo Bình

-Chẳng tại sao cả,hãy để anh đi,đừng tìm anh nữa Bảo Bình-Song Tử nhẹ hôn cô,nụ hôn của hai đôi môi lạnh hoà tan với nước mắt ấm nóng đau khổ,người cười cay người cười đắng,thật chua chát

Rồi Song Tử đánh 1 quyền vào cổ Bảo Bình,cô ngất đi,anh cõng cô lên lưng cười buồn

-Vì anh yêu em Bảo Bình,vì cơn mưa của anh và cũng vì ngày nắng của em

Cơn mưa trắng xoá nhưng sao chẳng xoá nhoà nỗi đau trong tim của chúng ta? Tại sao Chúa Trời lại cho con người biết buồn để rồi không đủ can đảm rời xa nhau...

Song Ngư đang đi ra từ sở cảnh sát thì Lâm Kiệt nắm tay cô lại

-Song Ngư

-Dạ? Có gì ạ?-Song Ngư nở nụ cười

Lâm Kiệt bắt ngờ ôm lấy Song Ngư,do bất ngờ nên cô đẩy mạnh anh ra

-Em..xin lỗi-Song Ngư vội vàng

-Không sao,Song Ngư anh yêu em-Lâm Kiệt nắm lấy đôi vai Song Ngư

-Em cảm ơn anh,nhưng em đã có bạn trai rồi-Song Ngư cười trừ

-Nhưng cậu ấy đã đi lâu từng ấy năm tại sao em vẫn cứ đợi?-Lâm Kiệt

-Vì yêu,và cậu ấy về rồi anh ạ,cảm ơn anh đã dành tình cảm cho em nhưng mà còn có người khác sẽ đáp lại tình cảm của anh-Song Ngư nói rồi chào quay đi

Lâm Kiệt nhìn cô bước lên xe 1 người con trai điển trai sắc lạnh hình như người đó đang nhìn anh rồi khẽ công mép môi. Chiếc xe đi khuất nhưng...

Xử Nữ đang đi cùng Nhân Mã thì có 1 cô gái ăn mặc khá gợi cảm chạy đến bù lu bù loa như ai cướp giật vậy

-Xử Nữ sao anh lại làm như vậy? Sao lại đi với cô ấy? Anh nói anh yêu em mà?-Cô gái nói khiến cả hai điều hoảng

-Cô là ai? Tôi không quen biết cô,sao nói lung tung như vậy?-Xử Nữ đẩy cô gái ấy ra

-Anh còn nói thế sao? Chúng ta đã ngủ với nhau đến mồn giường vậy mà anhỡ làm vậy à?-Cô gái vẫn cứ khóc lóc

-Xử Nữ...em không ngờ anh lại như vậy...-Nhân Mã khóc rồi chạy đi

Xử Nữ nghiêng rằng nhưng anh không đuổi theo chỉ khẽ nhìn cô gái kia... Anh bước lại

(= ' '=)(= ' '=)(= ' '=)(= ' '=)

Cự Giải như đã tỉnh táo hoàn toàn,nhưng cô cứ ngồi thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ

-Cự Giải,cậu ổn chứ?-Bạch Dương bước vào

-Ừ-Cự Giải không quay lại chỉ trả lời

-Cậu muốn gì nhất bây giờ?-Bạch Dương

-Tớ muốn gặp Ma Kết-Cự Giải nhìn Bạch Dương

Bạch Dương lặng người,chần chờ

-Cậu chuẩn bị tâm lý đi-Bạch Dương nhẹ giọng

-Ma Kết làm sao?-Cự Giải hoảng hốt

-Không sao chỉ là cậu ấy bị mất trí nhớ tạm thời thôi-Bạch Dương trấn an Cự Giải

-Bao lâu chứ?-Cự Giải vẫn hoang mang

-Đến khi nào cậu ấy có thể nhớ ra,nên cậu hãy giúp cho cậu ấy-Bạch Dương

-Tại sao? Tại sao lại cứu em chứ? Ma Kết...-Cự Giải lại khóc,nước mắt của sự mệt mỏi và đau thương

-Cậu bình tĩnh nào,muốn giúp Ma Kết thì cậu phải tự giúp bản thân trước-Bạch Dương an ủi

Cự Giải chỉ biết ôm Bạch dương mà khóc như một đứa con nít mất kẹo,còn Bạch Dương chỉ im lặng để Cự Giải khóc cho đến khi cô nín hắt

(' ') (' ') (' ')

Bạch Dương lái xe về nhà định dọn dẹp nhà cửa rồi lại chạy vào với Cự Giải.

Về tới nhà cô gặp Sư Tử đang đứng đó nhìn cô. Bạch Dương chỉ biết đứng nhìn anh như chết đứng

Sư Tử tiến lại gần cô,tay cầm điện thoại

-Minh Hàn là ai?-Sư Tử hỏi giọng lạnh băng

-Sao lại lấy điện thoại của em?-Bạch Dương định lấy lại nhưng Sư Tử đã đẩy ra xa

-Tôi hỏi hắt là ai?-Sư Tử gầm lên

-Chẳng là ai cả-Bạch Dương nhỏ giọng

-Vậy tại sao hắt cứ gọi em thế? Còn quan tâm có vẻ như người tình-Sư Tử nhếch môi

-Anh thôi đi,em và hắt chẳng có gì cả. Được chưa?-Bạch Dương hét lên

Họ im lặng Bạch Dương như đã quá mệt rồi,cô muốn biến mất cho xong

-Sư Tử...-Bạch Dương khẽ gọi tên anh

Anh chỉ nhìn cô chứ không trả lời

-Vào nhà đi,em muốn nói chuyện với anh-Bạch Dương nói rồi mở cửa dẫn xe vào trong

Họ bước vào nhà ngồi trên ghế sofa trắng,không khí im lặng như nước trong ly phẳng lặng nhưng nặng nề

-Em đối với anh là gì?-Bạch Dương sau 1 hồi im lặng đã lên tiếng

Sư Tử không trả lời,anh chỉ nhếch môi

-Nếu em chẳng còn là gì của anh,thì chúng ta chấm dứt đi,anh hãy yêu cô ấy đi-Bạch Dương cắn môi để không bật khóc

-Cô ấy là ai?-Sư Tử nhú mày

-Là cô gái đã chăm sóc anh ở bệnh viện hôm trước

-À là cô ấy sao,tất nhiên tôi rất yêu cô ấy,ngày từ nhỏ kìa-Sư Tử cười khẩy

“Từ nhỏ sao?? Vậy 5 năm trước chúng ta là gì?”

31. Chapter 30: Vực Sâu

Nhân Mã vừa chạy vừa khóc,cô cứ khóc mặc cho đôi chân muốn chạy đâu thì chạy,đến đâu thì đến và rồi...

Ánh sáng...

Hoảng loạn

Tiếng ồn ào

.

.

.

Mọi thứ chìm vào trong bóng tối,không còn thấy gì cả...

(' ') (' ') (' ')

Song Ngư đến trụ sở thì hay tin Nhân Mã xảy ra tai nạn liền gấp gấp chạy đến bệnh viện nơi Nhân Mã đang nằm thì gặp Viên Hàn

-Nhân Mã sao rồi anh?-Song Ngư hốt hả

-Ổn rồi-Viên Hàn

Song Ngư liền lấy điện thoại ra tính gọi cho Xử Nữ

-Em định gọi cho cái tên khốn ấy sao?-Viên Hàn giật lấy điện thoại của Song Ngư

-Ý anh là sao?-Song Ngư nhăn mặt

-Ý anh là đừng có gọi cho cái tên khốn ấy-Viên Hàn

-Tại sao?-Song Ngư

-Vì chính hắn đã làm cho Nhân Mã như vậy-Viên Hàn có vẻ tức giận

-Sao anh dám kết luận như vậy? Nhân Mã vẫn chưa tỉnh cơ mà-Song Ngư nhìn xoáy Viên Hàn trong lòng cô như có cảnh giác với con người này

-Anh thấy hắn đi với Nhân Mã-Viên Hàn

-Hôm nay Xử Nữ không hề ở cạnh Nhân Mã,nè anh đừng nghĩ anh cấp trên em không dám nói,Xử Nữ và Nhân Mã dù có chuyện gì thì Xử Nữ vẫn có quyền biết,lý do gì anh lại ngăn em không gọi cho cậu ấy? Hay là anh thích Nhân Mã?-Từng lời nói của Nhân Mã như xoáy sâu vào tâm can Viên Hàn

-Tôi yêu Nhân Mã đó thì sao?-Viên Hàn kênh kiệu

-Anh có quyền yêu không sao,nothing nhưng hãy nhớ anh có đủ khả năng có Nhân Mã hay không?-Song Ngư cười khẩy

Viên Hàn như chẳng thể nói gì, anh chỉ im lặng nhưng trong anh càng muốn có Nhân Mã

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Song Ngư bực mình bước ra khỏi phòng định đi tìm Thiên Bình thì lại nghe tin rằng Kim Ngưu bị tấn công bất ngờ. Song Ngư vừa hoảng vừa chán ngán vì sao trong nhóm cô toàn gặp chuyện không may đến tính mạng?

Song Ngư chạy xe đến chỗ Thiên Yết

-Có chuyện gì mà em gấp vậy?-Thiên Yết nhíu mày

-Kim Ngưu bị tấn công còn Nhân Mã bị tai nạn giao thông-Song Ngư mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế

-Ai cũng lần lượt bị thương,anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra-Thiên Yết ngán ngẩm

-Em biết,nhưng em nghe Viên Hàn bảo là tại Xử Nữ nên Nhân Mã mới bị vậy,lúc đó do nóng quá nên em bảo Xử Nữ không có ở cạnh Mã nguyên ngày thế là biểu hiện anh ta lạ lắm-Song Ngư khó chịu kể chi Thiên Yết nghe

-Thế sao? Anh có nghe Xử Nữ nói qua chuyện này... Cậu ấy đang đi cùng Nhân Mã thì có 1 ả chạy tới nói lung tung thế là Nhân Mã chạy đi-Thiên Yết

-Vậy sao không chạy theo?-Song Ngư nhíu mày

-Vì...em biết tính Nhân Mã rồi đó cái gì cũng có sách có chứng nếu Xử Nữ chạy theo không thì cũng không giải quyết được mà chuyện sẽ lớn hơn,còn chuyện Nhân Mã bị tai nạn là ngoài ý muốn-Thiên Yết thở dài

-Em thấy mọi chuyện càng đi vào vực sâu,Ma Kết mất trí nhớ,Nhân Mã và Cự Giải bị tai nạn,Bảo Bình đang shock tinh thần,Kim Ngưu bị tấn công. Toàn chuyện không đâu-Song Ngư lắc đầu

-Chuyện của Song Tử...em đã nói cho cậu ấy biết chưa?-Thiên Yết ngập ngừng

-Chưa... Hồi này cậu ấy đi gặp Song Tử không biết ra sao,nhưng em nghĩ Song Tử vẫn sẽ không thay đổi quyết định-Song Ngư

-Song Tử làm vậy cũng chỉ là tốt cho Bảo Bình nhưng cũng là ác với cậu ấy-Thiên Yết chép miệng

-Tất cả là do nghiệt duyên-Song Ngư ngao ngán

-Anh mong là Song Tử nó sẽ vượt qua vì anh nghĩ Bảo Bình cần nó và nó cũng vậy-Thiên Yết

-Em cũng mong vậy,mọi thứ đang ở quá xa tầm tay rồi-Song Ngư nhắm khe đôi mắt thâm quầng vì thức đêm lo cho Cự Giải và bây giờ là Nhân Mã,Bảo Bình

Thiên Yết thấy Song Ngư đã ngủ,anh nhẹ nhàng khoác cái áo ngang người Song Ngư,hôn khẽ lên trán cô,nở nụ cười mỉm

-Mọi thứ đều có cái giá của nó,anh không chắc có theo em đến cuối đời hay không nhưng ngày nào còn cùng em thì anh sẽ không để em tổn thương

“Lời hứa đó là anh hứa,là anh nói và anh sẽ làm cho tới khi có người nào xứng đáng để thay anh còn không thì anh sẽ không buông tay...”

(' ') (' ') (' ')

Thiên Bình với gương mặt xanh xao ngồi cạnh bên giường bệnh của Kim Ngưu

Từng hình ảnh đó hiện lại trong tâm trí Thiên Bình

——Flashback——

Kim Ngưu và Thiên Bình đang đi bộ trên phố,mọi người đang trang trí cho lễ hội hoa xuân,bất ngờ một người lạ mặt chạy nhanh đến lao vào Thiên Bình

.

Kim Ngưu...!

Thịch

Thịch

-Kim Ngưu...Kim Ngưu...anh...-Thiên Bình mấp máy đôi môi mắt mở trừng nhìn Kim Ngưu. Máu từ bụng anh chảy ra nhuộm đỏ cả 2 vùng áo sơmi trắng,cây dao vẫn gim chặt vào bụng anh...

—endflashback—

Nước mắt Thiên Bình cứ thi nhau rơi xuống trên gương mặt vô hồn của cô

Bây giờ...Thiên Bình tất cả đều trống rỗng với cô,như vực sâu không đáy

-Kim Ngưu...anh mau tỉnh lại đi mà-Thiên Bình nắc nỏ lay Kim Ngưu

Nhưng anh vẫn nằm im ở đó,đôi mắt nhắm nghiền,anh đang ngủ...ngày mai anh sẽ...dậy đúng không?

Thiên Bình gục đầu cạnh Kim Ngưu những hình ảnh ngày xưa như vẽ ra trước mắt cô

Thiên Bình,tớ thích cậu

Này đi nhanh đi trẻ học rồi

Sốt rồi để anh đi mua thuốc cho em

Thật là đi làm khuya thì phải mang áo khoác,cũng may là anh đi rước em chứ không là bệnh rồi...

Sau này không có anh em phải biết tự lo,không thức khuya,không dầm mưa,không ra nắng lâu,nhớ mang theo áo khoác bên cạnh,em hay bệnh vào mùa đông nên phải giữ ấm,nhớ đấy...anh yêu em!

-Kim Ngưu anh mau dậy đi,em...cần anh,em trẻ con lắm không tự lo được đâu-Thiên Bình mệt mỏi nhắm đôi mắt lại

“Nếu ngày mai không có anh thì em cũng chẳng muốn thức dậy,ánh mặt trời sẽ không còn và ngày mưa sẽ khóc cùng em”

32. Chapter 31: Sợ

Nhân Mã ngồi trên giường bệnh,đôi mắt cứ hướng ra cửa sổ,đôi mắt sưng đỏ lên vì khóc

-Chào em-Viên Hàn bước vào

-Vâng chào anh-Nhân Mã gượng cười

-Trong người sao rồi?-Viên Hàn hỏi thăm

-Tốt rồi ạ-Nhân Mã

-Sao hôm qua lại lao ra đường làm gì?-Viên Hàn

-Thôi bỏ đi anh em không muốn nhắc tới làm gì-Nhân Mã cười trừ

Viên Hàn mở hộp cơm mua ở canteen bệnh viện ra

-Em ăn một chút đi-Viên Hàn đưa hộp cơm cho Nhân Mã

-Thôi em không muốn ăn-Nhân Mã lắc đầu

-Không ăn làm sao mà khoẻ? Khoẻ mau còn về làm việc nữa-Viên Hàn vẫn khuyên bảo

-Anh để đó đi em đi vệ sinh rồi sẽ ra ăn-Nhân Mã lần thẩn đi vào phòng vệ sinh

Đúng lúc đó tin nhắn trong điện thoại cô vang lên...

(- -)(- -)(- -)(- -)

-Con không lấy cô ta-Giọng nói lạnh lùng của một cậu con trai vang lên trong căn phòng

-Vì cái con nhỏ đó sao?

-Sao cũng được,nhưng con không làm những gì mình không thích và con không yêu cô ta

-Nếu con không lấy Hoàng Như ta sẽ giết cô ta

-Cha...không được đụng vào Song Ngư

-Vậy thì mau kết hôn với Hoàng Như chỉ có nó mới xứng với con,giàu thì lấy giàu chứ không lấy kẻ xuất thân nghèo hèn

Từng lời nói khinh miệt vang lên thật khiến con người ta căm phẫn

Anh trở về phòng,nằm phịch xuống giường,đôi mắt nhắm lại mệt mỏi

-Chẳng lẽ đến cả tình yêu tôi cũng không có quyền lựa chọn sao?

(ố ố)(ố ố)(ố ố)

Cự Giải bước đến phòng bệnh của Ma Kết từ ngoài nhìn vào,người con trai cô yêu nhất,thân thuộc nhất vậy mà phút chốc bỗng trở nên xa lạ đến nỗi cách nhau mỗi cách cửa thôi cũng chẳng dám bước vào

Cự Giải kiềm nén nước mắt,thở mạnh mở cửa bước vào

-Chào cậu-Cự Giải mở lời

-Ừm chào-Vấn nét lạnh lùng đặc trưng ấy nhưng sao chẳng còn sự ấm áp dành riêng cho cô

-Cậu thấy trong người sao rồi?-Cự Giải hỏi thăm

-Tốt-Câu đáp cụt lủng

-Vậy thì đi theo tôi-Cự Giải nắm lấy bàn tay của Ma Kết

-Đi đâu?-Ma Kết nhú mày

Trước mắt anh một người lạ nhưng cảm giác rất thân thuộc mà anh không nhớ là ai

-Thì cứ đi đi-Cự Giải nắm chặt bàn tay anh hơn

Ma Kết không biết vì sao lại bất giác gật đầu... Có lẽ là bản năng chăng? Hay là người này...?

Cự Giải mỉm cười đợi chờ Ma Kết thay quần áo rồi làm giấy xuất viện luôn

-Bây giờ cô muốn đưa tôi đi đâu đây?-Ma Kết nhìn Cự Giải

-Ừm....công viên trước ha-Cự Giải cười

-Ừ đâu cũng được-Ma Kết ừ ẹ

Cự Giải đưa Ma Kết đến khu vui chơi,nơi mà...

Em muốn chơi cái kia cơ

Dẫn em đi ăn kem đi

Đói quá à...

Em muốn bắt cá

Công em đi

Em yêu anh!

Cự Giải đưa Ma Kết đi chơi tất cả các trò chơi mà cô và anh thường chơi,nói lại những câu nói khi xưa

Còn Ma Kết cứ thấy mọi cái quen thuộc trong tim anh,trong tâm trí anh thế nhưng mọi thứ cứ mờ ảo khiến anh muốn nổ tung ra

Bất chợt một cô gái bước đến

-Cô là Cự Giải?

-Là tôi-Cự Giải gật đầu

-Tôi có chuyện muốn nói với cô

Rồi cô gái dẫn Cự Giải ra 1 góc để nói chuyện

-Tôi là Thiên Nghi,vợ sắp cưới của Ma Kết,tôi muốn đưa anh ấy sang nước ngoài chữa trị và mong cô sau này đừng liên lạc với anh ấy nữa,chào cô-Rồi Thiên Nghi bước đến chỗ Ma Kết nói gì đó rồi đưa anh đi

Chỉ còn mình Cự Giải đứng đó nhìn theo bóng Ma Kết khuất dần,tim cô thắt chặt lại,lúc này như thể nước mắt chẳng còn kiềm chế được nữa liền chảy ứa xuống gương mặt cô

“Vậy là cuối cùng...anh vẫn không phải là của em. Chẳng lẽ nào người đi cùng em năm 17 tuổi sẽ không là người đi cùng em cả cuộc đời sao?”

Lặng lẽ nhìn hình ảnh nhạt nhoà trong nước mắt khuất sau đám người qua lại xa lạ.

Ánh nắng hôm nay sao buồn thế? Hay nó đang buồn cùng em?

() () () ()

Bạch Dương bước xuống phòng khách,đã hai ngày chẳng ra khỏi nhà.

Bỗng cánh cửa mở ra Cự Giải bước vào với gương mặt sầu thảm

-Cậu về rồi à?Ma Kết đâu?-Bạch Dương bước tới chỗ Cự Giải,đang hỏi thì Cự Giải òa khóc

-Có chuyện gì kể tớ nghe?-Bạch Dương ôm Cự Giải vào lòng

Lúc này Cự Giải nói hết những nỗi buồn,những suy nghĩ của cô và kết quả

-Đừng buồn nữa nếu cậu đã quyết định buông tay Ma Kết rồi thì phải vui vẻ lên,mạnh mẽ lên-Bạch Dương vuốt mái tóc rối bời của Cự Giải

Lúc này Cự Giải như trút được nỗi buồn,cô đã bình tĩnh lại

-Cảm ơn cậu,nhưng...người cậu làm sao vậy?-Cự Giải chỉ vào những chỗ bầm tím trên người Bạch Dương

-Tớ đánh lộn thôi,cậu đừng lo,bây giờ lên phòng nghỉ đi-Bạch Dương cười trừ

Tuy Cự Giải không hỏi thêm nhưng cô biết bạn mình đang nói dối chỉ là cô không muốn Bạch Dương khó xử nên đành im lặng bước lên phòng

Cự Giải đi rồi thì Bạch Dương lui vào 1 góc tối trong nhà thu mình lại,để rồi từng lời nói hành động đau thương hiện lại

—Fashbach—

-À là cô ấy sao,tất nhiên tôi rất yêu cô ấy,ngay từ nhỏ kia-Sư Tử cười khẩy

Câu nói như nhát dao cứa vào tim cô,vậy đối với anh trước giờ cô là gì?

-Vậy chúng ta dừng đi-Bạch Dương đứng dậy thì một bàn tay đẩy mạnh cô nằm xuống ghế và thân ảnh đó nằm trên cô

-Nhưng tôi sẽ không buông tha cho em-Sư Tử nói rồi anh hôn ngẫu nhiên lấy đôi môi cô đến đỏ tấy lên

Anh không yêu cô nhưng thân xác cô như là món đồ chơi tiêu khiển của anh. Cứ thế hàng giờ đồng hồ anh hành hạ cô đến mềm người, để lại những vết hôn khinh bỉ và một mối tình phai nhạt cho cô

—endflashback—

Bạch Dương ngược khuôn mặt lên nhìn vào ánh sáng nhỏ mờ nhạt chiếu qua cửa sổ. Nó thật mong manh, có thể tắt ngấm lúc nào cũng giống như tình yêu của cô và anh gần như chẳng còn gì

“Thực khó để biến tình yêu chúng ta trở thành vô cực”

33. Chapter 32: Vì...?

Bảo Bình lê chân vòng quanh con đường quen thuộc. Ánh nắng dịu nhẹ nhưng sao lòng cô cứ nặng một nỗi buồn vô thức, cuộc sống bộn bề vẫn không thể làm cô quên anh, đã 2 tháng kể từ ngày anh biến mất như bốc hơi khỏi cuộc sống này, cô đã tự động viên mình rằng quên anh đi nhưng sao nỗi nhớ cứ càng kéo về mỗi đêm muộn? Hay là vì càng cố quên thì lại càng nhớ?

Bảo Bình dừng chân tại một cái ghế dưới gốc anh cây cổ thụ già, thực ra trên cái cây đó có một mảnh giấy ngày xưa cô và anh đã treo lên

“Nếu là của nhau thì sẽ tìm nhau”

Vậy là cô và anh không thuộc về nhau nên bây giờ mới thế này.

-Bảo Bình-Giọng nói nam trầm vang lên

-Sư Tử?-Bảo Bình ngạc nhiên vì đã lâu cô chẳng gặp Sư Tử

-Được rồi đừng nhìn tớ như vậy-Sư Tử cười khẩy

-Có chuyện gì không? Lâu rồi không gặp cậu-Bảo Bình cười

-Rồi rồi, bây giờ thì cậu có nhớ Song Tử không?-Sư Tử

-Sao cậu lại hỏi vậy?-Bảo Bình nhíu mày

-Cứ trả lời đi-Sư Tử hỏi thúc

-Có bao giờ quên đây mà không nhớ-Bảo Bình nhìn xuống đất giọng buồn

-Vậy thì đi-Sư Tử kéo Bảo Bình đi

-Nhưng...Nhưng đi đâu?-Bảo Bình vừa đi theo vừa hỏi

-Đi đi rồi biết-Sư Tử kéo Bảo Bình lên xe

Xe chạy tới bệnh viện Brow

-Cậu đưa tới đây làm gì?-Bảo Bình nhìn Sư Tử khó hiểu

-Vì tụi tớ không thể giấu cậu thêm được nữa-Xử Nữ tiến đến gần Bảo Bình

-Có chuyện gì vậy?-Bảo Bình nhìn Xử Nữ lo lắng

-Thật ra Song Tử không phải hết yêu cậu, mà vì cậu ấy bị tim sắp phải phẫu thuật nó sợ không thành công thì sẽ khổ cho cậu nên mới làm vậy-Xử Nữ giải thích cho Bảo Bình, từng câu từng chữ như dao đâm vào tim Bảo Bình

-Cậu ấy ghép tim của mẹ nhưng kết quả không ai dám đảm bảo rằng sẽ thành công 50% thôi-Sư Tử nhìn vào căn phòng bệnh

-Cậu vào đi-Xử Nữ vỗ vai Bảo Bình

Bảo Bình nhìn Xử Nữ và Sư Tử rồi mở cánh cửa phòng ra. Bên trong tối chỉ có vài ánh nắng le lói chiếu vào trong căn phòng bệnh, một chàng trai đang nằm trên giường với vào cộng dây truyền nước, xem nhịp tim gắn vào người anh.

Bảo Bình bước tới gần anh hơn, cô nhìn thật kỹ gương mặt anh nay đã xanh xao, đôi mắt thâm quầng có lẽ anh đã thức nhiều đêm liền. Cô nhìn qua bên bàn kê giường bệnh có 1 quyển sổ màu đen, cô cầm quyển sổ và đọc

Ngày 26/12/2009

-Hôm nay là ngày đầu tiên anh và em hẹn hò. Em đúng là trẻ con mà, đi toàn chơi với chơi thôi nhưng mà anh yêu đứa con nít của anh.

Ngày 4/1/2010

-Hôm nay em giận anh vì có 1 cô gái tỏ tình với anh -_- em ơi là em anh có thương người ta đâu, anh thương em đủ mệt rồi... Ngu chi gánh thêm của nợ hả? :)

Ngày 14/2/2010

-Black Valentine ngày tình nhân nhưng mà anh lại bận nên không đưa em đi chơi được. Anh xin lỗi, anh yêu em!

Ngày 14/3/2010

-Bù cho 14/2 anh không đưa em đi chơi được, hôm nay anh dẫn em đi chơi, sẽ cho em quây đã luôn. Quây tới khi em ngủ thì thôi... (7h30 am)

-Hôm nay em chơi ghê thật đến nỗi gục trên vai anh ngủ ngon lành. Nhìn con nhóc của anh ngủ dễ thương phết =). Ngày Valentine năm nào cũng vậy nhá. (12:45 pm)

Ngày 25/5/2011

-Hôm nay em sốt cao và anh rất bức bối, em chẳng bao giờ nghe anh cả cứ dầm mưa như vậy đấy, cứ nằm nghỉ đi khỏi bệnh tôi xử cô 1 trận

Ngày 31/5/2012

-Hôm nay ngày anh phải đi du học, anh sẽ nhớ em lắm cô nhóc. Dặn dò em đủ thứ nhưng vẫn thấy lo vì em lỳ lẫm nhưng mà anh sẽ ráng về với em để lo cho em. Yêu em!

Bảo Bình bật khóc nhìn từng chữ trong cuốn nhật ký, cô lật tới những ngày gần đây

Ngày 3/4/2016

-Anh xin lỗi Bảo Bình, anh biết anh làm như vậy em sẽ buồn lắm nhưng mà anh không thể nào làm khác hơn nữa vì anh không biết mình sống hay chết với căn bệnh tim này nhưng dù có anh hay không thì em cũng phải sống tốt. Yêu em!

Ngày 15/3/2016

-Em vẫn không bỏ tất dầm mưa sao Bảo Bảo? Em biết anh sốt lắm không? Nhưng mà đây có lẽ là lần cuối anh hôn em... Cười đi vì em là nắng đừng khóc vì mưa là anh.

“Song Tử anh ích kỷ lắm anh biết không?”

Bảo Bình nước mắt rơi nhìn Song Tử đang ngủ say, cô lại càng sợ, sợ một ngày cô sẽ không còn nhìn thấy anh nữa. Sợ anh sẽ vĩnh viễn là quá khứ cô sợ...

(- -) (- -) (- -) (- -)

Xử Nữ và Sư Tử đứng bên ngoài

-Nhân Mã sao rồi?-Sư Tử

-Ồn-Xử Nữ thở dài

-Trả lời tin nhắn chứ?-Sư Tử nhìn Xử Nữ

-Không...hình như không đọc-Xử Nữ chán chường

-Sao không gặp người ta đi-Sư Tử

-Thôi đi cậu còn lạ gì tính nó,nhưng mà hôm nay tớ sẽ đi gặp cô ấy-Xử Nữ cười khẩy

-Tên đó gan thật nhưng còn bèo lấm-Sư Tử vỗ vai Xử Nữ

-Bèo thật á-Xử Nữ hếch mày

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Bạch Dương vào bệnh viện thì chạm mặt Sư Tử đang ngồi cùng Xử Nữ,cô tính quay lại nhưng Sư Tử đã thấy cô

-Tớ đi đây,cậu nói chuyện với Bạch Dương đi-Xử Nữ vỗ vai Sư Tử rồi quay đi

-Tính tránh sao?-Sư Tử chóng tay vào tường

-Kh...Không-Bạch Dương cố tránh ánh mắt của anh

-Đồ ngốc-Sư Tử thì thầm rồi quay đi

Bạch Dương đứng nhìn theo bóng dáng anh khuất sau cánh cửa khoa tim

“Sư Tử,em muốn biết giữa chúng ta còn gì không? Đừng cho em hy vọng rồi đập đổ nó”

Minh Hàn thấy Bạch Dương cứ đứng đó nhìn theo 1 người con trai,anh nhú mày bước đến

-Sao em lại nhìn chăm vào hắn?

-Không phải chuyện của anh-Bạch Dương hần giọng

-Tại sao? Anh có gì thua tên đó? Tại sao em không dành cho anh chút tình cảm chứ?-Minh Hàn bất xúc

-Anh không thua nhưng vì tôi không yêu anh-Bạch Dương nói rồi bước đi

Tình cảm là vậy đừng bao giờ nói nên chọn người yêu mình sẽ tốt,nếu không yêu họ thì cũng không hạnh phúc ngược lại còn mang lấy nợ... Nợ họ tình cảm,thời gian mà chỉ xem họ là thay thế.

(' ')(' ')(' ')(' ')

Ma Kết ngồi trong căn phòng của mình ngắm nhìn cơn mưa London đổ xuống.

Anh mưa rồi kìa

Mưa là khi có ai đang khóc đó,mỗi khi anh thấy mưa thì có nghĩ là em đang khóc vì nhớ anh,nhớ đó!

-Giọng nói này là của ai?-Ma Kết ôm đầu anh đang cố nhớ ra người con gái mờ nhạt trong tâm trí của mình

Ma Kết,em nhớ anh

Em yêu anh

Nếu anh về thì em sẽ đợi anh

-Mưa? Yêu? Nhớ? Đợi?-Ma Kết nhú hàng chân mày

Này tôi có tên đấy Hạ Cự Giải không phải là cua nướng đâu,hứ đồ dê già,dê biển,người dê...

-Cự Giải...?-Ma Kết mở to đôi đồng tử,đôi môi mấp máy

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Hôm nay là ngày Kim Ngưu xuất viện,Thiên Bình đi ngoài làm giấy giúp anh,đang đi thì gặp 1 cô gái

-Cô là Thiên Bình?

-Là tôi,cô là ai?-Thiên Bình nhìn cô gái trước mặt

-Thì ra là cô,cũng vì cô mà Kim Ngưu không yêu tôi,tôi là Thiên Nhi

-Vậy người đâm tôi tháng trước là cô-Thiên Bình đành giọng

-Đúng là tôi,ăn không được thì đập,cũng may cho cô là Kim Ngưu đỡ cho cô,nhưng hôm nay thì không đâu-Thiên Nhi rút trong túi một con dao

Thiên Bình lùi lại,vì nơi đây khá vắng người nên có kêu thì cũng chẳng ai nghe thấy

-Thiên Bình,cô chết đi-Hoàng Nhi lao vào Thiên Bình

Thiên Bình thành thực vô nên dễ dàng tránh né Thiên Nhi nhưng mà không may trong lúc xoay người Thiên Nhi cuối xuống đâm mạnh vào bụng Thiên Bình

-Aaaaaaa

Thiên Bình quỵ xuống,cô nhìn Thiên Nhi đang thoả mãn với chiến tích của mình

-Thiên...Nhi...cho...dù....tôi.....có...chết...thì...Kim...Ngưu...sẽ...m...mãi..k...không...yêu..cô-Rồi Thiên Bình ngất đi

“Kim Ngưu...”

34. Chapter 33: Vậy Hãy Để Em Ở Bên Anh

Song Tử mở mắt,anh mệt mỏi ngồi dậy mở công tắc đèn và kéo màn cửa sổ

-Đêm rồi-Song Tử nói nhỏ đủ cho anh nghe nhưng anh đâu biết còn có một người...

Một vòng tay nào đó bất ngờ ôm lấy anh từ phía sau

-Đêm rồi và anh đừng đi-Giọng nói nghẹn lại

-B...Bảo Bảo-Song Tử giọng run quay lại nhìn thật kỹ người con gái trước mắt mình

-Sao em lại...

-Là vì anh không giỏi giấu người khác-Bảo Bình cắt ngang lời nói của Song Tử

-Anh...-Song Tử quay mặt đi chỗ khác

-Nhìn em đi-Bảo Bình quay gương mặt Song Tử đối diện mình

-Anh xin lỗi-Song Tử ôm chặt lấy Bảo Bình như sợ sau này anh không thể làm điều này 1 lần nào nữa

-Anh không có lỗi-Bảo Bình mỉm cười

-Bảo Bảo anh yêu em-Song Tử nhẹ hôn lên cánh môi mềm mại của Bảo Bình. Nó ngọt ngào nhưng cũng đắng vì chan lẫn nước mắt

-Nhưng anh cũng không biết rằng bao lâu thì sẽ rời xa em-Song Tử vuốt mái tóc của Bảo Bình

-Nếu vậy hãy để em ở cạnh anh-Bảo Bình nắm lấy bàn tay Song Tử. Hơi ấm bàn tay đã lâu cô không cảm nhận được nhưng lại không bao giờ quên

“Không biết khi nào ta mất nhau chỉ cần biết hôm nay ta vẫn ở cạnh nhau thôi”

(_)(_)(_)

Ma Kết kéo vali ra khỏi tòa biệt thự

-Ma Kết anh đi đâu vậy?-Thiên Nghi hoảng hốt

-Anh xin lỗi nhưng anh nhớ ra rồi và không thể làm khổ em thêm nữa-Ma Kết lau đi giọt nước mắt trên gương mặt Thiên Nghi

-Sau bao nhiêu lâu anh vẫn còn yêu cô ấy sao? Tại sao em mãi không có chỗ đứng trong tim anh?-Thiên Nghi

-Anh xin lỗi nhưng không thể gượng ép được-Ma Kết nắm chặt cần kéo vali

-Em hiểu rồi,vậy hãy để em ở bên anh lần cuối,em sẽ cùng anh về Nhật,em muốn nhìn thấy anh hạnh phúc-Thiên Nghi cười chua chát

-Cảm ơn em-Ma Kết ôm lấy Thiên Nghi vào lòng

“Ma Kết em bên anh lần cuối,vì em biết em không thể tranh giành tình cảm không thuộc về mình. Và cũng vì em yêu anh”

(_)(_)(_)

Xử Nữ bước đến trụ sở cảnh sát

-Tôi cần gặp Nhân Mã-Xử Nữ

-Anh là Xử Nữ chủ tịch tập đoàn TMA?

-Phải-Xử Nữ gật đầu

-Anh gặp thiếu tá Nhân Mã có việc gì không ạ?

-Có-Xử Nữ gật đầu

-Vậy mời theo tôi

Người đó đưa Nhân Mã đến phòng làm việc của Nhân Mã

-Nhân Mã có người cần gặp cô

Cánh cửa phòng khép lại chỉ còn mình Xử Nữ và Nhân Mã

-Anh đến đây làm gì?-Nhân Mã không thèm nhìn lấy Xử Nữ một tiếng

-Anh nhắn tin em không trả lời thì anh đến-Xử Nữ

-Tin nhắn? Có nhận được tin nào đâu?-Nhân Mã nhún mày

-Đây-Xử Nữ đưa điện thoại ra có 1 tin nhắn được gửi lúc 22:20' ngày 14/5

-Em không nhận được-Nhân Mã cũng đưa hộp thư ra và không có bất kỳ tin nào

“Tên này hay thật”

-Được rồi bây giờ thì nghe anh giải thích đi-Xử Nữ vào vấn đề

-Có gì để giải thích chứ-Viên Hàn từ ngoài bước vào

-Đừng xen vào-Xử Nữ lạnh giọng,sắc mặt thay đổi 180

-Thế anh có quyền gì mà nói chuyện với cô ấy? Cô ấy bây giờ là bạn gái của tôi-Viên Hàn bước đến gần Nhân Mã

-Ồ...

-Anh không có quyền nói chuyện riêng với bạn gái của người khác-Viên Hàn vẫn tiếp tục

-Được vậy nghe hết đoạn băng này đi-Xử Nữ cười khẩy mở thu âm điện thoại lên

“Nói ai sai cô làm việc này?”

“Tôi...tôi...”

“Không nói tôi sẽ cho cô đi tù vì tội quấy rối”

“Tôi...tôi khai...là...là thiếu úy Viên Hàn”

-Sao nào Viên Hàn? Có thấy bị ồ khi cướp người yêu người khác như vậy không?-Xử Nữ cười khinh

-Bằng chứng đâu? Làm đoạn băng như vậy cũng dễ mà-Viên Hàn vẫn cứng đầu

-Vào đi-Xử Nữ dứt lời một cô gái từ ngoài bước vào với vẻ mặt sợ sệt

-Nói đi ai sai cô làm chuyện này?-Xử Nữ

-Là anh ta,anh ta trả tôi 250 ngàn yên để làm việc này,tiền tôi vẫn còn giữ và chưa xài-Cô gái lấy trong giỏ ra một cọc tiền

-Đúng là cô gái hôm trước-Nhân Mã kêu lên

-Sao nào? Anh còn gì để nói không?-Xử Nữ cười đắc ý

-Viên Hàn sao anh lại làm như vậy?-Nhân Mã thất vọng nhìn anh

-Anh...anh-Viên Hàn ngập ngừng không nói

-Anh hại Nhân Mã suýt chết đó anh biết không?-Xử Nữ nắm lấy cổ áo Viên Hàn

-Bỏ đi Xử Nữ,Viên Hàn em thật thất vọng về anh-Nhân Mã sau khi tách Xử Nữ khỏi Viên Hàn thì đưa đôi mắt thất vọng nhìn về anh

-Là anh đã xoá tin nhắn của Xử Nữ trong điện thoại của em đúng không?-Nhân Mã

Viên Hàn không nói gì chỉ gật đầu

-Chúng ta đi-Xử Nữ kéo Nhân Mã đi,anh không muốn thấy cái tên ấy nữa không thì xảy ra án mạng mất

-Này đau tay em-Nhân Mã cố nói lớn nhưng Xử Nữ cố tình phớt lờ

-Xử Nữ-Nhân Mã dùng hết sức khựng người lại

Xử Nữ vẫn nắm tay cô nhưng không hề quay lại nhìn cô

-Không muốn nhìn em sao?-Nhân Mã lắc lắc tay Xử Nữ

-Em xin lỗi-Nhân Mã ôm Xử Nữ từ phía sau

-Đúng là đồ ngốc,anh có bao giờ giận em đâu-Xử Nữ bật cười

-Anh chỉ giỏi làm người khác sợ-Nhân Mã giận dữ

-Thế đấy-Xử Nữ

-Sao anh đáng ghét quá vậy hả?-Nhân Mã dậm chân tức tối

-Vậy em có bản lĩnh thì đừng yêu nữa-Xử Nữ xoa đầu Nhân Mã

-Em rất bản lĩnh nhưng trừ vụ này ra,chỉ vì nó quá đơn giản mà FBI chẳng bao giờ làm việc đơn giản nên bỏ qua vụ này-Nhân Mã vừa thừa nhận vừa vớt vác tí mặt mũi

-Chỉ giỏi biện minh-Xử Nữ nhéo tai Nhân Mã

-Ê đau nha,dẫn em đi ăn đi đói lắm rồi-Nhân Mã xoa xoa cái tai đáng thương và cái bụng đang biểu tình tha thiết

-Rồi,để anh về thay đồ rồi đưa em đi ăn,ăn đi rồi lẩn-Xử Nữ nói rồi bỏ đi trước

-Dám nói thế sao?-Nhân Mã đuổi theo và nhảy lên lưng anh

Mọi người bên đường ai cũng phải bật cười vì độ trẻ con của 2 con người tuổi 22 này

35. Chapter 34:nếu

Kim Ngưu ngồi trước phòng cấp cứu,anh thật sự đang mất bình tĩnh,hai tay đan bầu chặt vào nhau hằn lên những vết đỏ tấy đến rớm máu.

“Thiên Bình,em nhất định sẽ không sao”

-Thiên Bình sao rồi?-Cự Giải hốt hả chạy vào

-Vẫn đang cấp cứu-Kim Ngưu vò đầu nói

-Vậy còn cái người đâm cậu ấy?-Cự Giải

-Bị bắt rồi,cô ta sẽ phải trả giá-Kim Ngưu nắm chặt bàn tay,gương mặt hằn lên sự tức giận tột độ

-Thiên Bình sao rồi?-Nhân Mã

-Cậu vẫn đang cấp cứu không biết sao nữa-Cự Giải lắc đầu

-Sao chúng ta toàn xảy ra chuyện không may vậy?-Nhân Mã rơi nước mắt

-Mọi chuyện sẽ ổn không sao đâu-Cự Giải ôm Nhân Mã an ủi

-Kim Ngưu,bình tĩnh đi-Xử Nữ đến gần Kim Ngưu khi thấy cậu đang mất dần kiên nhẫn

-Cậu bảo tớ bình tĩnh như thế nào đây hả?-Kim Ngưu gào lên như 1 con hổ bị chọc tức

-Thiên Bình sẽ ổn,cậu cứ như vậy thì có làm được gì không?-Xử Nữ xô Kim Ngưu xuống ghế

-Bình tĩnh đi Kim Ngưu-Xử Nữ vẫn tiếp tục khuyên can Kim Ngưu

-Nhưng nếu...không qua khỏi thì sao?-Kim Ngưu ngược đôi mắt đỏ ngầu đáng sợ nhất lên nhìn Xử Nữ

Xử Nữ im lặng quan sát từng cử chỉ của Kim Ngưu,đôi mắt đỏ chưa bao giờ có trong con người của Kim Ngưu

-Mạng đền mạng Hoàng Nhi tùy cậu xử-Nhân Mã bước tới

Cả bọn lặng im,thời gian cũng âm thầm trôi qua cuối cùng cánh cửa phòng cấp cứu cũng mở ra,vị bác sĩ bước ra cả bọn đều chạy lại

-Thiên Bình sao rồi bác sĩ-Kim Ngưu gấp gấp

-Từ từ Kim Ngưu để bác ấy nói-Cự Giải

-Cô ấy...

() () () ()

Điện thoại Song Ngư reo lên,cô bắt máy là Thiên Yết

-Alo Thiên Yết,anh gọi em có chuyện gì không?-Song Ngư

-Chúng ta chia tay đi-Thiên Yết

-Anh nói cái gì? Tại sao?-Song Ngư không tin vào tai mình

-Chẳng tại sao cả-Thiên Yết nói rồi cúp máy

Song Ngư như người mất hồn,lời chia tay chẳng lý do,cũng chẳng có gì xích mích vậy mà anh nói lời đó dễ dàng thế sao?

Bao lâu nay em chờ đợi và yêu anh không lý do để rồi bây giờ anh chia tay cũng không có 1 lý do nào sao? Tại sao?

Song Ngư khóc,nước mắt cứ tuông chẳng ngừng được nhưng cô không biết ở nơi đâu đó có một chàng trai cũng đau buồn không kém

Anh xin lỗi em về mọi thứ nhưng anh không thể làm khác, anh không có lý do để chia tay em vì anh yêu em và cũng vì anh muốn bên em. Anh không thể tự dối bản thân mình là hết yêu, xin lỗi em Song Ngư...

Đêm dài lạnh lẽo bao trùm lên 2 trái tim, 2 con người, cùng 1 niềm đau cùng 1 nhịp đập nhưng tại sao lại phải buông tay đầy uẩn khúc? Người kia âm thầm chịu đựng mang danh kẻ bạc tình còn người kia không biết gì chỉ biết khóc.

Cùng nhịp đập

Cùng yêu thương

Một dòng nước mắt

Một nỗi đau

Nhưng tất cả có mang ta về với nhau? Anh nơi đâu? Em nơi đâu? Anh nghĩ gì? Em nghĩ gì?

Tất cả chẳng ai có câu trả lời cho chính bản thân mình. Muốn gì? Cần gì? Làm gì? Mà lại im lặng để giải quyết tất cả.

() () ()

Bạch Dương ngồi trên sân thượng bệnh viện, ngắm nhìn bầu trời đầy sao, cảm nhận từng đợt gió thổi và cái lạnh của cô đơn đang ăn mòn lấy tâm trí

-Anh, mọi thứ chúng ta đang ở ngõ cụt và em không có lối thoát, vì yêu anh em chấp nhận tất cả, kể cả bản thân mình cũng đánh đổi chỉ vì muốn gần bên anh. Em thật ngu ngốc, em biết làm vậy không có kết quả vì anh không yêu em nhưng mà... Dừng lại em không thể.

Bạch Dương cứ uống từ lon bia này đến lon bia khác cho đến khi cô gục thì thôi.

Từ phía sau cánh cửa sân thượng, một người con trai bước vào khoác lên người cô một cái áo khoác rồi nhẹ nhàng ngồi xuống ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên má tóc nâu đỏ

-Vậy thì dừng dừng lại, vì anh cũng không muốn em thoát ra khỏi mê cung anh đặt ra cho em.

Anh hôn đôi môi đỏ mọng của cô, không thô bạo như bao lần, không dục vọng, không độc chiếm, không cay đắng chỉ đơn giản là hôn để cảm nhận tình cảm bao nhiêu, anh và cô còn gì? Lý do gì để bên nhau?

Từng đợt gió thổi qua như khiến thời gian dừng lại, cảm giác, hơi ấm quen thuộc tưởng như đã chai sạn và mất đi nhưng bây giờ lại trở về giữa hai con người như đã gần rồi bỏ nhau.

Bạch Dương cảm giác hơi ấm thân quen trong men say đôi mắt chỉ nhìn mờ nhạt nhưng vẫn cố nhìn lấy người đó

-Su... Tử...- Cô gọi tên anh giọng say khướt, bàn tay cổ vươn lên chạm lấy gương mặt trước mắt

-Ngủ đi

Bàn tay của ai đó bắt lấy tay cô nắm chặt lại rồi ôm lấy cô chặt hơn thì thầm.

Bạch Dương không biết rõ đó có là anh không? Nhưng sao cô lại ngoan ngoãn mà nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ riêng mình

“Gió cứ thổi mang theo giấc mơ của em, giấc mơ có anh và em. Giấc mơ bình yên đến nỗi em không muốn thức giấc vì em sợ khi thức dậy anh sẽ biến mất bỏ lại em nơi đây cô độc một mình.”

36. Chapter 35: Tìm

-Cô ấy chỉ là mất máu thôi nhưng bây giờ thì không sao rồi, có thể vào thăm-Vị bác sĩ nói rồi bước đi

-Vào thôi-Cự Giải mở cửa phòng cô gái mà cả bọn lo sốt vó đang nằm đó yên bình khiến ai cũng thấy nhẹ nhõm lòng

-Để cậu ấy nghỉ ngơi-Nhân Mã mỉm cười

Điện thoại Nhân Mã bỗng reo lên

-Alo?

-...

-Vâng,em đến liền

-Tớ có việc phải đến trụ sở rồi,tối tớ sẽ vào-Nhân Mã ỉu xìu

-Cậu cứ đi đi,bọn mình ở đây cũng được,Xử Nữ đưa cậu ấy đi đi-Kim Ngưu gật đầu

-Vậy nha,tối gặp-Nhân Mã nói rồi ra ngoài trước

-Đi đây,tối gặp nhá-Xử Nữ vỗ vai Kim Ngưu rồi đi ra theo Nhân Mã

-Cậu ăn gì không tớ đi mua-Cự Giải hỏi thăm vì từ khi Thiên Bình xảy ra chuyện Kim Ngưu không ăn uống gì cả

-Gì cũng được-Kim Ngưu cười tươi

-Ăn tán nhá-Cự Giải giở trò trêu chọc

-Tán 1 cái trả 2 chơi không?-Kim Ngưu bẻ tay

-Bỏ đi,tớ đi mua đây-Cự Giải cười khẩy rồi ra ngoài

-Đã lâu rồi không giỡn như vậy,ước gì thời cấp 3 quay lại thêm lần nữa-Kim Ngưu nhìn Thiên Bình cười mỉm,đôi mắt anh mang nặng nỗi buồn man mác thoáng qua

-Có lẽ em vì anh mà khổ quá nhiều rồi,suốt ngày cứ bị thương như vậy,anh xin lỗi-Kim Ngưu nắm lấy bàn tay của Thiên Bình,anh ngắm nhìn gương mặt yên bình lúc ngủ của cô nó đẹp thật nhưng đã có lúc anh sợ rằng cô sẽ như vậy mãi mãi

“Anh sẽ không để em chịu tổn thương nữa,như vậy là quá đủ rồi”

“Em là cuộc sống của anh và anh sẽ không để ai tổn thương cuộc sống của chính mình,không ai cả”

Cái nắng hạ êm dịu như tình cảm của anh và em nhẹ nhàng đến nhưng chẳng bao qua giờ qua như mùa hạ
() () () ()

Cự Giải sau một ngày ở bệnh viện cùng Kim Ngưu và Thiên Bình thì cô cũng về nhà. Vừa vào nhà thì nhận được 1 tin nhắn từ 1 số lạ có nội dung

“Tôi cần gặp cô. Ngày mai tới quán cafe Henrus lúc 9:20”

Cự Giải sau khi đọc tin nhắn có đôi chút lưỡng lự nhưng không biết vì sao cô lại quyết định sẽ đi. Tối hôm đó lòng cô cứ bối rối,lo lắng nhưng cô vẫn muốn gặp người đó,mãi suy nghĩ lý do Cự Giải ngủ quên từ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau...

Chuẩn bị cho mình một bộ váy đen đơn giản nhưng sang trọng,mái tóc vàng xoã dài đến tận hông,trang điểm nhẹ rồi ra ngoài

Cự Giải đến sớm hơn giờ hẹn 15' có lẽ vì trong lòng cô có gì đó nôn nao

Ngồi một hồi có 1 cô gái bước đến chỗ Cự Giải

-Còn nhớ tôi không?-Cô gái đó mở lời

-Nhớ,cô hẹn tôi ra đây có gì không Thiên Nghi?-Cự Giải gật đầu

-Tôi nhận ra tôi không thể thay thế cô trong tim Ma Kết nên tôi muốn trả anh ấy về với cô,thật ra trước khi bị tai nạn anh ấy đã huỷ hôn ước với tôi nhưng sau khi biết anh ấy mất trí nhớ tôi muốn anh ấy thành một con người mới sẽ quên cô nhưng tôi đã không làm được,Cự Giải cô thật hạnh phúc. Tôi chỉ muốn nói như vậy thôi,chào cô-Thiên Nghi nói rồi đứng dậy bước đi

“Ma Kết vậy là em đã hoàn thành nhiệm vụ của một người vợ tuy không chính thức. Chúc anh hạnh phúc”

Cự Giải nhìn theo bóng Thiên Nghi khuất xa,cô hiểu Thiên Nghi đã đấu tranh rất nhiều mới quyết định như vậy vì tình cảm cô ấy dành cho Ma Kết có lẽ cũng không thua gì cô đâu.

Điện thoại Cự Giải rung lên,một số lạ gọi cho cô

-Alo

-...

-Vâng

Cô tắt máy rồi bước ra khỏi quán,chạy xe đến trường. Khi đến nơi cô cho xe ở ngoài cổng một mình đi vào,bước lên lớp cũ,mở cánh cửa quen thuộc mọi thứ đều vắng vẻ không có ai.Cự Giải chậm chậm bước vào trong đi đến cửa sổ,mở nó ra làn gió đầu hạ ùa vào,cảm giác thân thuộc ùa về trong tâm trí cô

Này mở cửa chi vậy con diên bay giấy tao hết rồi này

Mở ra cho mát,hạ nóng muốn chảy mỡ đây

Ăn kem nhiều bệnh bây giờ

Nhưng đang hạ mà

Hạ thì hạ ăn nhiều cũng bệnh,ăn ít thì anh cho ăn không miễn bàn

Vâng... Đồ khó tính,khó ưa,khó ăn,khó ở,khó lum la

Ê cho ăn còn chửi à,miễn nhá?

Thôi,coi như em chưa nói gì vậy :)

Từng hồi cảm xúc lại về lại trong tâm trí,Cự Giải đứng thẫn thờ nhìn xa xăm đâu hay biết có một người đang tiến lại gần cô,vòng tay ôm lấy cô thật chặt

-Anh nhớ em-Giọng nói trầm ấm

-Em cũng nhớ anh-Cự Giải ôm chặt lấy người đó như sợ vụt mất lần nữa và sẽ không có cơ hội lấy lại

-Ma Kết đừng xa em nữa-Cự Giải

-Ừ anh không đi nữa,sẽ không để em phải tìm anh nữa-Ma Kết cười hôn Cự Giải.

Nụ hôn bấy lâu đã khô lạnh nhưng bây giờ đã ấm áp trở lại vì có anh và em

() () () ()

Song Ngư hôm nay không muốn ra ngoài. Cô cứ ngồi một góc trong nhà,đôi mắt sưng húp lên vì khóc,trong phòng sách giấy tờ khắp nơi,có lẽ hôm qua cô đã hất đổ tất cả để trút nỗi buồn

Điện thoại Song Ngư vang lên nhưng cô chẳng buồn bắt máy,bây giờ không muốn nghe bất cứ thứ gì

Đứng dậy tiến về bang công mở cánh cửa bước ra ngoài,đột gió nóng thổi qua,mái tóc vàng bay theo gió hạ,đôi mắt xanh lục mang nặng đau thương nhìn xuống dòng người qua lại như mong muốn thấy được bóng hình thân quen

“Gió hạ về,cái nắng trưa hè nóng bức thiêu đốt trái tim đau khổ của em,đốt cháy từng yêu thương,nỗi nhớ anh nhưng nó chẳng bao giờ lụi tàn”

“Em nhận ra có lẽ mình đã quá cố chấp với chính bản thân”

“Đau buồn này kéo đau buồn khác chẳng bao giờ được một hạnh phúc kéo dài, không lẽ cuộc sống là đau khổ dài lâu và hạnh phúc ngắn hạn?”

“Mong chờ và yêu một người để rồi lãnh đủ thương đau cho trái tim héo mòn, nỗi đau này sẽ đeo bám cả cuộc đời còn lại chẳng bao giờ nguôi ngoai”

Gió hạ mang anh đi cùng bao yêu thương lâu nay chẳng để lại gì cho em ngoài đau khổ, dằn vặt bản

() () () ()

Song Tử ngồi trên giường bệnh hướng mắt ra cửa sổ nhìn những cảnh vật được bao phủ bởi màu vàng của mùa hạ.

-Song Tử-Bảo Bình bước vào, cô đến cạnh anh

-Hửm?-Song Tử quay lại

-Anh đang nghĩ gì?-Bảo Bình vừa mở hộp cơm cô tự làm ra

-Anh đang xem cái nắng mùa hạ thôi-Song Tử cười nhưng nó mang 1 nỗi lo âu gì đó

-Anh ăn đi, mai là phẫu thuật rồi, anh phải ăn nhiều vào-Bảo Bình cười đưa cơm cho Song Tử

-Cảm ơn em, lâu quá rồi anh không được osin nấu cho ăn-Song Tử ăn ngon lành

-Osin đâu anh đẩy nhưng nếu...-Bảo Bình bỏ lửng câu nói

-Nếu sao?-Song Tử nhìn cô

-Không có gì, anh ăn đi không cơm nguội-Bảo Bình cười hối thúc Song Tử

“Nếu ngày mai anh qua khỏi em sẽ là osin suốt đời của anh nhưng nếu lỡ ngày mai anh không qua khỏi thì em vẫn mãi là của anh, vì tình yêu không thể lấy lại được”

-Bảo Bình này-Song Tử bắt chợt kêu

-Dạ?

-Nếu ngày mai anh không qua khỏi thì em biết anh muốn em làm gì không?-Song Tử nhìn ra ngoài cửa sổ

-Sao anh lại hỏi vậy?-Bảo Bình gất

-Bình tĩnh đi nào, anh chỉ muốn biết thôi mà-Song Tử cười trừ

-Em vẫn như bây giờ-Bảo Bình

-Sai rồi, anh muốn em sẽ tìm một người mới, sống 1 cuộc sống mới vui vẻ không buồn phiền và...hãy quên anh đi-Song Tử cười nhìn Bảo Bình

Nụ cười của anh khiến cô bật khóc. Bảo Bình ôm lấy anh

-Đừng nói như vậy, đồ ích kỷ, đừng bắt em làm điều em không thể như vậy-Bảo Bình khóc nức lên

-Ngoan nào anh chỉ nói là nếu thôi mà-Song Tử dỗ dành

-Anh đừng làm em sợ Song Tử, anh hứa đi anh sẽ ổn mà-Bảo Bình nghẹn giọng nhìn anh

-Ừ anh hứa em nín đi, mít ướt quá-Song Tử cười xoa đầu Bảo Bình

-Em ngủ đi hôm qua em thức một đêm rồi-Song Tử để hộp cơm lên bàn rồi ôm Bảo Bình nằm vào lòng

-Nhưng...

-Nghe lời không cãi-Song Tử

Bảo Bình gật đầu nằm trong vòng tay anh ngủ thiếp đi

Còn Song Tử nhìn Bảo Bình như cố khắc sâu hình ảnh người con gái ấy vào tâm trí vì anh cũng sợ ngày mai gió hạ sẽ mang anh đi và anh sẽ không còn có thể chạm vào cô hay nhìn thấy cô nữa

-Bảo Bình,dù chỉ có 50% nhưng anh cũng sẽ cố gắng nhưng nếu anh không qua được thì em phải sống tốt,không được khóc-Song Tử thì thầm nhỏ rồi hôn lên trán Bảo Bình

“Gió hạ mỏng manh như cuộc sống anh vậy,đến rồi không biết khi nào bay mất nhưng mà tình yêu anh sẽ không bao giờ bay mất. Dù kiếp này hay kiếp sau anh vẫn yêu mãi mình em”

() () () ()

Bạch Dương tỉnh dậy thấy mình nhức tê cả đầu,cô xoa hai thái dương,lắc lắc đầu cho tỉnh

-Hôm qua mình nằm đây cả đêm sao? Ở cái áo này...-Bạch Dương nhìn cái khoác màu đen. Cô nhớ lơ mơ đèn qua hình như có ai bên cạnh cô nhưng mà...

-Cái áo này quen quá không lẽ là anh?-Bạch Dương nhìn chăm vào cái áo nó rất giống của Sư Tử lẫn cả mùi hương

Nhìn quanh đồng lon bìa hôm qua đã được ai dẹp hết rồi,nhưng người đâu?

Bất chợt điện thoại Bạch Dương reo lên

-Alo?

-...

-Ừm tôi biết rồi

-Mệt thật-Bạch Dương ếu oải đứng dậy bước xuống phòng vệ sinh bệnh viện rửa mặt

-Cũng may có mang đồ vs đầy đủ,mình thật là bá đạo-Bạch Dương tự khen mình khi nhìn đồng hồ cá nhân trong túi xách

Sau khi quần quật trong phòng vệ sinh cô bước ra với vẻ ngoài tươi tắn

Bước vào phòng làm việc thì cô gặp anh và...cô gái đó

Câu nói ấy lại hiện về trong tâm trí cô

“À là cô ấy sao,tất nhiên tôi rất yêu cô ấy,ngay từ nhỏ kìa”

Câu nói vô tình ấy anh đã nói mãi cô không bao giờ quên.

Bạch Dương đứng bên ngoài cắn môi đến bật máu đến không phải khóc nhưng bất chợt...

37. Chapter 36: Cho Em Biết Tình Cảm Đây Có Đếm Được Không?

Bạch Dương cắn chặt môi đến bật máu để không phải bật ra tiếng khóc. Thời gian như ngừng lại cảm giác đau đớn đè lên cô nhưng cô chợt nghe...

-Anh hai à,anh có bệnh đầu sao vào viện suốt-Cô gái ấy cần nhân

“Anh hai..?”

-anh thích-Sư Tử cười

-Mệt anh quá,em đi tìm bác sĩ cho anh vừa lòng-Cô gái định quay đi thì Sư Tử gọi lại

-Không cần đâu Tử Nhi,một lát nữa cô ấy sẽ đến,em mau về làm xong công việc đi-Sư Tử

-Vậy em về nha có gì thì gọi cho em-Tử Nhi nói rồi đi nhanh ra ngoài

Sau khi Tử Nhi đi nhưng Bạch Dương vẫn chưa bước vào,chân cô cứ như chôn tại chỗ đi không được nhưng không lẽ đứng hoài như vậy?

-Định đứng đây mãi sao?-Anh đã đứng cạnh cô từ lúc nào,giọng nói hàm ý,ánh mắt như đang xoáy sâu vào cô

Bạch Dương không biết phải nói gì thêm chỉ cúi bước vào

“Cạnh”

Tiếng chốt cửa vang lên,Bạch Dương sững người,cô quay lại nhìn anh, anh thì vẫn bình thản bước đến ngồi lên giường nhìn cô

-Sao nhìn như chết rồi vậy?-Sư Tử vẫn giọng nói khiêu khích

-Ch...chốt cửa làm gì?-Bạch Dương lắp bắp

-Thích-Nụ cười ngạo nghễ trên môi anh

Bạch Dương rối trí không biết xử lý làm sao thì Sư Tử bước đến trước mặt cô

-Nghe hết rồi đúng không?-Anh cúi mặt xuống nhìn cô

Bạch Dương gật đầu,không dám nhìn thẳng vào mắt anh

-Vậy còn buồn rồi trốn trực lên sân thượng uống bia không?-Sư Tử

“VẬY...NGƯỜI HÔM QUA LÀ ANH”

-Kh...không có-Bạch Dương vẫn chối

-Tuỳ em lần sau tôi không lên nữa đâu kệ em lạnh đổ bệnh cho chừa-Sư Tử quay đi

-Không chỉ là em muốn biết người hôm qua có phải là anh hay không-Bạch Dương cười

-Vẫn không thay đổi-Sư Tử

-Nếu thay đổi đã không đợi anh tới bây giờ-Bạch Dương cười đắc ý

Sư Tử chỉ cười trừ vì có lẽ anh thua cô trong tình trường mãi là anh tìm cô

-Nhưng sao anh không nói ngay lúc đầu đó là em gái anh?-Bạch Dương nhún mày

-Thấy em lên cảm xúc quá thì phải diễn theo coi thế nào-Sư Tử cười khẩy

-Anh quá đáng vừa thôi chứ,anh có biết là...

Chưa kịp nói hết câu thì môi cô đã bị lấp đầy bởi nụ hôn của anh

-Biết,anh biết nhưng là tại em,nghĩ lỗi quá làm gì-Sư Tử vẫn không nhận sai về mình

-Tuỳ anh-Bạch Dương không thềm cãi nữa

-Này,anh yêu em-Sư Tử ôm lấy Bạch Dương

-Em cũng vậy,anh yêu em lớn bao nhiêu?-Bạch Dương mỉm cười

-Dãi ngân hà nhỉ? Không có con số nhất định-Sư Tử

-Chỉ cần anh yêu em thôi,con số nhất định em không quan trọng-Bạch Dương đan tay vào bàn tay của Sư Tử

Anh đã về nơi anh bắt đầu,nơi có em,nơi anh ra đi và nơi có gió hạ

() () () ()

Thiên Bình tỉnh dậy,mở đôi mắt nhìn xung quanh căn phòng,rồi nhìn xuống người con trai đang ngủ say kể bên giường

Thiên Bình cười nhìn anh,trong anh có vẻ mệt mỏi,chắc hôm qua anh lo lắng

“Em xin lỗi lần sau em không để anh lo như vậy nữa đâu”

Thiên Bình khẽ vuốt gương mặt của Kim Ngưu,nhẹ nhàng sợ anh thức giấc

-Đừng có lợi dụng sờ mó khi anh đang ngủ chứ-Kim Ngưu bất ngờ nằm lấy tay Thiên Bình,mỉm cười nhìn cô

-Anh mệt không? Lên đây nằm này-Thiên Bình cười

-Thôi em ngồi yên cho anh đi,em thấy sao rồi,còn đau lắm không?-Kim Ngưu

-Em bớt đau rồi,hôm qua anh thức khuya lắm đúng không?-Thiên Bình chạm vào chỗ thâm quần dưới mắt Kim Ngưu

-Em bị vậy sao anh ngủ được,lúc này Nhân Mã với Xử Nữ nói ra ngoài mua đồ ăn nên anh ngủ chút-Kim Ngưu vuốt mặt

-Cảm ơn anh-Thiên Bình mỉm cười

-Tự nhiên cảm ơn anh? Em bị ngộ à?-Kim Ngưu cười khó hiểu

-Không,thật mà-Thiên Bình đánh chính

-Sao lại cảm ơn anh-Kim Ngưu nhìn Thiên Bình,thực ra anh biết mà

-Vì anh lo cho em-Thiên Bình

-Sai rồi vì anh yêu em-Kim Ngưu xoa đầu Thiên Bình

-Rộng bao nhiêu?-Thiên Bình cười tinh nghịch

-Tình cảm này không bao giờ đếm được-Kim Ngưu

-Lớn vậy sao?-Thiên Bình cười

-Ừ lớn đến nỗi anh cũng

không biết làm sao để dừng lại-Kim Ngưu gật đầu

Thiên Bình cười rồi hôn Kim Ngưu. Thời gian cứ như ngừng trôi khi hai người yêu nhau trao cho nhau cái hôn không cần thô bạo,mạnh mẽ chỉ cần nhẹ nhàng cũng đủ khiến người ta mê dại

-Này nhóc,hôn còn tệ nên học hỏi ở anh đi-Kim Ngưu vuốt ve gương mặt đang ửng hồng của Thiên Bình

-Tại lần đầu em chủ động mà...mấy lần trước toàn anh-Thiên Bình ôm mặt lấp bắp

-Anh đùa thôi-Kim Ngưu hôn Thiên Bình rồi cười toe toét

Không cần phải nói nhiều rằng em yêu anh hay ngược lại chỉ cần hành động là cũng đủ biết tình cảm này nó là vô giá.

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Xử Nữ và Nhân Mã đang đi mua đồ ăn,họ đi ngang qua một cây cầu họ dừng lại nhìn ra biển.

-Anh ơi?-Nhân Mã khẽ gọi

-Sao?-Xử Nữ ôm Nhân Mã từ phía sau. Anh cuối đầu mỉm cười

-Biển này lớn không anh?-Nhân Mã chỉ ra ngoài biển lớn với những cơn sóng đang xô vào bờ

-Lớn nhưng đối với anh đó là nhỏ-Xử Nữ

-Tại sao lại như vậy?-Nhân Mã khó hiểu

-Vì tình yêu của anh lớn hơn biển nhiều-Xử Nữ hôn lên mái tóc mượt của Nhân Mã

-Thật không?-Nhân Mã

-Em đoán thử xem-Xử Nữ cười ẩn ý

Nhân Mã quay lại đối diện với Xử Nữ,cô nhìn anh

-Anh thích giày đúng không?-Nhân Mã cười nhìn Xử Nữ

-Ừ-Xử Nữ gật đầu

Nhân Mã không nói gì cô nhìn xuống đôi jordan 30 của anh lưỡng lự đôi chút rồi... Nhân Mã bước lên mũi giày của Xử Nữ và hôn anh

-Nếu như vậy anh có giận không?-Nhân Mã bước xuống cười hỏi anh

-Nếu lý do là như vậy thì chắc anh sẽ xem xét-Xử Nữ xoa cằm

-Thích giày hơn em hả?-Nhân Mã chóng nạnh

-Ừ tất nhiên-Xử Nữ gật đầu cái rụp

-Anh...quá đáng-Nhân Mã dậm chân bực tức

-Vậy hồi trước anh thích sách em nhớ em đã hỏi câu này và anh trả lời sao không?-Xử Nữ

-Em nghĩ anh thích sách hơn chứ

-Ừ anh rất thích sách nhưng anh yêu em. Yêu và thích khác nhau không phải em nói vậy sao?

-Em nhớ mà-Nhân Mã cười

-Vậy sao còn giận?-Xử Nữ

-Em muốn biết khi em bướng như vậy thì anh có chịu nổi em không thôi mà-Nhân Mã cười ngây ngô

Xử Nữ nhìn cô rồi cúi xuống hôn lên môi cô rất nhanh rồi ra nhưng đủ vị ngọt giữa cả hai

-Về thôi,Kim Ngưu nó đói rồi,còn xem Thiên Bình tỉnh chưa,tối anh dẫn đi mua giày-Xử Nữ cầm tay Nhân Mã kéo đi

“Thật ra em chỉ cần như vậy là đủ vì tình yêu của anh còn rộng lớn hơn cả biển. Cảm ơn anh!”

() () () ()

-Thiên Yết,tuần sau là lễ cưới của con,con hãy chuẩn bị cho tốt đi-Người đàn ông nhìn vào một cậu con trai đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ

Cậu không trả lời,cũng không hành động gì,chỉ im lặng và nhìn ra ngoài. Bên ngoài đã về đêm khoảng chừng 23h45,không gian đã chìm vào yên lặng nên còn yên lặng hơn với căn phòng tối của Thiên Yết

-Trể rồi,sao anh không ngủ?

Thiên Yết vẫn không trả lời câu hỏi,anh chỉ chăm chăm nhìn ra ngoài

Về phần Hoàng Như cô hiểu vì sao anh như vậy,cô biết vì ai mà anh như vậy nhưng chắc chắn không là vì cô

-Cô ngủ trước đi,lát nữa tôi tự biết ngủ sau-Thiên Yết cất giọng băng lãnh

-Ừm,vậy em đi trước-Hoàng Như trở về phòng mình vừa đi một lúc cô nhớ ra mình để quên đồ ở phòng Thiên Yết nên quay lại thì thấy Thiên Yết đang ngắm một tấm hình của một cô gái và hình như anh đang khóc

Thiên Yết mà cô quen biết hầu như không bao giờ rung động trước ai vậy mà bây giờ anh lại khóc vì cô ấy Hoàng Như lặng người,tim cô đau thắt,tại sao người anh chọn không là cô? Người con gái đó có gì hơn cô chứ?

Cô không phát ra tiếng khóc,Hoàng Như lẳng lặng về phòng chợt cô đi ngang qua phòng của cha Thiên Yết

-Ông làm sao mà thẳng bé chịu kết hôn với Hoàng Như vậy?

-Tôi nói nếu nó không kết hôn với con bé thì tôi sẽ giết Song Ngưu

-Ông à tôi thấy chuyện tình cảm không nên ép buộc,sống không có hạnh phúc thì cũng không vui mà không bền lâu nữa

-Bây giờ có nói tới lui cũng không được gì,với lại nhà bên đó cũng là bạn của mình,hai đứa hứa hôn từ trước làm sao mà rút lại được

-Tôi biết nhưng tôi thấy tội cho con bé thôi vì người Thiên Yết yêu không phải nó,sống cuộc sống vợ chồng không tình yêu khó mà sống

-Từ từ nó cũng quen thôi

Hoàng Như đứng bên ngoài nghe thấy được,thì ra anh chấp nhận cưới cô dễ dàng như vậy là vì cô gái có tên Song Ngư ấy. Trong lòng anh cô không có chỗ đứng nào sao?

Hoàng Như mệt mỏi về phòng. Cuộc tình này chỉ có trao chứ không hề có đáp chắc cô mãi là cái bóng và là người đứng sau cô gái Song Ngư kia. Mãi mãi là vậy

() () () ()

-Song Ngư-Tiếng Cự Giải gọi khi thấy cô cứ ngồi thu mình lại một góc như vậy

-Cự Giải cậu đến lúc nào vậy?-Song Ngư ngược đôi mắt mệt mỏi lên nhìn Cự Giải

-Tớ với Ma Kết mới đến thôi-Cự Giải cười

-Ma Kết đâu?-Song Ngư

-Ở dưới bếp rồi-Cự Giải cười

-Song Tử và Bảo Bình sao rồi? Kim Ngưu,Thiên Bình ra viện chưa? Xử Nữ và Nhân Mã,Bạch Dương,Sư Tử sao rồi?-Song Ngư hỏi một tràng

-Tất cả đều ổn,Song Tử ngày mai là phẫu thuật nên mọi người đang ở cùng cậu ấy-Cự Giải

-Mong là sẽ tốt-Song Ngư cười

-Cậu đấy cũng lo cho mình tốt đi,tiểu tụy lắm rồi có biết không?-Cự Giải nhìn Song Ngư lo lắng

-Tớ ổn mà-Song Ngư cười trừ

-Cậu mà ổn gì chứ,đừng tự hành hạ bản thân mình nữa,làm vậy không có ích gì đâu-Cự Giải đau xót nhìn Song Ngư

-Tớ biết chứ nhưng mà đi trên dây làm sao giữ thăng bằng tốt được,tớ cũng vậy thôi-Ánh mắt Song Ngư bao phủ 1 nỗi buồn vô định

-Ngư Nhi à,cậu đừng làm cho tớ lo nữa-Cự Giải ôm Song Ngư vào lòng

-Cậu tớ muốn gặp Thiên Yết,tớ muốn biết lý do-Song Ngư bật khóc

-Cậu gặp làm gì chứ,chỉ thêm buồn thôi. Lý do gì cũng vậy,cũng là hai người chia tay thôi-Cự Giải

-Nhưng tớ muốn biết-Song Ngư khóc lớn

Cô cứ khóc như vậy,còn Cự Giải vẫn ngồi cạnh nghe cô khóc cho tới khi cô ngủ đi vì mệt

-Tại sao con người luôn phải khổ vì tình như thế?-Cự Giải thở dài đặt Song Ngư nằm ngay ngắn rồi khéo mền cho cô

Cự Giải tắt đèn rồi bước xuống phòng bếp

-Song Ngư sao rồi?-Ma Kết hỏi

-Ngủ rồi,cậu ấy khóc nhiều lắm-Cự Giải thở dài

-Thiên Yết cũng đâu ổn mấy,tự nhốt mình mấy bữa nay-Ma Kết cũng chẳng đỡ mấy gì

-Vậy anh nói với cậu ấy sao rồi?-Cự Giải hỏi

-Anh không nói với nó gì cả nhưng nó dặn đi dặn lại đừng cho Song Ngư biết lý do-Ma Kết

-Cả Song Tử và Thiên Yết đều chọn đóng vai kẻ bạc tình nhưng cuối cùng chẳng biết đi về đâu-Cự Giải cười buồn

-Không vai bạc tình thì còn buồn hơn khi cả 2 biết rằng còn thương nhưng vẫn phải xa. Thà 1 mình biết để người kia quên nhanh sẽ tốt hơn. Cả hai đứa đều nghĩ như vậy-Ma Kết giải thích

-Vậy sao Thiên Yết không huỷ hôn?-Cự Giải nhún mày

-Vì nhà Hoàng Như là bạn rất thân của Thiên Yết với ba nó rất trọng cuộc hôn ước này nên đâu phải huỷ là huỷ. Còn anh và Thiên Nghi đã đồng ý nên cả hai gia đình không có ý kiến-Ma Kết

-Sống vậy không có hạnh phúc-Cự Giải bủi môi

-Ừ,biết chứ nhưng Thiên Yết cũng vì Song Ngư mà,chứ nó mà chịu thua ai bao giờ-Ma Kết cười trừ

-Thôi em đi ngủ đi,khuya rồi ngày mai còn đến bệnh viện với Song Tử nữa-Ma Kết xoa đầu Cự Giải

-Vậy em lên ngủ với Song Ngư để xem cậu ấy sao đã-Cự Giải nói rồi lên lầu

Ma Kết cũng hoà mình vào bóng tối,chỉ có ánh sáng bên ngoài soi vào

-Phải chi mày và Song Ngư đừng gặp nhau thì tốt biết mấy-Ma Kết thở dài

Đêm là lúc bao nỗi đau xuất hiện,con người chỉ biết khóc và im lặng chịu đựng vì đôi lúc con người không chống lại nỗi đau của chính mình

38. Chapter 37: Liệu Chúng Ta Có Thể...?

Bảo Bình ngồi bên giường bệnh của Song Tử,một tiếng nữa là anh sẽ phẫu thuật ghép tim. Một tiếng nữa quyết định cô có mất anh hay là không

-Bảo Bình đừng suy nghĩ nữa,dù thế nào anh cũng bên em mà-Song Tử cười nụ cười không một chút lo lắng vương bận

-Song Tử,em không muốn đây là lần cuối em thấy anh cười-Bảo Bình nắm lấy bàn tay Song Tử,gọng nói đầy nỗi buồn

-Anh biết,anh cũng không muốn đây là lần cuối anh được nắm tay em,nhưng mà có những thứ ông trời sắp đặt chúng ta không thể cãi lại,cứ bình thường đi Bảo Bảo-Song Tử an ủi Bảo Bình như cũng chính là đang an ủi lấy bản thân mình

-Song Tử,anh hứa với em đi là sẽ không sao được không anh?-Bảo Bình càng lo sợ trong lòng cô cứ nóng lên như lửa đốt

-Bảo Bảo anh....

-Anh hứa đi-Bảo Bình bật khóc như sợ sẽ không còn gì để hy vọng

-Ừ,anh hứa...ngoan nào-Song Tử ngồi dậy mỉm cười ôm Bảo Bình vào lòng

Bảo Bình cứ ôm Song Tử mà khóc,cô sợ,sợ lắm nếu ngày mai cô lại ôm anh nhưng anh không cười và ôm lại cô như bây giờ nữa

Bên ngoài mọi người chỉ biết đứng nhìn,lòng ai cũng xót xa vì họ cũng sợ,nỗi sợ mất đi một người bạn tri kỷ và một phần kỷ niệm thiếu vắng.

Bạch Dương bước đến phòng bệnh,mọi người lui ra cho cô ấy vào. Cô bước vào cất giọng run run như cũng sợ tính mạng của chính bản thân mình

-Tối giờ phẫu thuật rồi-Bạch Dương không dám nhìn thẳng vào Song Tử cũng như Bảo Bình

-Tớ biết rồi-Song Tử gật đầu rồi quay sang Bảo Bình

-Sẽ ổn thôi-Song Tử nói rồi cậu được bác sĩ đưa đến phòng phẫu thuật

Tất cả đều theo đến đó,đến khi cánh cửa phòng phẫu thuật khép lại,tất cả mới yên vị chỗ ngồi. Mặt ai cũng căng thẳng,hồi hộp

Thiên Yết,Sư Tử,Xử Nữ,Kim Ngưu và Ma Kết thì không chịu nổi không khí ngột thở này nên đã đi ra ngoài khoa tim. Một phần khác cũng là vì sự khó đối mặt của Yết và Ngư khiến không khí thêm nặng nề. Một phần cũng không muốn chính mình phải bật khóc

Bước ra khỏi khoa tim họ ngồi xuống ghế đá, chầm một điếu thuốc,ngồi đó và theo đuổi suy nghĩ riêng

-Thiên Yết-Sư Tử bất chợt gọi tên cậu

-Sao?

-Có cần phải làm như vậy không?-Sư Tử nhả một làn khói trắng bay lên rồi tan đi

-Tao không biết-Thiên Yết trầm ngâm

-Mày làm vậy được ích gì,sống với Hoàng Như không tình yêu mày nghĩ đi cuộc sống mày sẽ ra sao?-Xử Nữ cười,nụ cười khinh rẻ cuộc sống hôn nhân của bạn mình

-Mày đừng hỏi tao chính tao cũng đang không biết đây. Tao thật thấy nực cười,đỉnh ước quái quỷ gì thế này? Sao tao lại không có điều kiện huỷ hôn như mày chứ Ma Kết?-Thiên Yết cười chính bản thân mình

-Mày hiểu vì sao mà,tao chỉ thấy mày và Song Ngư thật nghiệt duyên thôi-Ma Kết nhếch mép

-Nghiệt duyên sao?-Thiên Yết nói nhỏ

-Đúng là nghiệt duyên-Thiên Yết cười khẩy

-Hôm qua tao và Cự Giải có đến nhà Song Ngư,nó buồn lắm,vật vã như xác sống vậy-Ma Kết rảy tàn thuốc,giọng nói chua xót

-Thiên Yết tao nghĩ mày nên xem lại đi-Kim Ngưu nhìn Thiên Yết

-Tao mệt rồi chả muốn làm gì nữa,rồi nó cũng sẽ biến mất như khói thuốc thôi-Thiên Yết nhìn khói thuốc bay lên

-Nhưng mày không thể so tình cảm với khói thuốc-Kim Ngưu dụi điếu thuốc đi

-Ừ nhưng sẽ mờ đi giống như khi nó bay lên-Thiên Yết cười buồn

Mọi thứ không thể so sánh với khói thuốc nhưng hãy so sánh với điếu thuốc khi dập tắt và khói thuốc khi nó tan vào không trung

(=^ ^=)(=^ ^=)(=^ ^=)

Hoàng Như bước vào phòng Thiên Yết khi anh đã đi. Cô ít khi có cơ hội bước vào phòng anh có cũng chỉ là đứng ngay cửa mà thôi.

Hôm nay cô bước vào đây,cô thấy mình như chìm vào tình yêu giữ anh và cô gái kia,trong phòng anh rất nhiều tấm hình của cô ấy. Anh đặt khắp nơi.

-Cô ấy thật đẹp-Hoàng Như cầm một khung hình lên ngắm nhìn bức ảnh trong đó,mỉm cười chua chát

Cô gái tên Song Ngư có vẻ đẹp hồn nhiên và vô tư,nụ cười ngây thơ,xinh đẹp có lẽ Thiên Yết yêu cô ấy là vì thế.

Hoàng Như ngồi đó một lúc,cô nhìn ra ngoài khung cửa sổ lớn,đôi mắt buồn thắm sâu,bất chợt đôi môi cô mỉm cười

-Mọi thứ nên như vậy-Hoàng Như đứng dậy bước ra ngoài cánh cửa khép lại như chôn nỗi buồn tại đây

() () () ()

Trong phòng phẫu thuật Bạch Dương và các bác sĩ khác đang tập trung ghép tim cho Song Tử

Bạch Dương lo sợ đến nỗi nghe thấy tiếng tim mình đập rõ mạnh và nhanh. Mồ hôi cô đổ ra như tắm, tay run run nhưng vẫn cố giữ chặt những dụng cụ y tế

“Song Tử, cậu phải sống, làm ơn”

Bạch Dương như muốn khóc vì lo sợ. Chưa bao giờ cô thấy lo sợ như lúc này cả. Trong đầu cô nghĩ đến Bảo Bình nếu Song Tử không qua khỏi cô biết ăn nói sao với cậu ấy?

Tiếng máy đo nhịp tim bỗng nhiên báo hiệu tim yếu

-MAU TRỢ TIM GẤP ĐI, NHANH LÊN-Bạch Dương hét lên tất cả y tá nhanh chóng trợ tim cho Song Tử

“Này đừng đùa, cậu sẽ sống đúng không?”

Bạch Dương cố gắng tập trung cao độ với hy vọng mọi chuyện sẽ ổn

Bên ngoài không khí nặng nề cũng không kém gì bên trong. Từng người cứ đi đi lại lại, đứng ngồi không yên, lâu lâu lại đến bên cửa sổ nhìn vào trong xem tình hình

Nhưng Bảo Bình vẫn là người chịu sức ép lớn nhất với nỗi lo lắng dày vò tâm trí cô. Nhịp tim cô đập mạnh chóc chóc lại thất lại.

Bảo Bình sợ đến nỗi khóc không được chỉ biết cắn chặt môi như sang sè nỗi đau của trái tim

-Bảo Bảo sẽ ổn thôi mà-Nhân Mã an ủi Bảo Bình

-Bình tĩnh đi Bảo Bình, cậu phải tin Song Tử chứ-Song Ngư nở nụ cười trấn an

-Còn 20' nữa, cố lên Bảo Bình-Cự Giải nhìn đồng hồ rồi nhìn Bảo Bình sắc mặt ngày càng xanh

-Bảo Bình, ổn thôi, ổn thôi mà-Thiên Bình ôm Bảo Bình vào lòng chính cô cũng đang khóc. Cô không chịu nổi khi thấy cảnh này, thực sự cô cũng lo lắng nếu Song Tử xảy ra chuyện thì Bảo Bình sẽ ra sao?

Chờ đợi

Hy vọng mong manh

Lo lắng

Hồi hộp

Mọi chuyện sẽ ổn chứ?

1 tiếng đã trôi qua

Mọi thứ ngày càng căng thẳng khi thời gian Song Tử phẫu thuật sắp kết thúc.

Tất cả hồi hộp khi cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra. Người ta đẩy một chàng trai nằm trên giường ra.

Bạch Dương cũng bước ra, trong mắt cô vẫn còn xanh và mồ hôi vẫn còn đổ ướt cả gương mặt

-Song Tử sao rồi?-Bảo Bình là người chạy đến đầu tiên, ánh mắt lo sợ, đôi tay run run đan vào nhau

-Cậu ấy....

39. Chapter 38: Một Lần Nữa

-Cậu ấy...-Bạch Dương ngập ngừng,anh mắt cuối xuống

-Sao hả?-Bảo Bình bấu chặt vào cánh tay Bạch Dương

Bất giác Bạch Dương nở một nụ cười ngược lên

-An toàn

Câu nói của Bạch Dương khiến cả đám vui mừng không nói nên lời,cảm thấy lòng nhẹ hẫng đi như vừa trút được tảng đá trên lưng vậy

-Cậu ấy đang hồi sức nên hiện tại chưa gặp được,khi nào xong tớ sẽ nói với các cậu-Bạch Dương cười vui nhìn mọi người. Cô cũng thấy nhẹ lòng nhưng tim vẫn còn đập mạnh khi nhớ đến giây phút tim Song Tử bỗng yếu đi,lúc đó cô tưởng như không còn gì nữa.

-Các cậu đói chưa?-Kim Ngưu như đánh vào tâm lý của mọi người

-Rất đói và cậu đi mua đồ ăn đi-Xử Nữ như được dây sẵn chỉ cần bắt vào đài thổi

-C...cái gì?-Kim Ngưu mặt dài ra,bủ môi

-Ai khơi trước thì đi-Xử Nữ vỗ vai

-Cậu lười thì nói đại đi,đi thì đi-Kim Ngưu hất tay Xử Nữ ra,rồi quay lưng đi xuống canteen

-Tớ phải đi xem cậu ấy sao rồi,các cậu vào phòng tớ ăn và đợi trong đó đi-Bạch Dương cười rồi đưa họ đến phòng của mình xong rồi mới đi lên chỗ hồi sức

Bạch Dương sau khi kiểm tra mọi thứ cho Song Tử thì bước ra ngoài,không quên dặn dò mấy cô y tá chăm sóc cẩn thận cho Song Tử. Vừa quay ra cô đã thấy anh ngồi đó từ lúc nào,có hơi giật mình vì chẳng biết anh đi theo mình từ lúc nào

-Anh không ăn sao?

Bạch Dương bước đến chỗ Sư Tử đang ngồi

-Anh đợi em ăn cùng-Sư Tử vẫn giọng nói lạnh nhưng có sự ấm áp

-Mà anh xuống đây chi vậy?

-Đơn giản là xem trong bệnh viện này em nổi bao nhiêu thôi

-Ý là sao đây?

-Sao là sao? Em có thể nhìn mà,có cần full HD luôn không?

Bạch Dương sau khi nghe giọng điệu có hơi hướng khó chịu của Sư Tử thì đảo mắt một vòng,đúng là có rất nhiều bác sĩ nam nhìn cô

-Thì người ta gặp thì nhìn chào thôi mà

-Cười chi cười miết thế?

-Ồ thì tại người ta thích,anh khó quá à

-Khó nào giờ rồi

-Bớt khó đi,khó mau già lắm

-Kệ tôi

Bạch Dương nhìn thái độ trẻ con của Sư Tử mà bật cười. Anh luôn như một người đàn ông trưởng thành và phúc hắc nhưng bên trong vẫn ẩn chứa tính trẻ con của ngày nào

-Thôi mà,đi ăn em đói lắm rồi-Bạch Dương kéo tay Sư Tử ra khỏi khu hồi sức

Hình ảnh cô mỉm cười với anh đã lọt vào mắt một người và người đó dừng như đã hiểu ra một điều
“Có cố gắng thì mãi cũng là số 0”

(= ^ ^ =)(= ^ ^ =)(= ^ ^ =)

Kim Ngưu người có trách nhiệm đi mua đồ ăn cho mọi người đang ngồi dài cổ chờ người ta làm xong

-Anh mệt không?-Giọng nói cùng vòng tay ôm lấy anh ấm áp

-Không-Kim Ngưu xoa đầu cô

-Em mua nước anh uống nhá-Cô cười vui vẻ

-Anh mua rồi,đang chờ người ta làm thôi,em xuống đây làm gì đây?

-Thì sợ anh chết chỗ nào rồi

-Hay quá ha,tôi chết thì cô đừng có khóc bù lu bù loa lên

-Này nhá ứ thèm khóc nhá

-Ồ rồi

-Này mới nói chút giận rồi hả?

-Không phải con nít hử cái giận đâu

-Mà anh ơi,theo anh thì hạnh phúc là gì?

-Là những gì mình được làm và có những gì mình yêu quý nhất

-Vậy anh yêu quý nhất là cái gì?

-Là em

-Thật không? Em dễ tin lắm á nha

-Thật mà,lừa em anh đâu được gì còn tốn tiền làm đám cưới rồi thêm chặt nhà vì có em nữa chứ có được gì đâu

-Ai thèm cưới anh chứ?

-Thế em ngon kiểm xem có ai yêu em như anh không chứ?

-Tất nhiên là không rồi,kiểm đâu ra người đủ trình chọc phá em như anh

-Bối vậy phải biết trân trọng những gì mình đang có

-Nói gì cũng nói được,em bí lý với anh rồi

-Không phải là bí lý vì em còn nhẹ trình qua thôi

-Bỏ đi,cãi với anh tới sáng mai chưa xong

-Em có cửa cãi được tới sáng mai à? Đánh giá mình cao quá rồi cô gái

-Anh...không thèm nói nữa

-Không nói nữa thì thôi,anh đi lấy đồ ăn đây

-Em phụ với

-Chứ em ngồi yên được à?

-Anh người ta phụ còn nói giọng đó nữa

-Nói sự thật mà

Cả hai cứ cãi qua cãi lại như con nít khiến người khác phải bật cười và thấy vui. Có những cái nhỏ nhặt nơi mình,của riêng mình nhưng lại mang đến niềm vui cho người khác một cách âm thầm

(= ^ ^=)(= ^ ^=)(= ^ ^=)

Cự Giải đi vòng vòng trong bệnh viện. Cô đi đến khoa nhi nơi dành cho trẻ em.

Cự Giải nhìn những đứa con nít chơi đùa còn nhau bằng những trò chơi trong bệnh viện, hoặc tụ thành nhóm chơi với nhau

Cự Giải thấy chúng thật hồn nhiên, chẳng cần lo nghĩ gì, có khi trong đó có đứa mắc bệnh nặng nhưng vẫn vô tư cười giòn không cần lo ngày mai mình sẽ ra sao

-Có lẽ em thích trẻ con quá

-Ma Kết...anh đến khi nào vậy?-Cự Giải giật mình

-Lâu rồi

-Anh nhìn tụi nó dễ thương quá ha

-Ừ, trẻ con mà nhóc nào chả dễ thương nhưng mà chỉ cần lớn lên thì sự hồn nhiên sẽ biến mất

-Vì cuộc sống có quá nhiều thứ phải lo nghĩ, có lúc muốn quay lại tuổi lên 5 chỉ biết chơi và cười thôi, quây hết mình chẳng lo ai trách cứ

-Đó là những ước mơ của người lớn còn tụi nhỏ lại ước sẽ lớn nhanh để làm những gì mình thích nhưng tới đó nó lại thấy hối tiếc

-Tự nhiên em muốn có một đứa con để chăm sóc, dạy dỗ nó tới khi nó đủ tuổi đi vững trên cuộc sống

-Em muốn khi nào có?

-Năm sau

-Vậy cuối năm nay anh cho

-Thật không?

-Ừ thì em thích thì anh chiều thôi, anh dễ mà

-Cơ mà dễ với ai nữa là em thiếu anh đó, bắt chấp không có hàng xài luôn

-Biết rồi, anh có mình em đủ mệt lắm rồi

-Ý anh là em trẻ con ấy hả?

-Thông minh

-Em đánh anh bây giờ

-Nếu em có khả năng thì đánh đi, tới đâu thì tới

-Anh...

-Anh làm sao?

-Sao trắng gì chứ

-Bao nhiêu lâu em vẫn không cãi lại anh nổi một lần

-Em không thích cãi thôi

-Ồ mà cho dù có thích cũng không có cơ hội đâu

-Không cãi với anh nữa

-Ai muốn em cãi đâu tự em khơi trước ấy chứ

-Đi về

Cự Giải nói rồi kéo Ma Kết đi về phòng Bạch Dương chứ không đứng đây một hồi con nít nó không dám có bồ sau này thì hỏng một thế hệ

40. Chapter 39: Duyên?

Xử Nữ tản bộ vòng quanh bệnh viện, anh đi với điều thuốc hút dở trên tay. Có lẽ hôm nay Xử Nữ đã hút nhiều, thường ít khi anh đung vào thuốc nhưng có lẽ hôm nay vì căng thẳng và suy nghĩ đủ chuyện nên Xử Nữ hút hơi nhiều.

Trầm lặng nhả làn khói thuốc trắng bay lên và tan vào không trung thật nhẹ nhàng nhưng cũng rất nhanh.

-Anh hút nhiều quá đó-Nhân Mã bước tới trên tay cầm hai lon nước ngọt

-Anh biết-Xử Nữ gạt đầu

-Vậy sao? Có chuyện gì với anh à?

-Không hẳn đâu

-Vậy chứ sao?

-Chỉ là anh suy nghĩ vào chuyện thôi

-Chuyện gì mà khiến anh hút nhiều vậy?

-Anh thử nghĩ nếu như hôm đó cô ta không chịu khai ra thì em có tin anh không? Và em có chấp nhận hẳn ta không?

-Anh vẫn còn nghĩ về nó sao?-Nhân Mã nhìn Xử Nữ

Anh ít khi nghĩ nhiều về chuyện đã qua nhưng hôm nay anh đã nghĩ thật nhiều về chuyện đó, thật tình Nhân Mã cũng không biết trả lời làm sao

-Không phải anh thù lâu nhớ dai chỉ là nếu trường hợp như vậy thôi-Cười trừ

-Em cũng không biết, vì lúc đó cảm xúc chi phối con người mặc dù em đã nói là em sẽ luôn tin anh. Nhưng nếu trường hợp là vậy thì chắc là em cần thời gian để bình tĩnh trở lại-Nhân Mã đứng dậy bước đến chỗ Xử Nữ, cô ôm anh vào lòng, khẽ vuốt mái tóc xám khói của anh

-Thời gian cũng có thể làm thay đổi tất cả, nói đi nói lại cũng là duyên-Xử Nữ kéo Nhân Mã vào lòng, ôm chặt thân ảnh nhỏ bé mà anh yêu thương

Ngoài trời, từng đợt gió trước khi mưa thổi mạnh đến nổi cách một bức tường vẫn cảm thấy lạnh. Đôi lúc tự hỏi là do cảm giác hay là thực tại?

Nhân Mã và Xử Nữ im lặng theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

Con người đến với nhau vì duyên, yêu nhau vì nợ nhưng hết duyên lẫn nợ thì sẽ xa nhau. Có lẽ cô và anh còn duyên sâu nợ lớn nên vẫn còn bên nhau mặc dù gặp nhiều chuyện không hay.

Nhân Mã thiếp ngủ trong lòng anh từ lúc nào, đôi mắt nhắm hờ, mái tóc vàng chanh xoa dài trên tay anh. Phút chốc nhìn tất cả càng khiến Xử Nữ không muốn mất cô. Không vì cô đẹp, vì thể xác chỉ là vì yêu và duyên còn mà thôi.

Mưa cũng trút xuống mặt đường trắng xóa nhưng không có nghĩa sẽ xóa đi yêu thương hay nỗi buồn của mình

“Kiếp này như vậy với anh là quá đủ”

(_)(_)(_)

Song Tử tỉnh dậy trong phòng hồi sức, Song Tử mệt mỏi nhìn xung quanh

-Còn sống sao?-Song Tử nở nụ cười khế

-Tỉnh rồi hả?-Bạch Dương bước ra từ phòng thuốc

-Cảm ơn cậu-Song Tử cười

-Cậu làm tớ sợ mấy lần,tim cứ tự nhiên yếu nhịp may mắn là cậu qua khỏi-Bạch Dương

-Vậy là số tớ cũng lớn quá đấy,mà Bảo Bình đâu rồi?-Song Tử nhắc đến Bảo Bình

-Cậu ấy ở phòng của tớ còn đây chỉ là phòng hồi sức thôi,cậu đợi một lát tớ sẽ đưa cậu ấy tới đây

-Cảm ơn cậu

Vừa nghe tin Song Tử đã tỉnh lại Bảo Bình nhanh chóng cùng Bạch Dương đến phòng hồi sức

-Song Tử-Bảo Bình như chưa tin vào mắt mình,mọi thứ như dừng lại khi anh nhìn cô và cười

-Chào buổi tối Bảo Bảo-Song Tử nở nụ cười đặc trưng

Bảo Bình cười nhưng nước mắt lại rơi,cô chạy đến ôm lấy anh thật chặt cho thoải nỗi lo sợ,nhớ thương bao lâu nay mà cô và anh phải chịu đựng

-Ngoan nào,đừng khóc-Song Tử vuốt mái tóc đen mềm mượt của cô

-Song Song...-Bảo Bình khóc gọi tên anh

Còn anh chỉ ngồi để cho cô khóc,khẽ dỗi dành bằng hành động cho tới khi cô bình tĩnh lại

-Khi nào xuất viện anh sẽ đưa em đi chơi chịu không?-Song Tử cười

-Anh mới ra viện thì đừng có đi lung tung chứ

-Anh đi với em chứ có đi một mình đâu

-Rồi lỡ có chuyện gì rồi sao?

-Em lo

-Tất nhiên là em sẽ lo cho anh nhưng em muốn anh khỏe hẳn cơ

-Được rồi,nhưng anh vẫn sẽ đưa em đi,vì sắp tới công ty cũng nhiều việc anh sợ sẽ không có thời gian cho em nữa

-Không sao đâu mà,anh cứ lo công việc đi,khi nào xong rồi lo bù cho em

-Sao em ngoan đột xuất vậy?

-Em ngoan nào giờ rồi

-Hồi ấy anh ôn thi mà còn nản nặc đòi đi chơi mà,sao bây giờ ngoan quá vậy hả? Hay hôm nay trời mưa?

-Anh thôi nha,em lớn rồi mà

-Giờ thôi,anh hiểu mà,ngoan,anh sẽ cố gắng dành nhiều thời gian cho em,bé con

-Thương mày ghê á,Song Tử

-Ồ tao cũng thương mày nhưng mày hỗn quá rồi đấy

-Lâu lâu trở lại xưng hô thôi mà

-Tự dưng thấy thương em

-Tất nhiên là anh phải thương em rồi

-Biết tại sao nói vậy không? Sao mặt tự hào quá vậy?

-Tại sao?

-Tại em khùng quá nên anh sợ người ta khổ nên anh phải vì thiên hạ nên phải xả thân yêu em

-Anh...anh quá đáng,đồ song long,em cho anh chết

Cả hai cứ cười đùa như thời cấp 3 nhưng có lẽ bây giờ họ đã trưởng thành hơn và có suy nghĩ chín chắn, hơn hết cả hai đều biết chờ đợi và hy vọng vào nhau.

(ố ố)(ố ố)(ố ố)

-Con thực sự muốn như vậy sao?

-Vâng con quyết định rồi,tất cả cũng vì cả hai,con không muốn sống với nhau miễn cưỡng vì người khác

-Nhưng không phải con yêu nó sao?

-Đúng,con yêu anh ấy nhưng hạnh phúc của con là thấy anh ấy hạnh phúc chứ không phải ép buộc người khác là của mình để rồi sống trong dằn vặt

-Ừm,ta hiểu con,tuỳ con quyết định,ta không có ý kiến,con đã lớn nên hãy tự quyết định cho chính cuộc sống của mình

-Con cảm ơn cha

“Tất cả kết thúc là nên trở về nơi bắt đầu của nó. Nơi mà nó thuộc về để bắt đầu và kết thúc”

() () () ()

Song Ngư ngồi trong phòng làm việc,ánh mặt đượm buồn nhìn ra ngoài cửa sổ,hôm nay nắng thật dịu nhưng sao nó cứ có gì đó thật buồn và âu sầu,hay nó đang buồn cùng cô?

-Song Ngư,em vẫn chưa nguôi buồn sao?-Lâm Kiệt bước vào

-Anh đừng lo em không sao-Song Ngư nở nụ cười trừ

-Thực sao? Em nói đôi dở tệ-Lâm Kiệt

-Chẳng gì là mãi mãi buồn cũng sẽ qua-Song Ngư nói vậy nhưng trong thâm tâm cô biết rằng cái buồn này sẽ đeo bám cuộc sống cô mãi mãi

-Sao em không bắt đầu một cuộc sống mới chứ?-Lâm Kiệt

“Cuộc sống mới sao? Nó đây có đơn giản”

-Anh có biết một cái cây chuyển từ mùa đông sang xuân như thế nào không? Nó cũng phải có 1 quá trình biến đổi,thì em cũng vậy cuộc sống mới nói ra đơn giản lắm nhưng làm không bao giờ dễ như nói-Song Ngư cười trừ

-Anh không hiểu tại sao em cứ nhất nhất phải yêu hấn?-Lâm Kiệt

-Yêu không lý do,yêu là sự khó hiểu mà con người tạo ra trong tâm trí mình,chính em còn không hiểu tại sao em lại yêu anh ấy như vậy-Song Ngư rũ đôi mắt buồn xuống. Màu đồng tử xanh lục như sống động khi nó chứa đựng nỗi buồn và nước mắt

Lâm Kiệt chỉ biết nhìn Song Ngư mà đau xót,tại sao cô không nghĩ đến anh? Tại sao luôn nghĩ về Thiên Yết? Anh thua hấn sao?

Từ xa có một người con gái đứng nhìn hai người,cô nở nụ cười buồn

“Sau những gì em làm cho anh thì em vẫn chỉ là kẻ đơn phương ngu ngốc và anh cũng vậy. Tất cả chỉ là số không tròn trĩnh.”

Quay đi để chôn giấu nước mắt của mỗi người. Im lặng để âm thầm chịu đựng nỗi đau đang dấy lên trong lòng mỗi người.

41. Chapter 40: Ích Kỷ Vì Yêu Sao?

Xử Nữ rời công ty sau một ngày làm việc. Anh háo hức trở về cùng Nhân Mã, nhưng bất chợt anh thấy một bóng đen thấp thoáng. Lúc ấy Xử Nữ có linh cảm chẳng lành.

Xử Nữ bước đến góc tối đó

-Viên Hàn-Xử Nữ cất giọng gọi tên người đó

Viên Hàn không trả lời chỉ bước ra

-Muốn gì?-Xử Nữ cứng cổ ở từng chữ

-Muốn giết mày-Viên Hàn đánh thép

-Mày làm vậy được gì?-Xử Nữ nhếch mép

-Chả được gì nhưng tao được giết chết mày-Viên Hàn găng

Xử Nữ nắm chặt lòng bàn tay sẵn sàng ứng phó trong bất cứ trường hợp nào nhưng không biết vì sao lòng anh nóng như lửa

Ánh mắt hổ phách của Xử Nữ đánh lại cùng lúc Viên Hàn lao đến

Giữ Xử Nữ và Viên Hàn như hai loài vật hoang dại lao vào cắn xé nhau.

Bất chợt khi Viên Hàn định phóng lén dao, Xử Nữ biết nhưng anh không thể ngờ rằng...

Thân ảnh ấy...ngã xuống...máu..

-Nhân Mã, em sao lại.../ vì em không muốn...không muốn...anh...bị...đau-Cô cắt ngang lời anh bằng giọng hờn

-Đồ ngốc này, anh có thể tự lo mà-Xử Nữ nghiêng răng nhìn Nhân Mã

-Đừng...lo...em...ổn-Nhân Mã cười. Tất nhiên cô là FBI thì vết thương này thấm vào đâu

-Ngốc, em sẽ mất máu-Xử Nữ bế Nhân Mã lên quay sang Viên Hàn

-Tao sẽ cho mày trả cái giá này-Xử Nữ nói rồi quay đi

Viên Hàn đứng nhìn Nhân Mã được Xử Nữ đưa vào xe. Xe lăn bánh và chạy rất nhanh. Anh thần thờ chính anh đã đâm người anh yêu sao? Vì quá ích kỷ và mù quáng nên anh đã làm chuyện ngu ngốc này. Đáng ra anh phải hiểu Nhân Mã mãi là của Xử Nữ không phải của Viên Hàn anh. Mãi mãi

Bóng đêm bao trùm lấy người con trai đang đầy ân hận về tội lỗi của mình chỉ vì ích kỷ khi yêu một người không thuộc về mình.

(_)(_)(_)

Ma Kết bước đến một nơi vắng, một người con trai bước ra đối diện với anh

-Hẹn tôi ra đây có gì không?-Ma Kết cất giọng nói lạnh lùng lên

-Tôi muốn anh trả Cự Giải

-Cự Giải chưa từng là của cậu-Ma Kết nhếch mép

-Nếu không có cậu thì Cự Giải sẽ yêu tôi

-Hàn Vũ cậu nghĩ không có tôi Cự Giải sẽ yêu cậu sao? Cậu ảo dữ ha, không có tôi thì có người khác trên đời này đàn ông không thiếu-Ma Kết

Hàn Vũ như đã đến tận độ của sự hờn ghen cậu lao vào Ma Kết

-Hàn Vũ, cậu chỉ là một kẻ đứng sau tôi thôi-Ma Kết bắt lấy cánh tay Hàn Vũ bẻ ngược ra sau

-Đã là tình yêu thì đó là lỗi do cậu yêu Cự Giải còn tôi và cô ấy không có lỗi nên nhớ kỹ điều đó-Ma Kết hút Hàn Vũ ra rồi bước đi

Hàn Vũ gượng dậy,nắm lấy cánh tay đau nhức của mình. Cậu cười một nụ cười buồn của kẻ thức bại ngủ ngốc.

Tình yêu không ai có lỗi cả,lỗi là duyên không nợ không và lỗi là mình yêu người không duyên không nợ.

(- -)(- -)(- -)(- -)

Thiên Yết bước tới một khoảng sân trống,có một cậu trai đứng chờ anh.

-Cậu là Thiên Yết?

-Ừ

-Cậu là người làm Song Ngư đau khổ sao?

-Cậu biết gì mà dám nói-Thiên Yết nghiêng răng

-Chứ làm sao mới nói vậy hả? Cậu khiến Song Ngư khóc rất nhiều cậu biết không?-Lâm Kiệt gầm lên

-Cậu không có quyền can vào chuyện của tôi-Thiên Yết

Lâm Kiệt nóng giận lao vào Thiên Yết cả hai đánh nhau chỉ vì một người con gái... Nhưng người con gái đó thì sao?

() () () ()

Song Ngư đang đi thì gặp một người con gái đáng xinh đẹp

-Cô là Song Ngư?

-Vâng là tôi cô là...-Song Ngư ngơ ngác nhìn cô ấy

-Tôi là Hoàng Như vợ sắp cưới của Thiên Yết,tôi nói chuyện với cô được không?-Hoàng Như

-Được-Song Ngư gật đầu

(ố ố)(ố ố)(ố ố)

-Buông ra-Thiên Yết bóp lấy cổ Lâm Kiệt đẩy ra

Cả hai cứ đánh không ngừng nghỉ vì gì?

(ւ) (ւ) (ւ)

Song Ngư và Hoàng Như bước vào một quán cafe gần đó

-Cô gặp tôi có chuyện gì?-Song Ngư

-Song Ngư,tôi muốn trả Thiên Yết lại cho cô-Hoàng Như đan hai tay vào nhau,ánh mắt tím đượm buồn tựa một bức hoạ

-Ý cô là sao?-Song Ngư

-Thiên Yết chia tay cô vì không muốn cô bị thương,Thiên Yết đồng ý lấy tôi cũng vì cô. Nhưng tôi biết sống không tình yêu sẽ không bao giờ sống cùng được nên tôi muốn trả anh ấy về với người anh ấy yêu-Hoàng Như

Hoàng Như nói rồi chào đi ra khỏi quán. Song Ngư cũng bước đi

Trong lòng cô dưng lên rất nhiều cảm xúc...

Cô đi ngang qua khoảng sân cô và Thiên Yết thường đến. Cô thấy Thiên Yết và Lâm Kiệt đang đánh nhau

-DỪNG LẠI ĐI-Song Ngư tách hai người ra

-Song Ngư-Cả hai ngạc nhiên khi thấy cô

-Thiên Yết không có lỗi Hoàng Như đã nói cho em biết hết rồi-Song Ngư

-Thiên Yết vì em hết,anh không được đánh anh ấy dù thế nào đi nữa-Song Ngư

Lâm Kiệt như khựng lại đến bây giờ cô vẫn yêu Thiên Yết,những gì anh làm cho cô chẳng là gì sao?

Lâm Kiệt không nói gì chỉ lặng lẽ quay đi

Thiên Yết cũng không nói gì,anh chỉ thở dài

-Thiên Yết...-Song Ngư khẽ gọi tên anh

Thiên Yết không trả lời,anh chỉ nhìn cô,từng đợt gió thổi qua như khiến thời gian ngừng trôi

-Tại sao anh không nói với em?-Song Ngư nhìn anh,đôi mắt cô chảy ra thứ chất lỏng ấm nóng

-Vì anh không muốn em biết rằng yêu mà không tới được nó buồn cỡ nào-Thiên Yết ôm Song Ngư vào lòng

-Tại sao anh luôn chịu đựng tất cả một mình chứ?-Song Ngư ôm chặt Thiên Yết cô khóc trong lòng anh

-Anh xin lỗi em-Thiên Yết hôn lên đôi môi mềm mại của Song Ngư

Cả hai như đã trải qua một sóng gió dài để trở về bên nhau. Song gió không hề biết kết quả ra sao nhưng có lẽ nếu còn yêu thì còn về.

42. Chapter 41: Đừng Tự Ý Nữa!

Nhân Mã được Xử Nữ đưa vào bệnh viện ngay sau đó.

-Cũng may là kiếp nên Nhân Mã không bị mất quá nhiều máu-Bạch Dương thở dài

-Cũng do đó-Xử Nữ ngã người ra sau

-Cậu không có lỗi đừng tự trách nếu là đó cũng sẽ trở tay không kịp với lại Nhân Mã không sao cậu đừng lo-Bạch Dương cười an ủi

Xử Nữ chỉ thở dài như một lời đáp lại chán nản.

-Bạch Dương có người cần cấp cứu-Một bác sĩ có vẻ đứng tuổi vào gọi

-Vâng cháu ra ngay-Bạch Dương cười rồi quay sang Xử Nữ-Trông Nhân Mã cẩn thận,tớ đi đây,gặp cậu sau

Bạch Dương bước ra,Xử Nữ đứng dậy tắt đèn và kéo rèm cửa sổ ra. Ánh đèn bên ngoài chiếu vào mờ ảo,tê nhạt nhưng không hiểu vì sao cậu lại thích cái thứ ánh sáng ấy nữa.

Bước đến giường Nhân Mã,cậu vuốt mái tóc vàng chanh mềm mại của cô,nhẹ hôn lên trán âu yếm đầy yêu thương.

-Này ngốc,sau này đừng tự làm đau mình nữa,anh không muốn thấy em bị như vậy đâu. Thà là anh bị còn vui hơn đây

Xử Nữ cười khỏ,đôi mắt hướng ra cửa sổ,bầu trời đêm nay thanh tĩnh,yên bình đến lạ thường. Xử Nữ nhắm mắt nhìn một lát rồi chìm vào giấc ngủ,anh đâu hay biết người con gái ấy đã tỉnh từ lúc nào. Khẽ ngồi dậy tránh để anh thức giấc. Cô nhìn vào gương mặt đang say ngủ của anh thầm mỉm cười

“Chỉ cần anh ổn thì như thế nào em cũng chịu được”

(=^ ^)=(=^ ^)=(=^ ^=)

Song Tử ngồi trong phòng làm việc,anh đang tập trung làm công việc của một chủ tịch trẻ tuổi.

-Mới xuất viện mà anh đã làm việc rồi sao?-Bảo Bình đến từ lúc nào

-A,anh làm cho xong,em đến lúc nào vậy? Công việc tốt không?-Song Tử cười tươi

-Em làm xong việc thì chạy qua đây coi anh có đói không để em đi mua cho anh ăn-Bảo Bình đi ra sau ghế rồi vòng tay ôm Song Tử

-Anh không thích ăn ngoài,anh thích ăn đồ em nấu thôi-Song Tử

-Vậy lát nữa về nhà em nấu cho anh ăn-Bảo Bình cười

Song Tử gạt đầu rồi quay lại với công việc của mình nhưng tốc độ làm có vẻ nhanh hơn có lẽ anh đang trông ngóng món ăn do Bảo Bình làm. Đã lâu rồi có nhiều món anh chưa được thưởng thức lại.

Bảo Bình đứng nhìn anh làm,chốc chốc cô lại mỉm cười,hình như cô cười vì hạnh phúc. Cô cứ tưởng sẽ phải mất anh mãi chứ nhưng ông trời hình như không nhẫn tâm làm điều đó với cả hai thì phải.

((() =)) ((() =))

Bạch Dương sau khi phẫu thuật xong cho bệnh nhân thì cô bước ra với trạng thái bơ phờ mệt mỏi,cô đã làm quá nhiều trong ngày hôm nay chắc mau già sớm.

Bạch Dương bước vào phòng thấy Xử Nữ đã ngủ,Nhân Mã vẫn tốt nên cô đóng cửa để cả hai nghỉ ngơi.

Bạch Dương bước lên sân thượng nơi mà cô yêu thích nhất bệnh viện ngoài nhà xác thì đây là thiên đường. Bạch Dương ngồi xuống đưa mắt lên nhìn bầu trời đêm

Đêm về bầu trời tĩnh lặng,đẹp đẽ khiến cho tâm hồn cảm thấy nhẹ đi dù cho ban sáng có nặng nhọc đến đâu nhưng có đôi lúc đêm cũng là sự giải tỏa của nước mắt...

-Em lại lên đây sao?

Anh bước tới cô,ngồi xuống cạnh,cùng hướng mắt lên bầu trời

-Em làm xong nên muốn lên đây thôi-Bạch Dương cười

-Em là một người nội tâm rất nhiều tâm sự đúng không?-Anh vuốt mái tóc cô âu yếm

-Sao anh lại nói vậy?-Bạch Dương nghiêng đầu nhìn anh

-Vì ai thích bầu trời đêm đều như vậy

-Vậy anh có muốn sang sẻ với em không?

-Thì anh nói vậy cũng là ý muốn thế mà

Anh cười nụ cười thoải mái,ngốc nghếch của một tên con trai trưởng thành

-Nỗi buồn của em toàn về anh thôi-Bạch Dương cười nhìn lên bầu trời

-Anh làm em buồn nhiều lắm sao?-Anh nhìn cô khẽ nhún mày

-Không phải,chỉ là lúc trước chúng ta chưa hiểu nhau thôi

-Ừ

Không gian yên tĩnh,chỉ còn có tiếng gió thổi qua. Hai con người một suy nghĩ,một tình yêu và một niềm đau.

Tất cả cũng qua nhưng sau đó tình yêu lớn hơn hay là chia xa?

Cho em câu trả lời mà đi? Rằng chúng ta đã hiểu nhau hơn chưa? Hay chỉ là sự nhất thời yêu thương?

Em sợ ngày mai thức giấc không có anh. Em sợ cảm giác cô đơn đau thất từng cơn.

Em à,bầu trời này rộng và cao thì tình yêu của anh dành cho em cũng vậy nhưng em có biết không?

Giữ chúng ta có như bầu trời ấy không? Về đêm nhưng vẫn có vì sao thấp sáng thì tình yêu sáng gió có vượt qua?

Đừng tự ý rời xa anh vì anh cần em...

Đêm lạnh và ta yêu nhau,dành cả tuổi thanh xuân và cuộc đời cho nhau...

(- -)(- -)(- -)(- -)

Cự Giải đang viết tiếp cuốn tiểu thuyết của mình. Bên ngoài trời mưa nhưng không lớn chỉ nhẹ nhàng. Bất chợt cô liên tưởng đến anh và cô...

“Trong cơn mưa nhẹ có gió lớn như tình yêu của anh và em đến nhẹ nhàng trong sóng gió”

Cự Giải tập trung viết cho xong chương thứ 8. Chương này có vẻ đã làm cô hao tổn sức.

Cự Giải viết đến tận 11:40 mới xong,đóng laptop lại cô khẽ vươn người ra sau.

-Bạch Dương chắc hôm nay không về rồi-Cự Giải mệt nhìn giờ trên màn hình điện thoại,chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ

Chợt điện thoại cô rung lên

“Xuống mở cửa!”

Tin nhắn từ Ma Kết,Cự Giải lập tức chạy xuống

-Chào anh,sao lại đi khuya thế này?-Cự Giải nhú mày hỏi

-Anh biết hôm nay Bạch Dương trực đêm và em ngoài làm bánh ngọt thì nấu nướng đỡ tẻ mà còn lười ra ngoài ăn với lại giờ này cũng khuya rồi nên anh nấu cơm mang sang cho ăn đây-Ma Kết xoa đầu Cự Giải

Cự Giải mỉm cười nhìn anh. Sau khi Ma Kết vào nhà thì cả hai ngồi xuống bàn và ăn những món ăn Ma Kết nấu. Món ăn anh nấu rất ngon,từng mùi vị khiến người khác chỉ muốn ăn thêm thôi.

Ăn xong thì Ma Kết rửa chén còn Cự Giải thì đứng kế bên hỏi hang anh

-Anh đi làm mệt lắm rồi sao còn lo cho em nữa?-Cự Giải thương Ma Kết khi thấy mắt anh thâm quầng đi

-Anh không sao,lo cho em thì anh còn lo cả đời chứ có phải riêng bây giờ đâu-Ma Kết cười

Từng lời nói của anh như ăn sâu vào tâm trí và trái tim của Cự Giải. Anh trầm lặng và nhẹ nhàng tựa hồ nước lạnh nhưng càng sâu thì lại càng ấm áp. Anh không nói nhiều rằng anh yêu em hay anh thương em mà anh chỉ cần hành động thôi cũng đủ khiến cô biết anh yêu cô đến nhường nào.

Sau khi hoàn thành công việc rửa chén của mình Ma Kết đi tắm còn Cự Giải thì xem TV.

-Xem vậy đủ rồi,đi ngủ-Sau 40' trong phòng tắm Ma Kết bước ra lấy remote tắt TV

-Em đang xem mà-Cự Giải xịu mặt

-Ngủ-Ma Kết không thèm nói nhiều mà bước tới tắt đèn

Cự Giải cũng đành ngoan ngoãn nằm trong lòng Ma Kết

-Ngủ đi,em mệt rồi đừng cố sức mà coi mấy cái chương trình có thể xem lại đó nữa. Em có thể xem lại một chương trình TV nhưng sức khỏe em khó lấy lại-Ma Kết thì thầm,xoa đầu cô

-Em biết mà-Cự Giải ngoan ngoãn gật đầu

Cả hai chìm giấc ngủ sâu,ngoài trời yên tĩnh những vì sao như đang ngắm nhìn họ.

“Chỉ cần em còn yêu thì anh sẽ còn ở đây”

(- -)(- -)(- -)(- -)

Bảo Bình nấu một bữa cho cô và Song Tử. Bữa tối đầu tiên trong những ngày tháng sóng gió của họ

-Ngon không anh?-Bảo Bình mỉm cười hỏi

-Ngon-Song Tử gật đầu mỉm cười

Từng món ăn Bảo Bình nấu đều rất ngon chỉ cần nhìn thôi là đã muốn ăn rồi nhưng với Song Tử thì cho dù có không ngon nhưng chỉ cần là cô nấu cho anh thì đối với anh đó cũng là hảo vị

-Em muốn xem sao băng không?-Song Tử

-Dạ muốn-Bảo Bình gật đầu ngay vì cô rất thích xem sao băng. Ngày trước cô và anh vẫn thường hay thức khuya xem sao băng rồi chụp hình lại cho nhau xem nhưng toàn là anh chụp được chứ còn cô thì do không thức khuya nổi nên không khi nào chụp được

-Ăn nhanh đi rồi anh dẫn lên sân thượng xem

Cả hai ăn xong rồi cùng lên sân thượng. Đêm nay rất đẹp yên bình với những cơn gió nhẹ thổi qua,phong cảnh thật bình yên khiến người ta chỉ muốn như thế này mãi.

-Anh sẽ ước gì?-Bảo Bình hỏi

-Bí mật-Song Tử đưa tay lên miệng ra hiệu bí mật

-Em thì chỉ cần bên anh vậy là đủ rồi-Bảo Bình nhìn lên bầu trời cười tí mắt như đứa trẻ

Song Tử nhìn Bảo Bình rồi ôm cô vào lòng,xoa đầu

-Vậy thì em phải cố thức mà ước-Song Tử hôn lên mái tóc mềm thoang thoảng mùi hoa hồng

3:00 AM

Song Tử mỉm cười nhìn người con gái gục trong lòng anh ngủ ngoan. Rồi anh ngước lên bầu trời lấy điện thoại ra và chụp lại.

Một ngôi sao sáng bay ngang qua đó chính là sao băng. Ngôi sao của điều ước,ngôi sao của hy vọng...

“Em là sao băng của anh rồi nên anh không cần ước nữa”

(- -)(- -)(- -)(- -)

Kim Ngưu mệt mỏi đóng hồ sơ và các bảng báo cáo lại. Từ khi anh thay cha mình thì công ty càng phát triển hơn nữa nhưng bù lại Kim Ngưu chẳng còn thời gian rảnh rỗi mà phải lao đầu vào công việc đến khuya mới xong.

Anh đứng lên định về thì thấy phòng giám đốc vẫn sáng đèn,khẽ nhú mày anh bước đến gõ cửa. Một cô gái mái tóc hồng phấn,đôi mắt buồn ngủ nhìn anh cười

-Anh xong rồi hả?

-Sao em chưa về?-Kim Ngưu trừng mắt nhìn cô

-Em chờ anh với lại cũng phải giúp anh chứ làm sao để anh một mình mà làm hết chứ?-Cô cười

-Ngốc quá,phải tự lo cho bản thân chứ-Kim Ngưu ôm cô vào lòng

-Em vẫn khỏe mà-Cô dụi dụi đôi mắt

-Về thôi-Kim Ngưu

Kim Ngưu đưa cô về nhà,suốt quãng đường,cô đã ngủ say

-Vậy mà bảo hay lắm,ngốc-Kim Ngưu nhìn cô lắc đầu cười

Kim Ngưu đưa cô vào phòng,kéo mền ngang người cho cô rồi khẽ hôn lên trán cô như một lời chúc ngủ ngon muộn.

Anh bước lại bàn làm việc mở hộc tủ ra có một cái hộp đồ nhỏ,anh bước lại gần cô nắm lấy bàn tay ấy và đeo một chiếc nhẫn lên tay cô

-Thiên Bình à,vì em ngủ rồi nên anh đồng ý thay em vậy,ngủ ngoan,anh yêu em-Kim Ngưu hôn lên đôi môi Thiên Bình

“Bên anh và đừng đi đâu cả”

Thiên Yết đến nhà Song Ngư thì thấy toàn bộ tối thui, anh nhú mày bước lên phòng cô thì thấy cô đang vừa ăn bánh vừa xem hài. Khẽ lắc đầu rồi gõ cửa trêu chọc

-Ồ anh đến lúc nào vậy?-Song Ngư giật mình rồi cười chạy tới ôm lấy Thiên Yết

-Mới đến thôi 12:15 rồi sao em còn chưa ngủ?-Thiên Yết âu yếm vuốt mái tóc cô

-Em chưa buồn ngủ với lại em mới từ trụ sở về thôi, Nhân Mã bị tai nạn nên em cũng mới thăm cậu ấy xong-Song Ngư kéo tay Thiên Yết ngồi xuống ghế

-Anh nghe Xử Nữ nói rồi, nhưng làm gì làm em cũng phải lo mà đi ngủ sớm thức khuya quá không tốt đâu, em lớn rồi đừng để anh phải nhắc hoài chứ-Thiên Yết

-Em biết rồi mà, anh ăn gì chưa?-Song Ngư cười tươi

-Anh ăn rồi thế em ăn chưa?-Thiên Yết xoa đầu cô

-Lúc này em ăn trụ sở rồi-Song Ngư gật đầu

Thiên Yết như nhẹ lòng khi biết cô đã ăn rồi vì Ngư là một người hay bỏ bữa nhưng lại là người ham công tiếc việc không biết lo cho sức khỏe của mình.

-Được rồi bây giờ thì đi ngủ cho anh-Thiên Yết đứng lên tắt đèn và TV

-Ngủ sớm quá à-Song Ngư phụng phịu

-12:25 rồi đi ngủ không nói nhiều-Thiên Yết tròng mắt

Song Ngư đành lủi thủi vào phòng tắm vscn rồi đi ngủ. Nói là không buồn ngủ chứ thật ra Song Ngư buồn ngủ lắm rồi, vừa nằm xuống là cô ngủ ngay. Còn Thiên Yết thì cười nhìn cái con người đang ngủ ngon lành kể bên anh

-Toàn cãi bướng-Thiên Yết mỉm cười hôn lên mái tóc cô

Đêm chỉ cần ôm em vào lòng thì anh sẽ ngủ ngon không cần biết hay lo nghĩ về ngày mai sẽ ra sao chỉ cần hôm nay có em ở đây và bên anh.

43. Chapter 42:cầm Cầm

Tôi là Win, sẽ tạm thay Gin viết tiếp một thời gian để nó ôn thi.

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Sư Tử đang ngủ thì điện thoại reo lên, anh khẽ nhú mày rồi bắt máy. Chợt rằng anh nghiêng lại, cúp máy ngay lập tức như có ai đó đã làm anh bực lên

-Anh sao thế?-Bạch Dương ngồi dậy nghiêng đầu nhìn anh

-Không có gì đâu, em ngủ đi-Sư Tử xoa đầu cô

-Bây giờ là 12:45 mà còn có ai gọi anh chắc chắn là có chuyện, anh giấu em chuyện gì vậy?-Bạch Dương gắng hỏi

-Anh nói không có gì, em mau ngủ đi-Sư Tử gất lên nhưng anh khựng lại khi thấy biểu hiện trên khuôn mặt Bạch Dương

Anh thở dài ôm Bạch Dương vào lòng như không có chuyện gì nhưng cô biết qua ánh mắt đầy lo lắng của anh rằng anh đang có chuyện giấu cô

Bạch Dương vừa thiếp đi thì Sư Tử ngồi dậy bước tới mở cánh cửa bước ra ngoài châm 1 điếu thuốc, ngược nhìn bầu trời. Đôi mắt huyết dụ ánh giận nổi bật, hàng chân mày nhíu lại

-Bắt tôi chọn sao? Nực cười

Sau khi Sư Tử bước ra ngoài Bạch Dương ngồi dậy,đôi mắt đỏ lo sợ nhìn lên trần nhà. Cô mệt mỗi khi phải suy nghĩ,anh đang giấu chuyện gì? Tại sao lại không cho cô biết?

(' ')(' ')(' ')

Sáng Sư Tử đã chuẩn bị vali

-Anh đi đâu vậy?-Bạch Dương bước tới anh

-Ngoan,anh về Anh có việc em ở nhà phải tự lo sức khỏe,anh đi rồi anh về sớm-Sư Tử hôn lên trán Bạch Dương

-Khi nào anh về? Anh mới vừa đi Anh xong mà-Bạch Dương vẫn nắm chặt tay Sư Tử

-Anh có việc gia đình,em ở lại Nhật một thời gian rồi anh về ngay

-Ừm vậy anh đi cẩn thận,phải giữ sức khỏe đó-Bạch Dương cười đưa Sư Tử ra cổng

-Em vào đi,anh đi ra sân bay một mình được rồi-Sư Tử cười rồi lên xe

Chiếc xe lăn bánh chỉ còn Bạch Dương đứng đó ánh mắt đầy lo lắng nhìn theo chiếc xe khuất dần.

(ố ố)(ố ố)(ố ố)

Nhân Mã được một người hẹn ra quán cafe. Cô ngồi đó được 15' thì có 1 người phụ nữ trung niên bước đến,về ngoài cả bà rất sang trọng

-Cháu chào bác-Nhân Mã lễ phép

-Cô ngồi đi,tôi có chuyện muốn nói

Nhân Mã và bà ấy ngồi xuống,chợt cô cảm thấy có điều gì đó không an toàn cho lắm

-Cô là bạn gái của Xử Nữ?

-Dạ phải-Nhân Mã gật đầu

-Tôi muốn cô rời xa nó,cô và nó không hợp,tôi chỉ nói vậy mong cô hiểu nhiều

Rồi bà ta bỏ đi,chỉ còn lại một mình Nhân Mã

Cô thất thần

“Gì chứ?”

Sau bao nhiêu chuyện mọi thứ vẫn không để cô yên sao?

Bây giờ muốn gì đây?

Nhân Mã lủi thủi bước đi có lẽ cô sắp mất anh thêm lần nữa rồi.

Trời mưa bao phủ cái lạnh lên một mối tình

(_)(_)(_)

Kim Ngưu đang làm việc thì nhận được một tin nhắn từ cha anh. Nội dung đó khiến anh phát cáu lên,thiếu điều quăng cái điện thoại đi cho khuất mắt.

Kim Ngưu bước đến cửa sổ nhìn xuống dòng người qua lại,anh cảm thấy mình thật mệt mỏi. Cái gì chứ? Tại sao lại là anh? Không là người khác được sao?

“Được tôi sẽ có câu trả lời”

Kim Ngưu nắm chặt lòng bàn tay lại,ánh mắt căm giận nhìn ra ngoài.

Điều gì đã làm Kim Ngưu tức giận? Tại sao Sư Tử phải về Anh ngay? Xử Nữ sẽ chấp nhận chuyện này?

44. Chapter 43: định Kiến Và Quá Khứ

Cự Giải cùng Ma Kết về nhà ra mắt gia đình.

-Cháu chào bác-Cự Giải lễ phép

-Chào cháu-Mẹ Ma Kết cười hiền

Bà có vẻ rất hài lòng với Cự Giải khiến cả hai cũng yên tâm phần nào

-Cháu tên gì?

-Cháu là Cự Giải-Cô cười hiền

-Cha mẹ cháu là ai? Ở đâu?

-Cha cháu là Cự Long mẹ cháu là Phi Như đã mất cách đây 2 năm-Cự Giải thật thà nói

-Cự Long???? Cha cháu ngày xưa làm gì?-Bà có vẻ hoảng hốt

-Dạ cảnh sát khu 2,có chuyện gì sao bác-Cự Giải lo lắng

-Có gì sao mẹ?-Ma Kết cũng lo lắng nhìn gương mặt biến sắc của mẹ

-Nếu là con của Cự Long thì ta không thể chấp nhận-Bà thở dài nhưng trong ánh mắt có phần vừa cảm phần vừa thương tiếc

-Vì sao ạ???-Ma Kết nhìn mẹ

-Không gì cả-Nói rồi bà đứng dậy bước lên lầu

Ma Kết định đi theo nhưng Cự Giải cản lại. Anh đành đưa Cự Giải về trước

Trên lầu có một căn phòng thờ tổ tiên,mẹ Ma Kết đứng đó nhìn lên di ảnh của một người đàn ông còn rất trẻ tầm cỡ 26

-Minh Phong tôi phải làm sao đây?-Bà mệt mỏi nhìn di ảnh

Di ảnh vẫn lặng im mặc cho bà nhìn. Lòng càng nặng trĩu,ánh mắt sương gió nay càng đau khổ. Bà không thể rước thù về làm dâu cũng không thể để con trai đau khổ. Tại sao bao nhiêu bất hạnh lại thuộc về bà?

Bảo Bình đang làm thì được 1 người hẹn gấp,cô bước xuống quán ăn ở canteen nơi làm,có một người đàn ông đứng tuổi đang ngồi đó.

-Chào bác,bác muốn gặp cháu có chuyện gì không ạ?-Bảo Bình lễ phép

-Cô là Bảo Bình bạn gái của Song Tử sao?-Người đàn ông cất giọng khàn khàn

-Vâng là cháu

-Tôi xin lỗi nhưng con trai tôi đã quá thiệt thòi khi mang trong mình căn bệnh tim may là qua khỏi nên tôi muốn nó có một người vợ cha mẹ phải đầy đủ,tôi nói vậy mong cô hiểu-Người đàn ông đứng dậy bước đi

Bảo Bình ngồi lặng ở đó. Hàng nước mắt lãnh dài trên gò má cô. Bảo Bình cố gắng không bật ra tiếng khóc.

Tại sao vậy? Ông trời đã lấy đi người cha của cô trong một vụ bắt tội phạm bây giờ lại muốn lấy đi người mà cô yêu nữa sao?

Tại sao mọi thứ tốt đẹp không bao giờ thuộc về cô toàn vẹn cứ lấp lửng nửa chừng lại biến mất? Không lẽ cô không đáng hưởng hạnh phúc sao?

Trẻ mồ côi cha thì sao chứ? Nó không được chọn người nó yêu sao? Tất cả chỉ vì danh dự mà thôi,tại sao lại lấy người đó ra làm áp lực cho cô?

Bảo Bình lững thững đứng dậy bước đi. Cô xin nghỉ hôm nay.

Rồi chiều cơn mưa tháng 6 đổ xuống bao phủ con người cô,dòng nước mắt hoà lẫn cơn mưa. Đợt gió thổi qua khiến mưa lạnh nay càng lạnh hơn. Bảo Bình cứ đi như kẻ mất hồn.

“Dòng đường trắng xoá do mưa và tim em trống rỗng vì anh”

(_)(_)(_)

Thiên Yết nhận được một lá thư từ cha anh. Vẫn chuyện cũ cha anh không chấp nhận người con gái mà anh yêu đơn giản vì quá khứ của cô là con nhà nghèo,ông không cần biết bây giờ như thế nào cả và đặc biệt ông không quan tâm đến cảm nhận của Thiên Yết

Thiên Yết mệt mỏi rời bàn làm việc,bước đến cửa sổ nhìn thành phố về trưa,hôm nay trời không có nắng thay vào đó là cơn mưa đầu mùa,nước nội nhưng cũng lạnh buốt.

Thiên Yết mệt mỏi với cuộc sống của mình. Lựa chọn tình yêu anh cũng không có cơ hội tốt lành. Thiên Yết không lo mấy bản thân mình anh chỉ sợ Song Ngư,anh không cho rằng mình tốt hay giỏi gì anh chỉ sợ nếu anh rời xa cô,thì người sau có tốt với cô không? Có thay anh yêu cô không? Anh sợ nếu một ngày vô tình thấy nước mắt cô rơi,sợ lắm khi thấy người mình yêu buồn phiền nhưng có mấy anh hiểu? Họ chỉ biết tới danh dự hư ảo,định kiến khắc nghiệt.

Anh không có quyền yêu? Hay do số phận anh đã như vậy,anh và cô chỉ có thể làm người yêu mãi mãi không thể tiến thêm? Không anh không muốn như vậy,không muốn nhường Song Ngư cho ai cả,không muốn đôi môi,nụ cười,nước mắt của cô vì ai ngoài anh nhất là tình yêu của cô.

Thiên Yết nắm chặt lòng bàn tay đến nổi bật máu ra,lòng anh cứ như lửa đốt

“Gia đình hay tình yêu? Chọn cái nào cho phải đây? Sao lại bắt tôi chọn?”

(' ') (' ') (' ')

Mọi thứ tình cảm không phải yêu là tất cả. Tại sao tình yêu không có quyền lựa chọn? Yêu đâu có gì sai trái?

Vì quá khứ?

Vì địa vị?

Vì danh tiếng?

Vì khinh miệt?

Vì miễn cưỡng?

Yêu không phải muốn là được. Có những mối tình yêu nhau đến tận đáy tim,ăn sâu vào tâm trí nhưng cũng đành buông tay nhau chỉ vì hai chữ CẤM CẢN vô lý. Không ai hiểu cho mình,tình yêu không phân biệt. Có ai hiểu? Ai thấu?

Nụ cười... Nếu bắt tôi chọn vậy tại sao các người không chọn đi?

Yêu một người khó vậy sao?

Đôi lúc ước gì đừng yêu...

Quá khứ sao không cho qua?

Địa vị sao không hạ sinh 1 lần?

Tình yêu thua hay thắng? Quyết định là gì?

45. Chapter 44:quyết Định

Sư Tử đã đến sân bay nước Anh,anh kéo vali từ cánh cửa Hải quan ra,ánh mắt đỏ lướt quanh sân bây giờ đã là 2 giờ sáng bên Anh,mọi thứ im lặng chỉ có vài người đang đợi người thân hay đưa tiễn gì đó

-Chào cậu chủ-Một giọng nói kính cẩn vang lên khiến anh quay lại

Sư Tử không nói gì chỉ gật đầu,người đàn ông đưa anh đến một chiếc xe sang trọng rồi xách hành lý bỏ vào xe cho anh.

Sư Tử lên xe,ánh mắt nhìn lên trời,rồi anh lấy điện thoại gọi qua Mess cho Bạch Dương. Anh thêm nghe giọng nói của cô.

-Alo,anh về tới rồi hả?-Giọng người con gái bên kia cất lên cùng với tiếng ồn bên đó,cô đang ở bệnh viện

-Ừ,em ở đang làm việc sao?

-Vâng,anh ở bên đó nhớ giữ sức khỏe,em nhớ anh-Giọng nói bên kia cứ nhẹ nhàng nhưng ghen đặng lại

-Em cứ làm việc đi nhưng đừng tắt máy,khi nào anh về tới nhà anh sẽ tự tắt

Cô gái bên kia vâng lời anh,để điện thoại sát bên còn mình vẫn làm việc,vẫn khám cho bệnh nhân.

Từng giọng nói của cô đều được anh nghe rõ. Đôi môi anh lâu lâu lại cong lên nhưng cũng vội tắt đi

Chiếc xe về đến căn biệt thự. Sư Tử tắt điện thoại nhưng vẫn không quên nhắn vài dòng cho cô

Anh kéo vali vào trong. Trong nhà cha mẹ anh vẫn còn thức,có lẽ họ xem trọng việc này 1 cách thái quá đây. Sư Tử nhìn người quản gia như hiểu ý,ông ta xách cái vali đen lên phòng anh.

Sư Tử ngồi xuống ghế đối diện với hai người,không gian trở nên lặng im như thể đang ở địa ngục

-Sư Tử con quyết định đi-Người đàn ông lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng

-Tại sao cha không chấp nhận cô ấy?-Sư Tử ngược khuôn mặt điển trai ánh mắt huyết dụ nhìn người đó

-Không xứng

Câu trả lời lạnh lùng và dứt khoát. Sư Tử chỉ khẽ cười

-Chỉ vì quá khứ là gia đình nghèo thôi sao? Nếu lý do chỉ là vậy thì xin lỗi cha con chọn cô ấy. Vì cha không hiểu cho con. Lúc trước cha chọn mẹ không phải cũng như con bây giờ sao? Vậy tại sao cha không hiểu cho con?

-Con...

-Ông,Sư Tử con lên lầu đi-Người phụ nữ nắm lấy cánh tay người đàn ông lại rồi bảo anh lên trên

Sư Tử không nói gì thêm,anh bước lên lầu,khoá cửa phòng,nằm phịch xuống giường.

Căn phòng anh chủ đạo là đen lạnh. Màu của tâm hồn anh bây giờ,trống rỗng lạnh lẽo. Anh lướt đôi mắt huyết dụ tìm cái điện thoại vút lung tung trên giường. Anh lướt những tấm hình anh và cô trong điện thoại. Nụ cười,đôi mắt... Tất cả đang là của anh nhưng sao cũng giống như rằng đang sắp mất.

“Đêm nay...lại một đêm không em”

Sư Tử thiếp đi từ lúc nào,trên tay anh vẫn cầm điện thoại như đợi 1 tin nhắn nếu có thì anh sẽ mở liền đôi mắt này...

() ()

Xử Nữ tới nơi Nhân Mã làm nhưng người ta nói cô đã rời đi từ 1 tiếng trước. Anh liền chạy tới nhà cô.

Mở cánh cửa phòng,Nhân Mã đang ngồi trên khung cửa sổ,đôi mắt hướng ra ngoài. Xử Nữ nhẹ nhàng bước đến ôm cô vào lòng

-Anh về đi-Nhân Mã mệt mỏi lên tiếng

-Tại sao?-Xử Nữ vẫn điềm tĩnh

-Chúng ta kết thúc được rồi-Nhân Mã nhìn anh, đẩy anh ra nhưng anh vẫn ôm lấy cô

-Nếu anh không đi thì sao?

Nhân Mã không nói gì,cô chỉ quay ra ngoài cửa sổ như để tránh ánh mắt của anh và tìm cho mình lối thoát nhất thời

-Nhân Mã,anh biết hết rồi,anh chọn em-Xử Nữ thì thầm

-Tại sao anh lại làm vậy? Còn mẹ anh thì sao?-Nhân Mã nhìn Xử Nữ

-Rồi bà ấy sẽ hiểu,bà ấy cũng đã từng từ bỏ một cuộc tình vì gia đình,nhưng anh thì không,anh có thể gầy dựng tất cả nhưng tình cảm thì không-Xử Nữ vuốt mái tóc Nhân Mã

-Em không cần gia sản của anh,chỉ cần anh,cảm ơn anh đã chọn em-Nhân Mã ôm chặt Xử Nữ

“Mẹ à,mẹ sẽ hiểu cho con chứ?”

Xử Nữ nhìn về phía mặt trời đang lặn dần xuống. Hoàng hôn thật đẹp nhưng cũng thật buồn

() () () ()

Kim Ngưu về tới nhà,cha mẹ anh bay từ Anh quốc sang đây chủ chốt là vì muốn có một lý do chính đáng để chấp nhận Thiên Bình

Kim Ngưu bước vào ngồi xuống,lòng anh nặng thêm

-Kim Ngưu ta muốn con cho ta nghe lý do mà con chọn Thiên Bình-Người đàn ông cất giọng nói khàn khàn

-Vì con yêu cô ấy-Kim Ngưu nhìn ông trả lời

-Con chắc sẽ không ngại xuất thân chứ?-Người phụ nữ lên tiếng

-Không ạ

-Thiên Bình có gì tốt mà con một mực chọn nó?

-Vậy tại sao cha lại chọn mẹ? Đối với cha-Kim Ngưu hỏi ngược lại ông

-Ta không biết

-Con cũng không biết con chỉ biết con yêu cô ấy thôi-Kim Ngưu

-Được rồi chúng ta sẽ suy nghĩ lại việc này-Rồi cả hai bước lên lầu

Chỉ còn mình Kim Ngưu,anh ngả người ra sofa,đôi mắt nâu trầm ngược lên nhìn trần nhà rồi nhắm mắt lại như chẳng muốn nghĩ thêm gì nữa

Nhưng...hình ảnh người con gái ấy cứ hiện ra trong anh,lại làm anh thêm lo lắng

Tự cười mình

“Đây cũng là 1 lý do khiến anh không thể rời em khi em cứ ở trong tâm trí anh như thế này”

()()()

Thiên Yết mệt mỏi nằm phịch ra giường,cầm điện thoại lướt vài trang web cho đỡ chán rồi anh bấm vào danh bạ gọi điện cho Song Ngư

-“Alo anh gọi em có gì không?”

-Không anh muốn nghe giọng em thôi

-“Tối nay anh muốn ăn gì?”

-Gì cũng được,em đi rồi về sớm

Thiên Yết cúp máy,gát tay lên trán suy nghĩ.

“Tình cảm này có được chấp nhận không? Mọi thứ sẽ qua chứ”

Thiên Yết nhắm hờ đôi mắt. Hình ảnh cô hiện rõ trong tâm trí anh. Người mà anh yêu suốt từng ấy năm. Người dạy anh biết trân trọng tình cảm, biết chờ đợi, biết đau khổ và nhớ thương.

Thiên Yết ngồi dậy, trên môi anh nở nụ cười không tên không có nghĩ là anh không có kết quả

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Song Tử về nhà, từ lúc cha anh nói chuyện với Bảo Bình đến giờ thì bây giờ anh mới biết. Song Tử mở cánh cửa gỗ nâu sang trọng, bên trong là 1 người đàn ông đang ngồi chờ sẵn

-Cha, con có chuyện muốn nói

-Ta biết con muốn nói gì-Ông ngược mắt lên nhìn Song Tử

-Cha, con biết cha rất thương con muốn con hạnh phúc nhưng có thể cho con tự chọn lấy cuộc sống mình không?

Ông chỉ nhìn cậu không nói gì, đứng lên bước tới cửa sổ nhìn ra ngoài một lát, khẽ thở dài

-Con bé ấy có gì tốt?

-Cô ấy hy sinh cho quá nhiều rồi, hy sinh cả quãng thanh xuân, khi con đi qua Anh quốc không hẹn ngày về, không ràng buộc nhưng cô ấy vẫn chờ đợi và hy vọng thay vì tìm một người khác thay con. Rồi tới lúc con bị tìm không biết có qua hay không cô ấy cũng ở bên con. Hy sinh như vậy chưa đủ sao cha?

Song Tử nhìn ông, hàng chân mày anh nhíu lại nhìn người đàn ông kia như mong rằng ông sẽ hiểu cho mình

Mọi thứ như chìm vào im lặng hai người theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, chỉ còn tiếng đồng hồ kim chạy.

Im lặng lâu lâu lại có tiếng thở dài mệt mỏi nhưng quyết định thì sao?

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Ma Kết sau khi đưa Cự Giải về nhà anh quay lại nhà mình bước tới phòng mẹ mình

-Con cần lời giải thích-Ma Kết ngồi xuống ghế

-Cha Cự Giải ngày xưa là đồng nghiệp của cha con trong một lần bắt cướp, chính ông ta đã đẩy cha con vào chỗ chết. Mẹ muốn chấp nhận cô ấy nhưng làm sao có thể chấp nhận kẻ giết cha con?

Ma Kết lặng im, trong đầu anh bây giờ là 1 mớ hỗn loạn. Đúng nếu cha Cự Giải là kẻ giết cha anh thì làm sao có thể chấp nhận nhưng mà anh cũng không thể xa cô.

Ma Kết thở dài, đưa tay vuốt ngược mái tóc, đôi mắt mệt mỏi nhìn xuống sàn nhà, đôi bàn tay đan xen vào nhau.

-Con sẽ tìm hiểu vụ này-Ma Kết nói rồi đứng lên bước đi

Bà nhìn theo bóng anh khuất sau cánh cửa khẽ thở dài.

Phải chi bà có thể gạt đi quá khứ. Phải chi biết được chính xác mọi thứ. Chính bà cũng không tin rằng Cự Long là người giết chồng mình nhưng chẳng có gì kháng lại cả.

(ồ ồ)(ồ ồ)(ồ ồ)

Tôi là Win. Thay Gin viết tiếp truyện. Ai cảm thấy cmt đăng hoàng thì chúng ta nói chuyện với nhau còn không thì bấm next không phải nói nhiều!

46. Chapter 45:chấp Nhận?

Ma Kết đến nhà cha của Cự Giải. Nhấn chuông khoảng 1' sau có 1 người đàn ông tuổi đã xế chiều,đôi mắt hằn lên sự nếm trải cuộc sống.

-Con là Ma Kết?-Người đàn ông nheo mắt nhìn anh

-Vâng là con,con có thể nói chuyện với bác một chút không?-Ma Kết

-Con vào đi

Ma Kết và ông ấy bước vào trong. Căn nhà chủ đạo màu trắng giản dị,nhẹ nhàng. Mọi đồ vật đều theo phong cách cổ điển. Ma Kết cùng ông ngồi xuống ghế sofa trắng

-Con có việc gì?

-Có phải lúc trước bác là đồng nghiệp của cha con? Là cảnh sát của khu 2?-Ma Kết vào thẳng câu hỏi

-Phải-Ông gật đầu

-Ta biết vì sao con đến đây,đợi ta một chút-Rồi ông đứng dậy vào trong,một lúc sau ông cầm một tờ giấy đã cũ cùng 1 hộp gỗ đen

-Đưa ta đến nhà con đi

Ma Kết không nói hay hỏi thêm điều gì mà anh tức tốc đưa ông ấy tới nhà mình. Bước vào nhà,mẹ Ma Kết kinh ngạc nhìn người đàn ông đó

-Cự Long...

-Là tôi. Tôi tới đây là vì chuyện của 15 năm trước-Cự Long ngồi xuống

-Huyền An,bà hãy nhìn lá thư và hộp gỗ này rồi bà sẽ hiểu-Cự Long để lá thư và hộp gỗ lên bàn

Bà Huyền An cầm lấy lá thư đã sang vàng,đôi mắt bà lướt đọc từng nét chữ như sắp nhoà đi vì đôi mắt chảy ra thứ chất lỏng ấm nóng mà bấy lâu nay đã ngưng đến khô cạn

”Ngày 27/5/2001

Hôm nay trời mưa và anh đã hứa sẽ về với em để cùng em ăn tối hôm này nhưng anh xin lỗi,tất cả anh nợ em những bữa ăn vợ chồng và anh nợ em cả một kiếp tình chưa dứt cùng nhau. Có lẽ anh không được gặp em lần nào nữa. Anh đã nhờ Cự Long viết thư này cho em,sau này không có anh em hãy sống thật tốt hãy thay anh nuôi dạy Ma Kết nên người. Chúng ta không thể cùng nhau đi hết con đường nhưng anh luôn ở bên em. Chào em và yêu em”

-Đây là bức thư mà Minh Kết nhờ tôi viết lúc cuối cuộc đời,trong lúc làm nhiệm vụ cậu ấy sơ xảy để trúng đạn lúc đó tôi cũng không kịp đẩy cậu ấy ra,tôi đã vô tình giết đi người bạn của mình,lúc đó cha của con bé Bảo Bình là Bảo Nam đã cùng tôi đưa cậu ấy vào viện,còn cây súng trong cái hộp gỗ đó là di vật cuối cùng của cậu ấy-Cự Long thở dài,từng câu từng chữ ông nói đều mang nỗi xót thương và mất mát

-Vậy sao lúc đó lại có người bảo chính ông đã giết Minh Kết?-Huyền An nhìn Cự Long

-Nếu xét về lý thì đó là sai nhưng xét về tình thì là đúng nếu lúc đó nếu tôi nhanh tay đẩy cậu ấy ra thì cậu ấy vẫn còn sống. Tôi không cầm súng giết cậu ấy tuy rằng lúc trước cô gái tôi chọn lại chọn cậu ấy nhưng không phải vì vậy mà tôi xuống tay giết người-Cự Long

Căn phòng lặng đi từng hồi ký ức ủa về trong mỗi người...

Huyền An,Minh Kết và Cự Long là 3 người bạn thân từ thời cấp 3. Cả hai đều yêu Huyền An nhưng Huyền An lại chỉ có thể chọn một người và người bà chọn là Minh Kết. Sau khi kết hôn với Minh Kết thì Cự Long và chồng vẫn là bạn tốt nhưng sau khi xảy ra chuyện thì Huyền An luôn cho rằng chính Cự Long đã giết chồng mình nhưng cũng không phải. Rồi đến một ngày bà chợt nghe có người nói rằng Cự Long là kẻ giết bạn và từ đó bà rất hận ông nhưng bà đâu biết đó là xét về tình là sự dằn vặt của cả cuộc đời ông,đó là vô tình chứ không phải cố ý...

-Tôi đến đây chỉ để đưa cho bà bấy nhiêu đó thôi,chuyện cũng đã qua nên hãy để nó trôi đi

Sau một khoảng thời gian dài dằng dặc của sự mất mát,tổn thương,dằn vặt và thù hận mọi chuyện cũng đã có kết quả của nó. Chuyện đã qua không ai muốn,cũng không ai có lỗi đó chỉ là sự vô tình mà thôi...

Sau khi đưa Cự Long về nhà Ma Kết trở về,bước lên phòng mẹ mình,anh khẽ mở cánh cửa bà đang cầm hộp gỗ nâng niu như bảo vật,phải đó đúng là một bảo vật vô giá.

-Mẹ... Mẹ ổn chứ?-Ma Kết bước tới gần bà

-Ừ ta ổn,bấy lâu này ta luôn hiểu lầm Cự Long,bây giờ thì hết rồi cũng thấy nhẹ lòng đi-Bà mỉm cười bình dị

-Này con ngày mai hãy đưa con bé Cự Giải đến đây,ta muốn nói chuyện với nó-Bà mỉm cười hiền

-Vâng-Ma Kết cảm thấy nhẹ lòng

Mọi thứ cũng đã qua,di ảnh ba trên bàn thờ hình như cũng đang vui lòng

(= ^ ^ =)(= ^ ^ =)

Thiên Bình đang lái xe trên đường thì thấy một người phụ nữ cao tuổi hình như đang gặp chuyện gì đó

-Bác sao thế? Cháu có thể giúp được gì không?-Thiên Bình nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh

-Ta đang đi tới bệnh viện tự nhiên có một cái xe gì gì đó chạy ngang quẹt ta một cái,bây giờ nó đau quá,ta đi không được-Người phụ nữ chỉ vào cái chân của mình

-Vậy để cháu đưa bác tới đó nha-Thiên Bình đỡ người phụ nữ ấy lên xe rồi cô đưa bác ấy tới bệnh viện

Sau khi đưa bà ấy tới bệnh viện,Thiên Bình ngồi chờ bên ngoài,cô quên hỏi người thân của bà ấy nên ngồi đợi đưa bà ấy về

-Bác sao rồi? Có muốn gì ăn gì không cháu sẽ đi mua cho bác?-Thiên Bình dịu dàng

-Ta chỉ muốn ăn cháo-Bà ấy cất giọng thều thào

-Vậy đợi cháu một chút-Thiên Bình đứng dậy đi xuống canteen mua một tô cháo bò nóng cùng một ly sữa nóng

Thiên Bình cầm tô cháo cùng ly sữa lên phòng,để ly sữa một bên rồi cô ân cần chăm sóc bà ấy,một người không hề quen biết.

-Bác thấy đỡ chưa? Nhà bác ở đâu để con đưa bác về-Thiên Bình ân cần hỏi

-Không con trai ta đến rồi-Bà ấy cười hiền

Cánh cửa mở ra bên ngoài một cậu trai bước vào,mái tóc nâu vuốt ngược lên,đôi mắt nâu trầm,dáng người quen thuộc khiến Thiên Bình lắp bắp

-K...Kim Ngưu...sao anh lại...-Thiên Bình rối bời không hiểu gì cả

-Ta muốn xem con là người như thế nào,nên mới đóng giả như vậy-Người phụ nữ tháo mái tóc giả điểm bạc khổ sở để trở thành một phụ nhân cao quý

-Không ngờ mẹ hoá trang hay thật chẳng còn tô vẽ vẽ mặt mà chỉ còn đội và tháo tóc là thành hai còn người khác nhau,con phục mẹ sát đất-Kim Ngưu giật mép môi

-Thiên Bình,con có chịu về làm dâu cho ta không?-Bà vuốt mái tóc hồng phấn mềm mượt của Thiên Bình

Thiên Bình không nói gì chỉ mỉm cười hiền dịu. Có lẽ hôm nay sẽ là sự mở đầu cho những hạnh phúc của cô.

Trải qua bao nhiêu chuyện cuối cùng cô cũng đã được chấp nhận một cách hoà nhã.

Kim Ngưu nhìn Thiên Bình mỉm cười,có lẽ anh rất may mắn khi có 1 cô gái tốt và 2 bậc cao quý hiểu anh,sẵn sàng gạt qua cái gọi là định kiến khắc nghiệt để cho con mình hạnh phúc.

() () ()

Nhân Mã đang ngồi trong phòng thì nghe tiếng chuông cửa,cô vội vàng chạy xuống

Mở cửa,trước mắt cô là 1 người phụ nữ sang trọng,vẻ ngoài nghiêm nghị khiến Nhân Mã có phen e dè đó chính là mẹ của Xử Nữ

-Dạ cháu chào bác,bác đến đây có việc gì không ạ?-Nhân Mã lễ phép

-Ta tìm cháu-Người phụ nữ đáp

-Vậy mời bác vào nhà-Nhân Mã mời người đó vào nhà trước rồi cô theo sau

-Ta có việc cần nói với cháu-Nhân Mã và bà ấy ngồi xuống ghế sofa

-Vâng bác nói đi

-Ta muốn nói chuyện của Xử Nữ-Lời của bà khiến Nhân Mã giật bắn người,bàn tay bấu lại hồi hộp

Như nhận ra biểu hiện của Nhân Mã bà ấy cười hoà nhã

-Đừng lo,ta chỉ muốn nói là gia đình ta trước giờ nghiêm khắc,cái gì cũng phải cân xứng nhưng ta thấy cháu là một người tốt và con trai ta cũng rất yêu cháu,ta cũng quý nên ta chấp nhận cháu

Nghe đến đây mắt Nhân Mã sáng lên nở nụ cười toả nắng

-Thật sao ạ?-Cô vui đến nỗi bật dậy

-Ừm... Ta chỉ mong rằng con và nó hạnh phúc thôi

-Vâng

Sau đó hai người nói chuyện thêm 1 lúc rồi Nhân Mã tiễn bà về.

Trời hôm nay có nắng,nắng như cũng đang vui cho cô. Cuối cùng thì cô cũng vượt qua hết.

“Xử Nữ kiếp này như vậy với em là quá nhiều hạnh phúc rồi”

- - - -

Song Tử đưa Bảo Bình đến nhà mình theo lời của cha anh.

-Cháu ngồi đi,Song Tử con ra ngoài đi

Song Tử nhìn Bảo Bình nhận được cái gật đầu từ cô,anh miễn cưỡng ra ngoài

-Bác gọi cháu tới có việc gì ạ?-Bảo Bình e dè

-Có lẽ ta đã quá định kiến với con,cho ta xin lỗi

-Dạ không sao ạ-Bảo Bình cười

-Cháu đã hy sinh vì con ta quá nhiều nên cháu và nó xứng đáng được yêu,ta không có quyền ngăn cản cả hai-Ông trầm ngâm

-Ý bác là...-Bảo Bình nghe thấy tiến tim mình đập

-Ta chấp nhận cho hai đứa,ta không cấm cản nữa-Ông đứng dậy đặt tay lên vai Bảo Bình

-Cảm ơn bác-Bảo Bình cười tươi

-Phải sống cho thật tốt,ta đã quá già để giữ thẳng con ngang bướng ấy nên ta giao nó cho con-Ông nhìn Bảo Bình hy vọng

-Vâng,cháu cảm ơn bác-Bảo Bình

Sau khi nói chuyện với ông,Bảo Bình bước ra ngoài,Song Tử đang ngồi chờ trông anh có vẻ lo lắng

-Cha nói gì với em?-Song Tử nhìn Bảo Bình hồi thúc

-Bác đồng ý, không cấm cản nữa-Bảo Bình

Vừa nghe xong Song Tử thở phào nhẹ nhàng như vừa trút được gánh nặng. Cuối cùng cha anh cũng đã hiểu cho anh.

-Haizzz anh phải đãi cha một bữa rồi ahahahaha-Bảo Bình nhìn anh cười

-Ừ, cha cũng hy sinh cho anh quá nhiều rồi-Song Tử gật đầu

Chiều hôm ấy nhà Song Tử rộn rã tiếng cười vui vẻ.

Chỉ cần đặt mình vào hoàn cảnh của họ, thấu hiểu lòng họ thì sẽ chấp nhận tất cả

(. .)(. .)(. .)(. .)

Thiên Yết đang làm việc thì cha anh tới

-Ta nói chuyện được chứ?

-Vâng-Anh gật đầu

-Ta đã suy nghĩ kỹ về chuyện của con rồi Thiên Yết, con đã lớn, ta chỉ có thể cho con lý trí và những gì ta có nhưng hạnh phúc thì con có quyền tự quyết định. Ta đã quá bảo thủ với định kiến khắc nghiệt bây giờ thì ta cho phép con tự quyết định về chuyện đó

-Con cảm ơn cha-Thiên Yết nhìn ông. Người đàn ông vì anh đã rất nhiều điều.

-Ta đã gặp Song Ngư, con bé lễ phép và rất biết lý nên ta mới đồng ý chứ con đừng nghĩ ta dễ

-Vâng, con biết mà-Thiên Yết cười

Ông nhìn con trai, ông ít khi thấy nó cười trừ khi bên bạn của nó. Giữa ông và nó xảy ra rất nhiều mâu thuẫn, ông luôn cho rằng nó còn nhỏ nên bắt ép nó làm thế này thế nọ vì muốn tốt cho nó nhưng mà bây giờ ông nhận ra rằng Thiên Yết của ông đã trưởng thành đến lúc ông lui về phía sau âm thầm theo dõi để nó tự do tung hoành với cuộc sống riêng của nó.

(. .)(. .)(. .)(. .)

Sư Tử đang ngồi nhìn ra cửa sổ bên ngoài hôm nay âm u màu của mưa tựa như anh bây giờ.

Đang suy nghĩ miên man chợt tiếng gõ cửa vang lên khiến anh hơi giật mình, đứng dậy mở cửa trước mắt anh là cha anh

-Ta muốn nói chuyện với con

-Vâng

Sư Tử cùng ông ngồi xuống sofa im lặng một lúc ông lên tiếng

-Con năm nay đã bao nhiêu rồi-Ánh mắt ông hướng ra ngoài cửa sổ

-Đã 22

-Ừm, đã 22 đã đủ quyết định cuộc đời mình rồi đúng không?

Sư Tử im lặng, anh không biết phải trả lời thế nào

-23 năm trước ta lấy mẹ con, lúc ấy ta cũng giống con bây giờ bướng bỉnh nhất quyết phải lấy cho được người mình yêu, sau đó gia đình ta bị dèm pha rằng lấy phải đứa con dâu nghèo, ta lúc ấy bị áp lực rất nhiều

Sư Tử im lặng nghe ông nói, anh hiểu vì sao ông lại không muốn anh đến với Bạch Dương, anh biết ông và mẹ đã trải qua những gì mới đứng vững đến bây giờ

-Ta không muốn con bị áp lực từ mọi phía, ta lo con sẽ không chịu nổi nhất là Bạch Dương nó là con gái nên ta mới cấm cản nhưng mà con trai ta là người mạnh mẽ, một đứa có cái đầu lạnh nên ta tin con sẽ vượt qua. Với lại... Ta biết rằng có cấm con thì con vẫn làm theo những gì con tin rằng con làm được. Ta và mẹ

con cũng lớn tuổi rồi, không thể bên con mà cảm cảm đủ thứ chuyện nên ta sẽ cho con tự chọn đường đi cho mình, chỉ cần con thấy ổn

Ánh mắt ông dịu dàng chứ không còn nghiêm khắc như bao ngày. Ánh mắt yêu thương ông luôn giấu đi nhường cho sự nghiêm khắc để dạy dỗ anh một cậu con trai bướng bỉnh thích làm theo ý mình nhưng bây giờ thì không cần nữa, đã đến lúc ánh mắt yêu thương ông nên dành cho anh.

Vượt qua định kiến khắc nghiệt của gia đình và sóng gió của tình yêu không phải dễ phải có niềm tin, sự hy vọng và sự kiên trì mới có thể vượt qua mọi thứ.

47. Chapter 46: thanh Xuân (sư Tử-bạch Dương)

Trên con đường đầy nắng, yên tĩnh một cặp nam nữ đang vui bước bên nhau

-Đói quá đi-Bạch Dương ôm bụng mè nheo

-Thì bây giờ đi ăn này-Sư Tử khoác vai Bạch Dương

-Ê cúp tiết toán có chết không?-Bạch Dương ngược lên hỏi Sư Tử

-Thì xong rồi thả ga đi, lo gì, chết thì...cùng lắm là vào sổ ngời thôi-Sư Tử

-Hay quá, tôi không muốn ăn roi đâu-Bạch Dương bủi môi

-Tôi muốn quá ha?-Sư Tử đẩy đầu Bạch Dương

-Thôi thôi dẫn đi ăn đi đói muốn chết rồi này-Bạch Dương la làng

-Rồi rồi đi thì đi-Sư Tử

-Cổng đi, này giờ đi mới chán rồi-Bạch Dương lắc lắc tay Sư Tử nũng nịu

Sư Tử đành chịu thua, anh ngồi xuống để cô ngồi trên lưng, sau đó anh cõng cô đến quán ăn

-Sư ơi-Bạch Dương nghịch tóc anh

-Nói

-Tuần sau, anh đi Anh rồi em nhớ anh lắm-Bạch Dương vòng tay ôm Sư Tử

Sư Tử chỉ im lặng, anh không nói gì, chỉ im lặng cõng cô đi trên con đường nắng nhẹ. Từng đợt gió hiu hiu thổi qua họ thời gian cứ như dài thêm và cả hai chỉ mong nó chậm đi dù chỉ là 1 phút để được ở bên nhau lâu hơn

Cả hai im lặng theo đuổi suy nghĩ riêng của mình nhưng lại chung một nội dung đó là tương lai và chờ đợi.

4 năm không ngắn cũng không dài chỉ là sự chờ đợi của cả hai.

Khoảng cách, lòng tin con người ngắn khi họ nghĩ nó dài và ngược lại.

Anh và em là hai thế giới nhỏ song song vô tình gặp nhau nhưng có rẽ qua nhau hay không thì đó là do mình.

Bạch Dương ngủ trên vai Sư Tử từ lúc nào, anh cảm thấy yên bình trong khoảng thời gian này, anh không muốn xa nó, mất nó. Anh không biết còn ai ngoài cô mang lại cho anh cảm giác bình yên đến lạ thường như vậy. Còn ai dạy anh yêu thương? Còn ai làm cho anh đủ kiên nhẫn hay kiềm lại tính nóng giận mỗi khi cãi nhau? Hoặc gạt bỏ cái tôi mà đi làm hoà? Ai đủ yêu thương để anh tôn trọng?

“Anh không biết sau này mình có thuộc về nhau không? Anh không dám hứa hẹn gì để sau này lại thất hứa. Anh không ràng buộc em vì anh biết tuổi thanh xuân ngắn lắm, anh muốn em chờ nhưng anh lại không nói trước được nên chúng ta cứ thứ xem sợi tơ hồng của chúng ta thuộc về nhau hay về ai”

Khoảng thời gian này anh yêu em nhưng cũng là tạm buông nhau để thử coi ta là ai trong cuộc đời nhau...!

48. Chapter 47: Âm Thầm (cự Giải-ma Kết)

Cự Giải ngồi trên sân thượng trường, đưa tay đón đợt gió đến vào lòng, bàn tay thon thả như đang đan vào gió.

-Cự Giải...-Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai cô

Cự Giải quay lại nhìn người đó cười, cô đưa tay nắm lấy bàn tay người đó kéo ngồi lại gần

-Ma Kết, tuần sau anh đi rồi, chuẩn bị hết chưa?-Cự Giải dựa vào bờ vai Ma Kết

-Rồi chỉ còn 1 thứ anh chưa chuẩn bị thôi-Ma Kết nhìn Cự Giải khẽ nghiêng đầu gần cô

-Là thứ gì?-Cự Giải

-Là xa em, anh chưa muốn, cũng không muốn-Ma Kết ngược nhìn bầu trời xanh, rồi tuần sau anh sẽ đi đi khỏi nơi này rồi khỏi khoảng trời mà anh và cô đã cùng ngắm bao năm qua

-Anh à... Em không muốn...nhưng đó là tương lai của anh...là sự lựa chọn tốt, em ích kỷ nhưng...-Cự Giải nói nghẹn trong tiếng nước. Cô chưa bao giờ như vậy. Đại tỷ của trường chỉ sống với hình ảnh vui tươi và quây phá nhưng giờ đây cô lại yếu đuối như con nít sắp mất đi món đồ quý giá.

Ma Kết im lặng anh không muốn nói thêm gì, anh sợ chính bản thân mình cũng không cầm nổi lòng. Anh chỉ nhẹ ôm cô như lời an ủi.

-Em nhìn bầu trời đi-Ma Kết chỉ lên trời

Cự Giải ngược lên bầu trời xanh khó hiểu nhìn anh

-Nó có gì sao?

-Trời xanh có mây trắng là khi nắng lên, còn mây xám là khi trời mưa. Mây luôn âm thầm bên trời nó chỉ tạm đổi màu vì hoàn cảnh. Anh và em cũng vậy nên hãy vui lên-Ma Kết hôn nhẹ lên trán Cự Giải

Cự Giải ngắm nhìn bầu trời. Anh và cô luôn ngắm bầu trời xanh như thế này từ lâu rồi nhưng sau này chỉ còn mình cô. Trong biển người không biết ai sẽ thay anh và ai sẽ thay cô bên anh?

“Trời xanh có mây, em có anh. Trời không sợ mất mây nhưng em sợ mất anh.”

“Anh không biết sau này ra sao? Về đâu nhưng mà anh sẽ âm thầm theo dõi con đường em đi, nơi em đến, cuộc sống của em.”

Chúng ta tạm chia tay không lời hẹn quay về chỉ biết âm thầm đợi nhau, tự cho mình hy vọng về người kia nhưng cũng tự an ủi mình vì chúng ta không biết người kia đang nghĩ gì, sau này sẽ ra sao. Lời hứa không muốn nói để rồi mất đi một cách dễ dàng.

Âm thầm là 1 cách yêu, là một cách chịu đựng, đôi lúc tự làm tổn thương chính bản thân nhưng không bao giờ dừng lại chỉ khi ta hoặc người đó hạnh phúc.

49. Chapter 48: sao Băng (song Tử-bảo Bình)

“Khoảng khắc như dừng lại khi em biết rằng anh sắp xa em, nhưng em vẫn sẽ cười vì anh”

-Song Tử,còn 4 ngày nữa-Bảo Bình nói nhỏ đủ cho hai người nghe

-Anh biết-Song Tử vẫn chăm chú nhìn bầu trời đêm

-Em không muốn...-Bảo Bình bật khóc,chỉ còn 4 ngày ngắn ngủi bên nhau sao? Nhanh vậy sao?

-Đúng khóc,em hứa rồi,phải giữ lời chứ-Song Tử ôm cô dỗ dành

Bảo Bình cố gắng mím môi nhưng nước mắt vẫn lặng lẽ rơi xuống

-Anh cũng không muốn,không ai muốn xa người mình yêu cả-Song Tử lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt Bảo Bình

Trời đêm,đã 4 ngày cô ở cùng anh,cùng anh ngắm nhìn bầu trời đêm. Cô luôn trân trọng từng giây phút bên anh nhất là trong thời gian này. Không muốn lãng phí một chút nào vì cả hai không biết sau này còn cơ hội như vậy nữa không.

-Bảo Bảo ngoan,chúng ta vẫn ở cạnh nhau. Sao băng sẽ bay qua khắp nơi,nó sẽ là thứ giúp chúng ta nhớ đến nhau,hàng đêm anh sẽ chụp lại nó,còn em thì phải ngủ không được thức đợi nó nghe không?-Song Tử cười

Bảo Bình cảm thấy tim mình đau thắt lại,nụ cười của anh sau này cô sẽ không còn được thấy mỗi ngày nữa,không còn được nghe giọng nói anh nữa. Không còn nhận được vòng tay ấm áp của anh hay cái xoa đầu yêu thương... Không...không muốn chút nào nhưng cô cũng không thể làm hoãn đi tương lai của anh được... Vì yêu nên đành vậy...!

-Song Tử tại sao không cho em thức?

-Vì em có thức được bao giờ...với lại anh không muốn em bệnh-Song Tử xoa đầu cô

-Nhưng anh thức được mà-Bảo Bình phụng phịu

-Vì anh là con trai,em ngốc quá lại buồn nữa nhưng đừng cãi lời anh

Bảo Bình nhìn anh,anh lúc nào cũng vậy luôn nhận phần thiệt về mình luôn lo cho cô tốt mọi thứ,Bảo Bình thấy mình thật nhỏ bé khi bên anh... Rồi không muốn xa anh.

Song Tử và Bảo Bình ngược nhìn bầu trời đêm,rồi chỉ còn Song Tử vì Bảo Bình đã gục trên vai anh ngủ từ lúc nào. Song Tử chỉ nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường,đắp mền cẩn thận,hôn lên trán chúc ngủ ngon rồi bước ra mở cánh cửa hành lang lấy điện thoại chụp một vì sao đang vụt sáng nhanh qua trên trời.

Anh khẽ cười:" Sao băng à,tao muốn được như mày tự do bay khắp nơi...tao muốn như mày để có thể tự do bên người mình yêu... Tiếc là không thể..!"

50. Chapter 49: Lặng Lẽ Yêu (xử Nữ-nhân Mã)

-Nhân Mã em ăn đi đừng nhìn ra ngoài nữa,ngủ rồi đấy-Xử Nữ ôm Nhân Mã khi thấy cô cứ nhìn ra ngoài Nhân Mã khẽ quay lại nhìn anh với ánh mắt đượm buồn rồi nhìn xuống khay cơm trắng.

Xử Nữ hiểu ý chỉ nhẹ nhàng nói

-Ăn đi đừng buồn nữa,anh không muốn phải lo lắng cho em đâu-Xử Nữ xoa đầu cô

-Xử Nữ...em...-Nhân Mã ngược lên nhìn Xử Nữ,đôi môi cô mím lại như đang cố kiềm nén

Xử Nữ không nói gì chỉ đứng lên dọn khay cơm của mình rồi 1 tay nắm tay cô 1 tay cầm khay cơm của cô đi ra ngoài

-Anh dẫn em đi đâu vậy?-Nhân Mã hỏi

Xử Nữ im lặng không đáp, anh đưa cô ra sân sau trường, nơi có gốc cây anh đào lớn nói mà anh và cô hay ra ngồi

-Ngồi xuống đây-Xử Nữ và Nhân Mã ngồi xuống gốc anh đào

-Sao tự nhiên dẫn em ra đây?-Nhân Mã nhìn Xử Nữ

-Ăn đi, ngồi bên trong em sắp khóc anh dẫn ra đây có khóc thì mình anh thấy thôi

Vừa nói xong Nhân Mã bật khóc ôm lấy anh. Xử Nữ chỉ ôm cô để cô khóc thật đã rồi nín

-Xử Nữ anh phải sống tốt đó-Nhân Mã nghẹn ngào nói

Xử Nữ không đáp lại chỉ thở dài ôm cô thật chặt, đôi mắt nhắm hờ lại để cảm nhận nhịp tim của cả hai.

Trái tim lặng lẽ yêu nhau từ lúc nào rồi sẽ dừng lại? Khoảng cách cả hai quá dài, không dám nói là chờ không dám nói là sẽ đợi cứ lặng lẽ mà bước cho tới khi chọn một lối rẽ riêng cho mình.

Có một loại yêu đó là lặng lẽ, chúng ta sẽ lặng lẽ mà yêu, không hứa hẹn, không lo lắng, không chờ đợi cứ vậy cùng nhau đến đích hoặc là tiến nhau đi lối rẽ riêng.

“Yêu là chịu đựng, ừ thì em sẽ lặng lẽ đợi cho đến khi không còn chịu được thì thôi”

“Anh không hứa, không đáp chỉ lặng lẽ bên em, yêu em đến khi mọi thứ không còn lý do để tiếp tục nữa”

Anh và em là gì? Tại sao chúng ta lại yêu nhau để rồi nước mắt tiễn người đi xa? Rồi lặng lẽ mà yêu? Yêu không lời hứa, không gì cả chỉ tự mình hy vọng thôi.

Anh đi em ở tình chia hai, một ngày nào đó sẽ ghép lại hay là mỉm cười để nước mắt lặng lẽ rơi?

“Lặng lẽ rồi cứ chờ đợi nhưng anh ích kỷ không muốn em hạnh phúc bên người khác nhưng cũng không muốn em đau khổ lãng phí tuổi xuân của mình. Anh không thể nói ra câu hứa chỉ lặng lẽ với bản thân mình.”

51. Chapter 50: Không Hẹn (thiên Yết-song Ngư)

Song Ngư diện cho mình 1 bộ váy trắng dịu dàng, mái tóc vàng xoã dài xinh đẹp. Hôm nay Thiên Yết sẽ đưa cô đi chơi.

Ngồi trước gương ngắm nhìn mình, Song Ngư nở nụ cười buồn, đôi mắt xanh lục ánh lên nỗi buồn vô hạn.

-Còn 2 ngày nữa-Song Ngư thở dài tự nói với mình rồi cô đứng lên bước xuống nhà

-Mẹ con đi một chút nha-Song Ngư cười

-Ừm về sớm nha con-Mẹ cô cười hiền

Song Ngư bước ra ngoài, Thiên Yết đã đợi sẵn ở đó

-Em muốn đi đâu?-Thiên Yết vừa đội nón cho cô vừa hỏi

-Đi biển đi-Song Ngư nói nhỏ

Thiên Yết đưa Song Ngư đến biển trên đường đi cả hai không nói với nhau lời nào, họ chỉ im lặng theo đuổi nỗi buồn của riêng mình.

Biển hôm nay lặng sóng chỉ có những sóng nhỏ sát bờ, gió cũng nhẹ nhàng khung cảnh như cũng đang buồn.

-Thiên Yết này...-Song Ngư hướng mắt ra biển

-Hửm?

-Sau này anh sẽ làm gì?-Song Ngư hỏi

-Anh không biết-Thiên Yết lắc đầu

Họ im lặng,lắng nghe từng tiếng sóng nhỏ xô vào bờ,tiếng xào xạc của lá xô vào nhau.

-Em cũng không biết nhưng...dù gì anh vẫn phải tự lo và sống tốt,đừng để hại đến bản thân-Song Ngư nhỏ giọng

-Em cũng vậy,anh đi rồi không ai nhắc nhở em mỗi ngày đâu,phải tự lo cho bản thân mình. Thật ra anh không muốn đi-Thiên Yết xoa đầu Song Ngư

-Em cũng không muốn....-Song Ngư nghẹn giọng

Thiên Yết ôm Song Ngư vào lòng,phút giây này như không còn kiềm chế được nữa Song Ngư khóc oà lên trong lòng anh,vòng tay ôm chặt anh như cố nhớ hơi ấm của anh vì sau này cô sợ không còn nhớ hay nhận được nữa.

Hoàng hôn dần buông xuống,mọi thứ càng buồn hơn,tĩnh lặng hơn khiến cho lòng người nôn nao rạo rực nỗi đau căt xé tâm tư chính mình.

Ngày mai không biết mọi thứ sẽ ra sao? Trong giấc mơ thì có còn buồn nữa không?

Câu trả lời không ai nói trước được,không ai đoán được. Yêu không biết ngày mai còn yêu như hôm nay không,xa nhau rồi lòng người có còn như trước không?

Thôi thì không ràng buộc nhau,chỉ khóc cho nhau khi còn yêu thôi.

“Anh ngồi nghe em khóc,nước mắt em rơi lòng anh chua xót,nhưng anh không thể khóc theo em. Anh không muốn phải yếu đuối ngay lúc này bởi vì anh yêu em nhưng yêu không hẹn,anh xin lỗi. Không hẹn nhưng anh vẫn yêu em khi còn có thể. Chúng ta cùng nhau đi đến khi không còn nữa thì thôi”

52. Chapter 51: Niềm Tin (kim Ngư-thiên Bình)

Thiên Bình trở về nhà sau tiệc chia tay. Bước một mình trên con đường vắng lẽ,nước mắt cô rơi từ bao giờ. Cố cắn chặt môi,tay nắm chặt lấy quai cặp để không bật ra tiếng khóc nhưng cô đã không thể,nước mắt chảy ra,Thiên Bình lúc này chỉ muốn khóc thật to,hét thật lớn lên cho thoả nỗi buồn và nỗi nhớ về sau.

Thiên Bình cứ bước đi như cái xác không hồn đến nỗi mưa đổ lúc nào chẳng hay nhưng cô vẫn mặc kệ,cứ đi theo đôi chân bước cho tới khi cô nhận ra mưa không còn rơi xuống mình,cô quay lại là Kim Ngư,anh đứng sau che dù cho cô.

Thiên Bình ôm chặt lấy ngay Kim Ngư,khóc không ra tiếng chỉ nấc nghẹn trong miệng.

-Ngoan nào,đừng khóc nữa-Kim Ngư cười nhẹ,xoa xoa đầu cô yêu thương

Kim Ngư đưa Thiên Bình về nhà,sau khi cô tắm rửa thay đồ. Cả hai ngồi cạnh nhau,Kim Ngư vừa lau tóc cho cô vừa hỏi chuyện

-Sao em lại dầm mưa?

-Em không mang theo dù với lại em muốn thử mưa có làm em bớt buồn không?-Thiên Bình nhìn xuống lòng bàn tay mình

Kim Ngư dừng lau một chút rồi tiếp tục

-Em ngốc quá,không giảm buồn đâu chỉ thêm bệnh thôi-Kim Ngư cười trừ

-Còn 3 ngày nữa,em muốn bệnh để anh chăm sóc lần cuối cho em,có lẽ là em quá trẻ con-Thiên Bình nhỏ giọng

-Anh không muốn khi lên máy bay phải lo lắng cho em đến phát điên đâu,còn 3 ngày thì anh và em phải bên nhau một cách vui vẻ-Kim Ngưu

Thiên Bình thấy tim mình thất lại,cô đưa tay lên ngực,lòng quặn đau. 3 ngày nghe sao buồn quá,72 tiếng gần gũi bên anh sao?

“Anh và em không nói rằng sao này sẽ bên nhau hay cùng nhau làm gì cả nhưng sao em vẫn tin rằng giữa em và anh còn có hy vọng. Hay do em trấn an bản thân trẻ con của mình?”

Thiên Bình cứ suy nghĩ còn Kim Ngưu cũng không nói gì thêm vì anh không muốn nỗi buồn càng lớn anh chỉ muốn im lặng tận hưởng những giây phút cạnh cô. Được ôm cô,hôn cô,chải mái tóc mềm mại này và nhìn thấy nụ cười của cô dù chỉ là gương gào.

“Anh có cảm giác giữa chúng ta chưa dừng lại ở đây. Anh tin là sau này chúng ta sẽ tái hợp,chúng ta sẽ lại yêu nhau. Nhưng anh không biết rằng cảm giác anh có đúng hay không. Hiện tại anh vẫn chỉ biết yêu em và bên em cho đến khi anh đi thôi”

Trời mưa khiến họ thêm buồn. Mưa như đang khóc cùng họ. Tạm biệt không hẹn gặp chỉ có niềm tin.

53. Chapter 52:yêu Anh Em Sẽ Mặc Áo Cưới

Ngày nắng đẹp,một ngày yên bình và em sẽ khoác lên mình áo cưới trắng,em sẽ là vợ anh,cả đời cùng anh là của anh mãi trọn kiếp này.

Mái tóc dài xoã xuống,đôi mắt đỏ mọng quầng rừ,gương mặt được trang điểm sang trọng. Cô đứng nhìn mình trước gương ngắm nhìn chính mình

-Có chết tôi cũng không yêu cậu,ple

-Ồ tôi thèm yêu cậu quá nhể?

Cô mỉm cười khoác lên mình bộ váy cưới trắng sang trọng

-Ê,tôi thích cậu

-Ừ có người bảo có chết cũng không thèm mà,nhưng thôi cậu đã nói vậy thì tôi đành chấp nhận

-Cái đồ phách lối

Cô cài vương miện cùng khăn voan trắng lên mái tóc mềm,tay cầm bó hoa đỏ thắm mỉm cười bước ra

-Anh yêu em

-Em cũng yêu anh

6 cô dâu cùng nhau bước lên thánh đường,họ nở nụ cười hạnh phúc ánh mắt yêu thương nhìn người mà họ yêu thương.

Thánh đường nơi tình yêu,chờ đợi,niềm tin và hy vọng của họ được đền đáp.

Cha đọc lời tuyên thệ,họ nhìn nhau yêu thương,trao cho nhau chiếc nhẫn cưới vật kết nối họ cả đời này với nhau.

Nụ hôn nồng ấm,dịu dàng và ngọt ngào họ trao nhau đầy hạnh phúc. Nụ cười rạng rỡ của cô, ánh mắt hạnh phúc của anh,cả hai đều đã đặt hết tất cả vào nhau,gửi gắm con tim,niềm tin cho nhau.

Anh đến bên em nhẹ nhàng,em đến bên anh đầy sóng gió nhưng kết thúc ta vẫn bên nhau.

Cùng nhau đi qua mọi thứ,có những lúc ta buông lời chia tay,nước mắt,niềm đau giúp ta nhận ra ta cần nhau và lại quay về.

Xa nhau anh nhớ em đến điên cuồng,em khóc đến khô cạn nhưng con tim vẫn cháy vì yêu.

Hôm nay ta lại về bên nhau chỉ mong hạnh phúc này sẽ không kết thúc,anh và em sẽ bên nhau cho đến khi nhắm mắt xuôi tay.

Kiếp này ta có nhau là quá đủ,mong kiếp sau nguyện vì nhau mà tiếp duyên.

Yêu anh em nguyện hy sinh,yêu em anh nguyện vượt qua sóng gió. Chúng ta vì nợ mà đến vì duyên mà yêu.

Nắm lấy đôi tay nhau bước đi trên con đường chúng ta cùng chọn,cùng nhau vẽ ra tương lai và cùng nhau thực hiện nó.

Lời yêu em anh nói ngàn lần vẫn không đủ hết tình yêu. Nỗi nhớ anh em viết ngàn lần không xuể. Vậy hãy để hành động nói lên yêu thương.

Nhẫn cưới đeo vào tay em và anh như sợi tơ hồng bền chặt,chúng ta đừng làm nó mỏng đi rồi đứt đoạn vì yêu mà giữ.

Cảm ơn em đã đến bên anh,dạy anh biết yêu,biết nhớ và biết trân trọng.

Cảm ơn anh đã đến bên em,dạy em biết chờ đợi,biết hy vọng và tin tưởng.

Anh yêu em....

Và em cũng yêu anh...

I want to be with you forever...!

End.

Author:Gin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/12-chom-sao-thich-thi-yeu-thoi>